HARUKI MURAKAMI

Dünya Edebiyatı / Roman

Sputnik Sevgilim

28. Baskı

DK

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde, Zemberekkuşu'nun Güncesi, İmkânsızın Şarkısı, Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında, Sahilde Kafka, Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu, 1Q84, Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları, Koşmasaydım Yazamazdım, Uyku, Kadınsız Erkekler, Sputnik Sevgilim, Tuhaf Kütüphane, Karanlıktan Sonra, Fırın Saldırısı, Rüzgârın Şarkısını Dinle* ve *Kumandanı Öldürmek* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Sputnik Sevgilim

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Tuhaf Kütüphane
Karanlıktan Sonra
Fırın Saldırısı
Rüzgarın Şarkısın Dinle
Kumandanı Öldürmek

SPUTNİK SEVGİLİM

Orijinal adı: Supütoniku no Koibito
© 1999, Haruki Murakami
Yazan: Haruki Murakami
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Temmuz 2016
28. baskı / Ocak 2019 / ISBN 978-605-09-3572-1
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15
Beylikdüzü-İstanbul
Tel: (0212) 422 79 29
Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sputnik Sevgilim

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

DK DOĞAN KİTAP

"Sputnik"

4 Ekim 1957'de Sovyetler Birliği, Kazakistan'daki Baykonur Uzay Üssü'nden dünyanın ilk yapay uydusu Sputnik 1'i uzaya fırlattı. Çapı 58 santimetre, ağırlığı 83,6 kilogramdı; dünyanın çevresini 96 dakika 12 saniyede dolandı. Ertesi ay Laika adındaki köpeğin bindirildiği Sputnik 2 de başarıyla fırlatıldı. Laika, uzaya gönderilen ilk canlıydı; uydu geri dönmedi ve Laika, uzaydaki biyolojik çalışmaların ilk kurbanı oldu.

Chronicle of the World, Kodansha

1

22 yaşının baharında Sumire hayatında ilk kez âşık oldu. Geniş bir ovada dosdoğru ilerleyen bir kasırganın şiddetine eşti bu aşkın yoğunluğu. Arkasında hiçbir şey bırakmıyordu; yolunun üstüne çıkan her şeyi alaşağı ediyor, tutup göğe savuruyor, akıl almaz bir şekilde parçalara ayırıp un ufak ediyordu. Kasırga, gücünü hiç kaybetmeden okyanusa varmış, gözünü bile kırpmadan Angkor Vat'ı yerle bir etmiş, bir Hint ormanını içindeki zavallı kaplan sürüsüyle birlikte yakıp kül ettikten sonra İran çöllerinde kum fırtınasına dönüşüp egzotik bir kale şehrini tamamen kumlara gömmüştü. Takdir edilesi, heykeli dikilecek bir aşktı bu. Âşık olduğu kişi Sumire'den on yedi yaş büyüktü ve evliydi. Ayrıca eklemem gerek; o da bir kadındı. Bu, her şeyin başladığı ve (neredeyse) her şeyin bittiği yerdi.

O günlerde, Sumire yazar olabilmek için sözcüğün tam anlamıyla var gücüyle çalışıyordu. Hayat ne denli çok seçenek sunacak olursa olsun onun gitmek istediği tek bir yol vardı: yazar olmaya giden yol. Edebiyat tutkusu ile arasına hiçbir şey giremezdi.

Sumire, Kanagava eyaletinde bir devlet lisesinden mezun olduktan sonra Tokyo'nun uzak bir köşesindeki küçük bir özel üniversitenin edebiyat-sanat bölümüne girdi. Ancak nasıl düşünürse düşünsün, orası ona uygun bir okul değildi. Ortamın monoton ve ruhsuz hali, umduğuyla uyuşmayınca –elbette bu

onun düşüncesiydi– büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Etrafındaki öğrencilerin çoğu ümitsizce can sıkıntısıyla boğuşan, sıradan, ikinci sınıf tiplerdi. (Aslına bakarsanız ben de onlardan biriydim.) Bu nedenle Sumire üçüncü sınıfa geçmeyi beklemeden çıkış belgesini doldurarak ortadan kayboldu. Böyle bir yerde kalmaya devam etmenin, zamanını boşa harcamak olduğuna karar vermişti. Bence de onun için doğrusu buydu. Yine de sıradan bir genelleme yapacak olursam, mükemmel olmayan yaşamlarımızda boşa harcanmış zamanların da yeri önemli değil midir? Eğer bu mükemmel olmayan yaşamlarımızdan tüm bu boşa harcanmışlıkları çıkaracak olursak, yaşamlarımız mükemmel olmama özelliğini bile yitiriverir.

Tek bir cümleyle söylemek gerekirse, o, iflah olmaz bir romantikti; dik başlı, alaycıydı, daha net ifade edersem, dünyada olup bitenlerden bihaberdi. Bir kez konuşmaya başladı mı susmak bilmezdi, ama aklının uyuşmadığı kişilerin yanında (diğer bir deyişle dünyadaki insanların tamamına yakını karşısında) ağzını bıçak açmazdı. Aşırı miktarda sigara içer, ne zaman trene binecek olsa biletini kaybederdi. Aklına bir şeyler takılmayagörsün yemek yemeyi bile unuturdu. Eski İtalyan filmlerinde gördüğümüz, küçük savaş dönemi çocukları kadar zayıftı; gözleri kocaman kalmıştı. Sözcüklerle ifade etmek yerine bir fotoğrafla anlatsam daha anlaşılır olurdu ama ne yazık ki elimde bir tane bile fotoğrafı yok. Fotoğraf çektirmekten resmen nefret ediyordu, geride *Sanatçının Bir Genç Kadın Olarak Portresi*'ni bırakmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Elimde o günlerdeki Sumire'nin bir fotoğrafı olsaydı, bu kesinlikle bazı insanların ne kadar özel olabileceğine dair ender kayıtlardan biri olurdu diye düşünüyorum.

Anlatacaklarımın sırasını biraz değiştireceğim şimdi. Sumire'nin âşık olduğu kadının adı "Myu" idi. Herkes ona

bu takma adıyla sesleniyordu. Gerçek adını bilmiyorum (gerçek adını bilmediğim için sonraki günlerde sıkıntılar yaşayacaktım ama bundan daha sonra söz edeceğim). Koreliydi ama yirmili yaşlarının ortalarında kendi isteğiyle öğrenmeye karar verene dek Korece tek bir sözcük bile bilmiyordu. Japonya'da doğup büyümüştü, Fransa'da müzik akademisinde öğrenim görmüş olduğundan Japoncadan başka Fransızca ve İngilizceyi de akıcı bir şekilde konuşuyordu. Göz alacak kadar güzel giyinir, minik ve pahalı mücevherler takar, 12 silindirli, koyu lacivert bir Jaguar sürerdi.

İlk kez karşılaştıklarında Myu'ya Jack Kerouac'ın romanlarından söz etmişti Sumire. O zamanlarda Kerouac'ın romanlarındaki dünyaya kaptırmıştı kendini. Yazarlar arasındaki idolü belirli sıklıklarla değişiyordu Sumire'nin ve o dönemdeki idolü de "modası geçmiş" Kerouac'tı. Montunun cebinde Kerouac'ın *Yolda* ve *Yalnız Gezgin* romanlarını taşır, vakit buldukça sayfalarını karıştırırdı. Hoşuna giden satırların altını kurşunkalemle çizer, sonra bu cümleleri kutsal metinlermiş gibi ezberlerdi. Bunların içinde onu en çok çeken, *Yalnız Gezgin*'de yer alan, yangın gözetleme kulesi bölümüydü. Kerouac da dağ başındaki bir kulübede tek başına, yangın gözetleyerek üç ay geçirmişti.

Sumire, özellikle şu kısmı seviyordu:

> İnsan yaşamında bir kez olsun vahşi tabiatın içine karışmalı, ne kadar sıkıcı olursa olsun sağlıklı bir tek başınalığı deneyimlemeli. Tamamıyla kendine bel bağlamak zorunda olduğunu keşfedip, sonrasında kendi içindeki gerçeği, içinde gizlenmiş gücü öğrenmeli.

"Bunun harika olduğunu düşünmüyor musun sen de?" demişti bana. "Her gün dağın tepesinde durup, bakışlarınla et-

rafı 360 derece tarayıp, dağlardan kara bir duman çıkıp çıkmadığını kontrol etmek. Bütün gün boyunca yapman gereken tek iş bu. Kalan zamanda istediğin kitabı okuyabilir, roman yazabilirsin. Gece olunca postu kalın mı kalın bir ayı, kulübenin çevresinde ağır ağır dolaşır. İşte bu tam da benim istediğim yaşam. Bununla kıyasladığımda üniversitede edebiyat-sanat bölümü okumak, bir hıyarın acı ucunu ısırmak gibi bir tat veriyor."

Kerouac'ın romanlarındaki kahramanlardan biri gibi vahşi, havalı ve uçarı nasıl olunabilir, diye düşünür dururdu Sumire. Ellerini pantolonunun cebine sokar, siyah saçlarını kasıtlı olarak dağıtır, gözlerinde hiçbir sorun olmamasına rağmen Dizzy Gillespie'ninkine benzeyen kara, plastik gözlüğünü takar, boş boş göğe bakardı. Neredeyse her zaman ikinci el bir giysi dükkânından satın alınmış gibi duran bol, balıksırtı ceketini giyer, ayağına da kaba iş botlarını geçirirdi. Mümkün olsa sakal da bırakırdı eminim.

Sumire'ye güzel denemezdi. Yanakları içe çökük, ağzı fazla büyüktü. Burnu küçük ve biraz yukarı kalkıktı. Mimikleri zengindi, espriden hoşlanıyordu ama kahkahalar atarak güldüğü olmuyordu hiç. Kısa boyluydu, keyfi gayet yerindeyken bile söyledikleri birine bağırıyormuş gibi duyulurdu. Hayatında bir kez bile ruj ya da göz kalemi kullandığını sanmıyorum. Hatta sutyenlerin farklı bedenleri olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim. Yine de, Sumire'nin insanlara çekici gelen özel bir yanı vardı. Bu özel yan nasıl bir şeydi, sözlerle anlatmak mümkün değil. Ama onun gözlerinin içine bakınca, bu özel yanın yansıması hep oradaydı.

En baştan söylesem iyi olacak; ben Sumire'ye âşıktım. Onunla ilk konuştuğum andan itibaren ona tutulmuştum ve artık bunun geri dönüşü yoktu. Ona defalarca açılmayı denemiştim. Ne var ki duygularımı doğru şekilde ifade edebile-

ceğim cümleleri bulamadım bir türlü. Belki de böylesi daha iyi olmuştur. Ona duygularımı açmış olsaydım, Sumire bana kahkahalarla gülerdi çünkü.

Sumire ile "arkadaş" olarak görüştüğüm sırada iki ya da üç kızla daha ilişki yaşıyordum (sayısını tam hatırlamıyor değilim, nasıl saydığıma bağlı olarak iki ya da üç kişi oluyordu). Bir iki kez yattığım kişileri de eklersem, bu liste biraz daha uzar. Onlarla bedenlerimizi birleştirdiğimiz sırada, sıklıkla Sumire'yi düşünüyordum. Daha doğrusu aklımın bir köşesinde Sumire'nin görüntüsü, az çok canlanıyordu. O sırada kollarımda olan kişiyi Sumire olarak hayal ettiğim de oluyordu. Tamam, bu ahlaksızca bir şeydi. Ama, doğru ya da yanlış, engel olamıyordum işte.

Sumire'nin Myu ile tanışma öyküsüne dönelim.

Myu, Jack Kerouac adını daha önce duymuştu, bir yazar olduğunu da iyi kötü biliyordu. Ancak ne tür bir yazar olduğunu hatırlamıyordu. "Kerouac, Kerouac... Bu adam Sputnik denilenlerden değil miydi?"

Sumire, söyleneni anlamadı. Elindeki bıçak ile çatalı bir süre havada tutarak düşündü. "Sputnik? Sputnik dediğin, 1950'li yıllarda uzaya ilk gönderilen Sovyetler Birliği uydusu değil miydi? Jack Kerouac ise ABD'li yazar. Kesinlikle aynı yıllar ama..."

"İşte bu yüzden o zamanlar onun romanları da bu adla anılmıyor muydu?" dedi Myu. Sonra özel bir hatıralar kavanozunun dibini araştırır gibi, parmak ucuyla masanın üzerine usulca bir daire çizdi.

"Sputnik?.."

"Sputnik adıyla anılıyor, bir edebiyat akımı. Hani şu akımdı, bu akımdı diye ayrılıyor ya. Sözgelimi 'Beyaz Huş Ağacı Akımı'[1] gibi."

1. *Şirakabaha (Shirakabaha)*; Japonya'da 1910 ile 1923 yılları arasında etkin olmuş, aynı adla dergisi yayımlanmış edebiyat ekolü. (ç.n.)

Sumire o zaman nihayet anladı. "Beatnik!"

Myu, peçeteyle dudağının kenarını hafifçe sildi. "Beatnik'miş, Sputnik'miş... Ben böyle terimleri hiç aklımda tutamam. 'Kenmu Restorasyonu'ymuş, 'Rapallo Antlaşması'ymış... Bunların tümü geçmişte kalmış şeyler ne de olsa."

Zamanın akışını hissettiren kısa bir sessizlik çöktü üzerlerine.

"Rapallo Antlaşması mı?" dedi Sumire.

Myu gülümsedi. Uzun bir aradan sonra sanki bir çekmecenin içinden çıkardığı nostaljik, içten bir gülümsemeydi bu. Gözlerinin kısılmış hali çok çekiciydi. Sonra elini uzatıp ince, uzun beş parmağıyla Sumire'nin zaten dağınık olan saçlarına dokunarak onları daha da kabarttı. Son derece doğal ve anlık bir hareketti bu, Sumire bilinçsizce gülümseyerek karşılık verdi.

Sumire o günden sonra Myu'yu "Sputnik Sevgilim" olarak anmaya başladı. Bu sözün tınısını sevmişti. Ona köpek Laika'yı çağrıştırıyordu. Uzayın karanlığında sessizce dönen yapay bir uydu. Küçük penceresinden bakan köpeğin parlak, kara gözbebekleri. Uzayın sonsuz ıssızlığında acaba neye bakıyordu o köpek?

Sputnik konuşması, Akasaka'da lüks bir otelde Sumire'nin kuzininin düğünü sırasında geçmişti. Kuziniyle samimi olmadığı gibi (hatta ondan hiç hazzetmezdi) birinin düğününe katılmak da Sumire için işkenceyle eşdeğerdi, ancak bu kez bazı durumlardan dolayı kaçamamıştı. O ve Myu aynı masada yan yana düşmüşlerdi. Myu detaylı olarak anlatmamıştı ama anlaşılan Sumire'nin kuzini müzik akademisi sınavına hazırlanırken Myu ona piyano dersi vermiş ya da buna benzer bir şekilde ona emeği geçmişti. Uzun süren, yakın bir ilişki değildi ama kuzini Myu'ya gönül borcu hissetmişti belli ki.

Myu saçlarına dokunduğu anda, ona adeta bir refleks hızıyla âşık oluvermişti Sumire. Geniş bir araziden geçerken aniden çakan bir şimşek gibi. Sanatsal bir esinlenmeye yakın bir şeydi bu hissettiği. Karşısındakinin bir kadın olması sadece bir tesadüftü ve Sumire için bir sorun oluşturmadı.

Bildiğim kadarıyla, Sumire'nin sevgilisi yoktu. Lisedeyken birkaç erkek arkadaşı olmuştu. Birlikte sinemaya, yüzmeye gittiği çocuklardı bunlar. Ama onlardan biriyle yakınlaştığını sanmıyorum. Aklı fikri yazar olmaktaydı ve o güne değin birisine yakın ilgi de duymamıştı hiç. Eğer lisede bir cinsel birliktelik (ya da ona yakın bir şey) deneyimi olduysa bile bu, cinsel istekten ya da aşktan dolayı değil, muhtemelen edebi meraktan kaynaklanmış olmalıydı.

"Aslına bakarsan, ben cinsel isteğin ne olduğunu pek anlamıyorum" demişti bir gün bana, son derece ekşi bir surat ifadesiyle (üniversiteyi bırakmadan kısa bir süre önceydi. Beşinci muz kokteylini yuvarlamış, epey sarhoş olmuştu). "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Cinsel istek, üzerinde düşünülecek bir şey değildir" diye her zamanki gibi gerçekçi düşüncemi iletmiştim. "Öylece oluveren bir şeydir işte."

Bunu duyunca Sumire sanki ben tuhaf bir güçle hareket eden bir makineymişim gibi, bir süre yüzümü inceledi. Sonra da ilgisini yitirmiş gibi tavana dikti gözlerini. Konuşma da böylece sona erdi. Sanırım benimle bu konuyu konuşmasının yararsız olduğuna karar vermişti.

Sumire Çigasaki'de doğmuştu. Evi sahile öyle yakındı ki bazen rüzgârın taşıdığı kumlar pencere camına çarpıp kuru sesler çıkarıyordu. Babası, Yokohama'da bir diş kliniği işletiyordu. Çok yakışıklıydı, özellikle de düzgün biçimli burnuyla *Öldüren Hatıralar* filmindeki Gregory Peck'i çağrıştırıyordu. Ne yazık ki –bunu diyen Sumire'ydi– ne o ne de kardeşi bu-

run konusunda babalarına çekmişti. O güzel, biçimli burnu oluşturan genin kaybolup gitmesi ona tuhaf geliyordu. Eğer gen havuzunun dibine batıp ebediyen yok olduysa, bu kesinlikle büyük bir kültürel kayıp olacaktı. O denli mükemmel bir burundu.

Sumire'nin fevkalade yakışıklı babası, doğal olarak, Yokohama ve çevresinde yaşayan, diş problemleri olan kadınlar arasında efsanevi bir popülerliğe sahipti. Muayene odasında başına bonesini sıkıca takar, yüzüne büyük bir maske geçirirdi. Hastaların gördüğü bir çift göz ve bir çift kulak olurdu sadece. Buna rağmen yakışıklı olduğunu gizlemesi mümkün değildi. Düzgün biçimli, erkeksi burnu maskenin üzerinden seksi bir şekilde taşıyor, bunu gören kadın hastaların tamamına yakınının yüzü kızarıyor, bir anda –sigortalarının diş tedavisini kapsayıp kapsamadığına bakmaksızın– ona âşık oluyorlardı.

Sumire'nin annesi daha 31 yaşında, gencecikken ölmüştü. Doğuştan kalp rahatsızlığı vardı. Annesi öldüğünde Sumire 3 yaşında bile değildi. Annesiyle ilgili hatırladığı tek şey, onun teninin kokusuydu. Birkaç da fotoğraf kalmıştı geriye. Evlenme törenindeki hatıra fotoğrafı ile Sumire doğduktan hemen sonraki şipşak fotoğraf. Sumire eski albümü çıkarır, annesinin fotoğraflarına baktıkça bakardı. Dış görünüş açısından Sumire'nin annesi, bunu söylemeye biraz çekiniyorum ama, "silik" bir kişiydi. Ufak tefek bir kadındı, sıradan bir saç kesimi vardı; üzerinde, bunu giyerken aklı neredeymiş acaba dedirtecek bir kıyafet, yüzünde ise huzursuz bir gülümseme. Sanki geriye bir adım atıverse, arkasındaki duvara karışıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Sumire, onun yüzünü zihnine kazımaya çabalamıştı. Böylece annesiyle belki rüyalarında karşılaşabilirdi. Elini tutup, konuşurdu hatta belki. Ama öyle olmadı. Çünkü ezberler ezberlemez unutuluverecek bir

yüzdü onunkisi. Bırak rüyada görmeyi, annesi güpegündüz sokakta önüne çıksa, onu fark etmeyebilirdi.

Babası, ölmüş annesinden neredeyse hiç söz etmezdi. Zaten çok konuşkan biri değildi, dahası yaşamın pek çok alanında (sanki bu, ağız içinde oluşan bulaşıcı bir hastalıkmış gibi) duygusal ifadelerden kaçınmaya meyilliydi. Sumire de, ölmüş annesi hakkında babasına bir şey sorduğunu hatırlamıyordu. Sadece bir kez, henüz çok küçükken, bir şey olmuş ve "Benim annem nasıl birisiydi?" diye sormuştu. O konuşmayı açık seçik anımsıyordu.

Babası uzaklara bakmış ve bir süre düşündükten sonra yanıtlamıştı. "Hafızası çok kuvvetli biriydi, elyazısı da çok güzeldi."

Bir insanı tasvir etmek için tuhaf bir yoldu bu. Bana göre, o sırada küçük kızının yüreğinin derinliklerine işleyip orada kalacak bir şey söylemeliydi. Sumire'nin sonradan içini ısıtmak için kullanacağı, besleyici sözler. Bu güneş sisteminin üçüncü gezegenindeki temeli belirsiz yaşamını destekleyecek, bir eksen, bir sütun oluşturacak sözler. Sumire, bembeyaz not defterinin bir sayfasını açıp öylece bekledi. Ama ne yazık ki (böyle demeli değil mi, yani) Sumire'nin babası bu tür sözleri söylemeyi becerebilen biri değildi.

Babası yeniden evlendiğinde Sumire 6 yaşındaydı. İki yıl sonra bir erkek kardeşi oldu. Yeni annesi de güzel biri değildi. Üstelik, hafızası da kuvvetli değildi, elyazısında da becerikli olduğu söylenemezdi. Ama nazik ve adil bir insandı. Bir anda onun üvey kızı olan küçük Sumire için, söylemeye gerek yok, bu bir şanstı. Hayır, şans demek uygun bir ifade değil. Çünkü onu seçen babasıydı. Bir baba olarak birtakım eksikleri olabilirdi ama eş seçiminde tutarlı bir şekilde bilge ve gerçekçiydi.

Üvey annesi, Sumire'yi o uzun ve zorlu ergenlik yılları boyunca koşulsuz sevmiş; Sumire, "Üniversiteyi bırakıp roman

yazmaya odaklanacağım" dediğinde kendi düşüncesini elbette paylaşmış ama onun isteğine de temelde saygı göstermişti. Sumire'nin küçüklüğünden beri tutkuyla kitap okumasından mutluluk duymuş ve onu hep desteklemişti.

Üvey annesi babasını ikna etmek için epey dil dökmüş, Sumire'nin 28 yaşına basıncaya dek yaşamını iyi kötü idame ettirmesini sağlayacak maddi destek sözünü ondan koparmıştı. 28 yaşına dek başarılı olamazsa, sonrasında artık kendi başının çaresine bakmak durumunda kalacaktı. Eğer üvey annesi onun yanında yer almamış olsaydı, Sumire büyük olasılıkla beş parasız kalacak ve gerektiği kadar toplumsal bilinç ve denge hissine sahip olmadan, bu gerçeklik denen, mizah duygusundan yoksun ve ıssız topraklara atılacaktı. Sonuçta yeryüzü sırf insanları güldürmek, onları eğlendirmek için güneşin çevresinde dönüyor değildi. Belki de Sumire için bu daha iyi olabilirdi.

Sumire "Sputnik Sevgili"siyle karşılaştığında, üniversiteyi bırakalı iki yıldan biraz fazla olmuştu.

Kiçicoci'de tek göz bir daire kiralamış, minimum ev eşyası ve maksimum kitapla birlikte yaşıyordu. Öğleden önce uyanır, öğleden sonra dağda kutsal yürüyüşünü yapan bir hacının şevkiyle İnogaşira Parkı'nda gezinti yapardı. Havanın güzel olduğu günlerde parktaki banka oturup ekmek yer, sigaraların birini söndürüp diğerini yakarak kitap okurdu. Yağmurlu ya da soğuk günlerde yüksek sesle klasik müzik çalan eski tarz kafeye gidip yıllanmış kanepeye gömülür, anlaşılması zor ciddi bir surat ifadesiyle Schubert'in senfonisini, Bach'ın kantatını dinleyerek kitap okurdu. Akşamüzeri bir şişe bira içer, süpermarketten satın alıp geldiği hazır yemeği yerdi.

Akşam on olunca masa başına geçerdi. Sıcak kahveyle doldurduğu demlik ile büyük bir kupayı (ona doğum gününde armağan ettiğim, üzerinde Snafkin'in resmi olan), Marlboro

paketini, cam kül tablasını önüne koyardı. Elbette elektrikli daktiloyu da.

Orada derin bir sessizlik ve yalnızlık vardı. Zihni, bir kış gecesindeki gök kadar berraktı. Büyükayı ve Kutupyıldızı da kendi yerlerinde sabit halde parlamaktaydı.

Yazması gereken pek çok şey vardı. Anlatması gereken bir sürü öyküsü. Tek bir doğru çıkış kapısı bulabilse, tutkulu hisleri ve düşünceleri lav gibi fışkıracak, oradan da entelektüel açıdan dolu dolu, orijinal eserler ardı ardına doğacaktı. İnsanların dikkati ansızın ortaya çıkan bu "alışılmadık yeteneğe sahip yeni yazar" üzerine çekilecekti. Gazetelerin kültür sayfalarında yüzünde havalı gülümsemesiyle fotoğrafları basılacak, editörler onu dairesinde ziyaret etmek için yarışacaklardı.

Ancak ne yazık ki, bunların hiçbiri olmuyordu. Gerçekte olan, sadece başını ya da sonunu yazdığı yazılarıydı ama henüz bunlardan bütün bir eser çıkaramamıştı.

Aslında durmaksızın yazabiliyordu. Aklındakileri ardı ardına cümlelere dönüştürebiliyordu. Yazamama gibi bir derdi yoktu Sumire'nin. Sorun, tam tersine, çok yazıyor olmasıydı. Elbette aşırı yazınca, gereksiz kısımları kesip atabilirdi, ama bu öyle kolay bir şey değildi; kendi yazdığı cümlelerin bütün için gerekli mi gereksiz mi olduğunu ayırt edemiyordu. Yazdıklarını ertesi gün okuduğunda, kimi zaman hepsi gerekli görünüyordu, kimi zaman tümünü çıkarsa da olurmuş gibi geliyordu. Bazen gözünün önündeki tüm taslağı ümitsizce yırtıp attığı oluyordu. Eğer bu bir kış gecesi ve odasında bir de şömine olsaydı, tam da Puccini'nin *La bohème*'indeki gibi sıcak bir ortam oluşacaktı ama onun tek göz dairesinde şömine ne arasındı. Bırakın şömineyi, telefon bile yoktu. Doğru düzgün bir ayna bile bulunmuyordu.

Hafta sonu, elleri kolları yazıp bitirdiği taslaklarla dolu halde daireme gelirdi Sumire. Elbette bunlar kıyımdan kurtulabilenler olurdu sadece. Buna rağmen oldukça hacimliydiler. Sumire'nin yazdıklarını gösterdiği tek bir kişi vardı bu dünyada. Ben.

Üniversitede ondan iki sınıf üstteydim, bölümlerimiz de farklı olduğundan neredeyse hiç ortak noktamız yoktu ama bir anda samimi olmuş, konuşmaya başlamıştık. Mayıs ayındaki uzun tatilin bitimindeki pazartesi günüydü. Üniversitenin ana girişinin önündeki otobüs durağında beklerken, ikinci el kitaplar satan dükkânda bulduğum Paul Nizan'ın romanını okuyordum. Yanımda dikilmekte olan kısa boylu kız başını uzatıp kitaba baktı ve günümüzde nasıl olup da hâlâ Nizan gibi bir yazarı okuyabildiğimi sordu. Sataşmaya çalışır gibi bir havası vardı. Sanki aslında bir şeylere tekme atıp onu havaya savurmak istiyormuş da etrafta uygun bir şey bulamamış, bu yüzden de çaresiz bir şekilde bana soru yöneltmiş gibiydi – en azından ben böyle algılamıştım.

Ben ve Sumire, birbirimize benziyorduk. Her ikimiz de nefes alıp verir gibi doğal bir halde, tutkuyla kitap okuyorduk. Her boş anımızda sessiz bir köşe bulup bir başımıza sayfaları çeviriyorduk. Japon romanlarını da, yabancı romanları da, eskileri de yenileri de, avangard olanları da çok satanları da okuyorduk, yeter ki entelektüel heyecan versin; elimize geçen her şeyi okuyorduk. Kütüphanelere gidiyor, Kanda'daki ikinci el kitap dükkânlarının bulunduğu caddeye gittiğimizde tüm günümüzü orada hiç sıkılmadan geçirebiliyorduk. Kendimi hariç tutarak söylersem, böylesine tutkuyla, böylesine yoğun ve çok roman okuyan birine rastlamamıştım; Sumire için de aynıydı bu durum.

Onun üniversiteyi bıraktığı yıl ben üniversiteden mezun olmuştum, Sumire ayda iki üç kez bana gelmeye devam etti.

Ender olarak ben de ona gidiyordum ama onun dairesi iki kişi için fazla dar olduğundan, daha çok o geliyordu bana. Bir araya gelince romanlardan bahseder, kitap değiş tokuş ederdik. Onun için akşam yemeği hazırlardım. Yemek yapma konusunda fena sayılmazdım, Sumire ise kendi başına yemek hazırlamaktansa aç kalmayı tercih eden biriydi. Yemek için teşekkür niyetine, yarızamanlı çalıştığı yerlerden bana türlü şeyler getirirdi. Bir keresinde çalıştığı ilaç firması deposundan altı düzine prezervatif getirmişti. Muhtemelen hâlâ çekmecemde duruyordur.

Sumire'nin o günlerde yazdığı romanlar (ya da belli bölümleri) düşündüğü kadar kötü değildi aslında. Henüz tarzı tam oturmuş değildi; üslubu bazen, farklı hobi ve rahatsızlıkları olan ısrarcı ev hanımlarının bir araya gelip hiç konuşmadan, kumaş artıklarından diktikleri kırk yama yorganlara benziyordu. Buna bir de manik depresif kişiliğini ekleyin, tamamen kontrolden çıkıyordu. Daha da beteri, Sumire 19. yüzyıla özgü hacimli *"total novel"* türü dışında bir şey yazmaya ilgi duymuyor, yazdıklarına insan ruhu ve kaderine dair her şeyi katmaya çalışıyordu.

Ancak bazı problemli yanları olsa da, onun yazdıklarında kendine özgü bir yenilik vardı ve kendi içindeki önemli şeyleri dürüstçe aktarma niyeti hissediliyordu. En azından bir başkasının yazım tarzını taklit etmiyordu, kolaya kaçarak yazdıklarını daha küçük ve değerli metinlere dönüştürmeye çalışmıyordu. Ben onun bu tarzını beğeniyordum. Orada bulunan saf gücü kesip çıkararak muntazam bir kalıba sokmak doğru olmazdı. Atasözünde dendiği gibi, iyi şeylerin yetişmesi zaman alır.

"Biliyor musun, kafamın içi yazmak istediklerimle dolu. Akıl almaz büyüklükte bir ambar gibi orası" demişti Sumire. "Bir sürü imge, manzara, parça parça sözcükler, insan suret-

leri... hepsi beynimin içinde göz kamaştırıcı şekilde parlıyorlar, capcanlılar. Bana, 'Yaz hadi!' diye bağırdıklarını duyup, oradan mükemmel bir hikâye çıkacak diye düşünüyorum. Yeni bir yere gidiyormuş duygusuna kapılıyorum. Ama masa başına geçip yazmaya kalkışınca önemli bir şeylerin yitip gittiğini anlıyorum. Kristalleşemiyorlar sanki, çakıl taşları gibi öylece kalakalıyorlar. Ve ben de hiçbir yere gidemiyorum."

Sumire yüzünü asıp, iki yüz ellinci çakıl taşını tutup göle fırlattı.

"Bende temelde bir şeyler eksik demek ki, yazar olmak için sahip olmam gereken, çok önemli bir şeyler."

Bir süre derin bir sessizlik oldu. Görünüşe göre benim her zamanki basmakalıp görüşümü almak istiyordu.

"Çok eski zamanlarda Çin'de, yüksek kale duvarları ile çevrilmiş şehirler varmış, bu duvarlarda da birkaç kapı" diye anlatmaya başladım biraz düşündükten sonra. "Kapıların özel bir anlamı olduğu düşünülürmüş. Sadece insanların girip çıktığı birer kapı değillermiş. Buralarda şehrin ruhunun barındığına inanılırmış. Ya da barınması gerektiğine. Ortaçağ Avrupa'sında kilise ve meydanın şehrin kalbi olarak kabul edilmesi gibi. Bu yüzden Çin'de bugün bile görkemli kapılar hâlâ bulunur. Eski zamanlarda Çinlilerin bu kapıları nasıl yaptıklarını biliyor musun?"

"Bilmiyorum" dedi Sumire.

"İnsanlar el arabalarını çekerek eski savaş alanlarına getirir, orada etrafa saçılmış, gömülmüş beyaz kemikleri toplayabildikleri kadar toplarlarmış. Köklü bir geçmişi olan Çin'de eski savaş alanları konusunda yoksunluk çekilmezmiş. Böylece şehrin girişine, bu kemikleri içine gömdükleri çok büyük bir kapı yaparlarmış. Ölmüş askerlerin ruhlarını böyle avuttuklarını düşünür, onların da şehirlerini koruyacaklarını ümit ederlermiş. Ama dahası da var. Kapı yapı-

mı bitince, birkaç canlı köpeği getirip boğazlarını bıçakla keserlermiş. Ve henüz sıcak olan kanlarını kapıya sürerlermiş. Kurumuş kemiklerle taze kanı birleştirince eski ruhlar büyülü bir güç sahibi olurlarmış. Böyle düşünürlermiş."

Sumire, sessizce konuşmanın devamını bekledi.

"Roman yazmak da buna benzer. Kemikleri toplayıp gelsen, harikulade bir kapı inşa etsen de, bu kadarıyla canlı bir roman oluşmaz. Hikâye bir anlamda bu dünyaya ait bir şey değildir. Gerçek hikâyelere bu taraf ile diğer tarafı birleştirecek, büyülü bir vaftiz gerekir."

"Yani ben de bir yerlerden kendime bir köpek mi bulmalıyım, bunu mu demek istiyorsun?"

Başımla onayladım.

"Ve onun sıcak kanını akıtmalıyım ha?"

"Sanırım."

Sumire dudaklarını ısırıp bir süre düşündü. Birkaç bahtsız çakıl taşını daha göle fırlattı. "Hayvanları öldürmek istemiyorum ben."

"Bu bir metafordu!" dedim. "Gerçekte köpek öldürmen gerekmiyor."

Hep yaptığımız gibi, İnogaşira Parkı'nda bir bankta yan yana oturuyorduk. Sumire'nin en sevdiği banktı bu. Önümüzde göl uzanıyordu. Rüzgârsız bir gündü. Göle düşen ağaç yaprakları su yüzeyine sıkıca yapışmış gibi duruyorlardı. Biraz uzağımızda açıkta bir ateş yakılmıştı. Havaya, sona ermek üzere olan güzün kokusu karışmıştı, uzaktan kulakları rahatsız eden bir ses geliyordu.

"Sana gerekli olan şey muhtemelen zaman ve deneyim bence."

"Zaman ve deneyim" dedi Sumire, göğe bakarak. "Zaman hızla geçip gidiyor. Deneyim? Deneyimden söz etme bana. Övünüyor falan değilim ama bende cinsel istek denen şeyden

eser yok. Cinsel isteği olmayan bir yazar neleri deneyimleyebilir ki? İştahsız bir aşçı ile aynı şey değil mi bu?"

"Senin cinsel isteksizlik durumunla ilgili bir şey diyemem tabii" dedim. "O kıyıda köşede bir yerde gizleniyor da olabilir. Uzak bir yere seyahate gitmiş ve dönmeyi unutmuştur belki. Ama âşık olmak akıl almaz bir şeydir. Aşk bir anda seni ele geçiriverir. Belki de yarın olur bu."

Sumire, bakışlarını gökyüzünden bana doğru çevirdi. "Kasırga gibi mi?"

"Öyle de denebilir."

Kasırga hayal etti bir süre.

"Bu arada, hiç gerçek bir kasırga görmüşlüğün var mı?"

"Hayır, yok" dedim. Musaşino şehrinde (çok şükür mü demeli bu duruma?) bir kasırga çıkması mümkün değildir.

Yaklaşık altı ay sonra bir gün, tam da benim öngördüğüm üzere aniden, akıl almayacak şekilde, kasırga şiddetinde bir aşka düştü Sumire. Kendinden on yedi yaş büyük ve evli bir kadına âşık oldu. "Sputnik Sevgili"sine.

Myu ile Sumire, kuzininin düğününde aynı masada yan yana oturduklarında, dünyadaki her insanın yaptığı gibi, önce birbirlerine adlarını söylemişlerdi. Sumire, adından nefret ettiği için, mümkünse başkalarına adını söylemekten kaçınırdı. Ancak adı sorulunca nezaketen yanıtlamak zorunda kalıyordu.

Babasından duyduğuna göre ona adını annesi koymuştu. Kadın Mozart'ın "Sumire"[2] adlı şarkısını çok seviyordu ve bir kızı olursa ona bu adı vermeye çok önceleri karar vermişti. Oturma odalarındaki plak rafında "Mozart Şarkıları Derle-

2. Japoncada *sumire* sözcüğü, Türkçede menekşe anlamına gelmektedir.
Mozart'ın 1785'te bestelediği "Das Veilchen" ("The Violet") adlı şarkısının sözleri Goethe'nin 1773 ya da 1774 yılı başlarında kaleme aldığı aynı adlı şiirine aittir. Mozart, bestesine son bir dize eklemiştir: "Poor little violet! It was the sweetest violet." (ç.n.)

mesi" yer alıyordu (bunları annesinin dinlediğine şüphe yoktu), çocukluk günlerinde Sumire o ağır plakları özenle pikaba yerleştirir, "Sumire" adlı şarkıyı defalarca dinlerdi. Elisabeth Schwarzkopf'un seslendirdiği parçayı piyanoda Walter Gieseking çalıyordu. Şarkının sözlerini anlamıyordu. Ama zarif ezgiye bakılırsa, mutlaka bir ovada açmış *menekşelerin* güzelliğini anlatıyor olmalıydı Sumire'ye göre. Gözünün önünde canlandırdığı manzarayı tüm yüreğiyle seviyordu.

Ortaokuldayken kütüphanede şarkı sözlerinin Japoncasını bulup okuyunca şoke olmuştu Sumire. Şarkının aslı, ovada açan güzel bir menekşenin, bir çobanın dikkatsiz kızı tarafından üzerine basılıp ezilmesini anlatıyordu. Hatta kız, ezdiği çiçeğin varlığından haberdar bile değildi. Goethe'nin bir şiirinden alınmıştı ama bu sözlerde ne bir arınma, ne de bir öğreti vardı.

"Neden annem böylesine berbat bir şarkının adını bana vermiş acaba?" diye sordu Sumire somurtarak.

Myu dizinin üzerindeki peçetenin kenarını düzeltti, bir anlam yüklenemeyecek gülümsemesi dudaklarına yayılırken Sumire'nin yüzüne baktı. Gözbebekleri koyu renkteydi. Pek çok renk karıştığı halde tek bir bulut yoktu içlerinde.

"Sen o şarkıyı güzel buluyor musun?"

"Evet. Güzel şarkı bence."

"Benim için müziğin güzel olması yeterli. Bu dünyada her zaman harika ve güzel şeyleri elde edemezsin değil mi? Annen şarkı sözlerinin anlamını dikkate almadan sadece şarkıyı sevmiştir. Hem böyle somurtmaya devam edersen yüzünde kalıcı kırışıklar oluşacak."

Sumire, somurtmayı bırakınca yüzü eski haline döndü.

"Öyle olabilir ama ben hayal kırıklığına uğramış oldum bir kere. Öyle değil mi ama? Bu annemin bana bıraktığı tek somut şey çünkü. Elbette *benim kendim* dışında."

"Her neyse, Sumire harika bir ad değil mi ki? Ben seviyorum" dedi Myu, biraz farklı bir açıdan bakıyormuş gibi göstermek için hafifçe boynunu eğerek. "Bu arada baban gelmedi mi düğüne?"

Sumire etrafına bakınıp gözleriyle babasını buldu. Geniş bir salondu ama uzun boylu babasını görmesi zor olmadı. İki masa ötede, yüzünün yan tarafı onlara dönük, frak giymiş kısa boylu, yaşlıca biriyle bir şeyler konuşuyordu. Dudaklarında, buzdağını bile eritecek sıcacık bir gülümseme vardı. Avizenin parlak ışığı altında, güzel burnu Rokoko dönemi kabartma minyatürlerindeki gibi yumuşak bir şekilde kalkıktı, güzelliği karşısında onu görmeye alışık olan Sumire bile hayranlık duymaktan kendini alamadı. Babasının bu resmi toplantıya tam anlamıyla uygun bir suratı vardı. Sadece varlığı bile bulunduğu ortamı havalı kılıyordu. Büyük bir vazoya konmuş taze çiçekler, kapkara uzun bir limuzin gibi.

Sumire'nin babasını gören Myu susup kaldı. Yutkunma sesi, Sumire'nin kulağına kadar geldi. Bu, değer verdiğiniz birinin insanın içini aydınlatan sabah güneşi ışığıyla uyanabilmesi için kadife perdeyi açarken çıkan ses gibiydi. Opera gözlüğü getirmem gerekirdi belki, diye düşündü Sumire. Ancak o insanların –özellikle orta yaştaki kadınların– babasının görünüşü karşısında gösterdikleri dramatik tepkiye alışıktı. Güzellik denen şey neydi acaba, nasıl bir değeri vardı? Sumire bunu hep tuhaf bulurdu. Kimse cevabı veremiyordu. Aynı değişmez etki hep oluyordu sadece.

"Bu kadar yakışıklı bir babaya sahip olmak nasıl bir şey?" diye sordu Myu. "Sırf meraktan soruyorum."

Sumire iç çekip –bugüne değin bu soru kendisine defalarca sorulmuş olmalıydı– yanıtladı: "Eğlenceli sayılmaz. Herkes şöyle düşünüyor: 'Ne kadar da yakışıklı bir adam. Harika. Ama kızı hiç de ona benzemiyor.' Bu duruma *atavizm* mi deniyordu?"

Myu bakışlarını yine Sumire'ye çevirdi, başını eğip doğrudan onun yüzüne baktı. Güzel sanatlar müzesinde hoşuna giden bir resmin önünde dikilip ona bakar gibi.

"Bugüne dek gerçekten böyle hissettiysen, yanlış yapmışsın. Bence sen gerçekten hoşsun. En az baban kadar" dedi Myu. Sonra elini uzatıp doğal bir tavırla Sumire'nin masanın üzerindeki eline dokundu. "Ne kadar çekici olduğunu bilmiyorsun."

Sumire'nin yüzü kızardı. Kalbinden, sanki tahta köprüyü koşarak geçen deli bir atın toynaklarından çıkan ses gibi, gümbürtülü sesler çıkıyordu.

Sonra Sumire ve Myu, kendi aralarında sohbete daldılar. Etrafı görmez oldular. Canlı bir davetti. Pek çok kişi ayağa kalkıp konuşma yapmıştı (Sumire'nin babası da bunlardan biriydi elbette), yemekler hiç de fena değildi. Ama hiçbiri aklında kalmamıştı Sumire'nin. Et yemeği mi yemişti, balık mı; çatal bıçağı adabına uygun mu kullanmıştı, yoksa parmaklarıyla yemiş, sonra tabağı da yalamış mıydı, hiçbir fikri yoktu.

Müzik üzerine konuştular. Sumire, klasik müzik hayranıydı, çocukluğundan beri babasının plak koleksiyonunu dinleyip dururdu. Sumire ile Myu'nun müzik zevklerinde ortak çok şey vardı. Her ikisi de piyano müziğini seviyor, bunların içinde Beethoven'ın 32 numaralı sonatının, müzik tarihindeki en önemli piyano müziği olduğunu düşünüyorlardı. Ayrıca Wilhelm Backhaus'un Decca Plak Şirketi'nden çıkan, bu sonata yaptığı kaydın da, eşi benzeri olmayan harika bir performans için temel kabul edilmesi gereken yorum olduğunda hemfikirdiler. Dahası, ne kadar keyifli ve yaşama sevinciyle doluydu bu parçalar!

Vladimir Horowitz'in mono kayıt dönemlerindeki Chopin'in eserleri, özellikle skerzoları kesinlikle nefes kesici. Friedrich Gulda'nın çaldığı Debussy'nin prelüd performansı zeki-

ce ve muhteşem. Gieseking'in Grieg'i resmen harika. Sviatoslav Richter'in Prokofiev performansındaki ihtiyat ve anlık, hızlı ruh hali değişimleri insanda tekrar tekrar dinleme isteği uyandırıyor. Wanda Landowska'nın çaldığı Mozart piyano sonatı, o kadar sıcaklık ve sevecenlikle dolu olmasına rağmen neden bu kadar az takdir görüyor acaba?

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Myu müzik üzerine sohbetleri bitince.

"Üniversiteyi bıraktım, ara sıra basit, kısa süreli, yarızamanlı işler yapıyorum, bir yandan da roman yazıyorum" diye yanıtladı Sumire. "Ne tür roman yazıyorsun?" diye sordu Myu. "Kısaca açıklamak zor" diye yanıtladı Sumire. "Peki ne tür romanlar okumayı seviyorsun?" diye sordu Myu. "Tek tek saymakla sonu gelmez ama son zamanlarda Jack Kerouac'ın romanlarını okuyorum" diye yanıtladı Sumire. İşte o zaman geçti "Sputnik" konuşması.

Myu ise zaman geçirmek için okunan hafif roman tarzında kitaplar dışında romanlarla pek ilgili biri değildi. "Yazılanların kurmaca olduğu gerçeğini bir türlü kafamdan atamadığımdan, romandaki karakterlerle empati kuramıyorum. Eskiden beri böyle bu" diye açıkladı. Bu yüzden onun okudukları, gerçeklerin gerçek olarak aktarıldığı kitaplarla sınırlıydı. Çoğu da işiyle ilgili kitaplardı.

Myu'ya ne iş yaptığını sordu Sumire.

"Çoğunlukla yabancı ülkelerle bağlantılı işler" diye yanıtladı Myu. "Babamın işlettiği ticaret şirketini on üç yıl önce ailenin en büyük çocuğu olarak ben devraldım. Aslında piyano sanatçısı olmak için eğitim alıyordum ama babam kanserden öldü, annemin hem fiziksel durumu pek uygun değildi, hem de Japoncayı iyi konuşamıyordu, kardeşim ise daha lise öğrencisiydi. O zaman benim sorumluluk alarak şirketin başına geçmeme karar verdik. Geçimleri bizim şirkete bağlı akrabalarımız da olduğu için öyle kolayca şirketten vazgeçemedim."

Sanki virgül koyuyormuş gibi kısa bir iç çekti.

"Babamın şirketi temelde Kore'den kuru gıda ürünleri ve tıbbi bitkiler gibi şeyler ithal ediyordu, ama şimdi daha çeşitli şeylerle ilgileniyoruz. Bilgisayar parçasına kadar türlü şeylerle. Şirketin başında halen resmi olarak ben görünüyorum ama ofis işlerini eşim ve kardeşim yürüttüğünden benim şirkete gitmem pek de gerekmiyor. Böylece şirket işleri dışında kendi özel işlerimle ilgilenebiliyorum."

"Ne gibi işler?"

"En önemlisi şarap ithalatı. Ara sıra da müzikle ilgili organizasyonlar. Japonya ile Avrupa arasında gidip gelmeler. Bu tür ticaret, kişisel ilişkiler üzerinden yürütülür daha çok. İşte ben böyle tek başıma birinci sınıf ticari şirketlerle rekabet halindeyim. Bununla birlikte kişisel bir iletişim ağı kurup onu sürdürmek çok emek ve zaman alıyor. Bu elbette doğal bir şey ama..." Bir şey hatırlamış gibi başını kaldırdı. "Bu arada sen İngilizce konuşabiliyor musun?"

"Pek iyi konuşamıyorum. Eh işte. İngilizce okumayı seviyorum gerçi."

"Bilgisayar kullanabilir misin?"

"Pek bilmiyorum ama elektrikli daktiloya alışık olduğumdan, biraz uğraşırsam yapabilirim."

"İyi araba kullanıyor musun?"

Sumire başını hayır anlamında salladı. Üniversiteye başladığı yıl babasının Volvo'sunu garaja sokarken arka kapısını kolona vurduğundan beri direksiyona neredeyse elini sürmemişti.

"Peki, 'işaret' ile 'sembol'ün farkını iki yüz sözcüğü aşmadan açıklayabilir misin?"

Sumire, dizindeki peçeteyi alıp ağzını hafifçe sildikten sonra eski yerine koydu. Karşısındakinin talebini tam anlayamamıştı. "İşaret ve sembol?"

"Özel bir anlamı yok. Sadece bir örnek."

Sumire başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Myu güldü. "Sakıncası yoksa kendinden söz eder misin bana? Demek istediğim, ne tür becerilerin var? Çokça roman okuyup bolca müzik dinliyor olmanın dışında?"

Sumire, bıçakla çatalı sessizce tabağa bıraktı, masanın üzerindeki boşluğa bakarken kendini düşündü.

"Becerikli olduğum şeylerden ziyade, yapamadıklarımı sıralasam daha hızlı olabilir. Yemek yapamadığım gibi temizlik yapmak da gelmez elimden. Evim dağınıktır, sık sık eşyalarımı kaybederim. Müziği severim ama müzik kulağım hiç yoktur, şarkı söyleyemem. Çok beceriksizim, bir çivi bile çakamam. Yön duygum felakettir, sağımı solumu bile sık sık birbirine karıştırırım. Çok sinirlenince bir şeyleri kırma eğilimim vardır. Bu bir tabak, kurşunkalem ya da çalar saat olabilir. Sonra pişmanlık duysam da o an bunu yapmaktan kendimi alamam. Tek kuruş birikimim yok. Sebepsiz yere sıkılganım ve neredeyse hiç arkadaşım yok."

Sumire biraz nefeslendi, sonra yine konuşmaya devam etti:

"Öte yandan, elektrikli daktiloda hızlıca on parmak yazabilirim. Sporla pek aram yoktur ama yaşamım boyunca kabakulak dışında bir hastalığa yakalanmadım. Zaman konusunda çok titizimdir, randevularıma asla gecikmem. Yemek seçmem. Televizyon izlemem. Bazen sıkıcı şekilde kendimi övdüğüm de olur ama hiçbir şeye bahane üretmem. Arada bir omuzlarım tutulunca uyuyamam, ama bunun haricinde iyi uyurum. Reglim hafif geçer. Tek bir çürük dişim yok. Oldukça iyi İspanyolca konuşurum."

Myu başını kaldırdı. "İspanyolca konuşabilir misin?"

Sumire lisedeyken, Mexico-City'de bir şirkette çalışan amcasının yanında bir ay kadar geçirmişti. Bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünüp yoğun biçimde İspanyolca çalışmıştı. Sonrasında üniversitede de seçmeli İspanyolca dersleri almıştı.

Myu, şarap kadehinin sapını parmaklarının arasına sıkış-

tırmış, bir aletin vidasını sıkar gibi hafifçe çeviriyordu. "Ne dersin, benim şirketimde bir süre çalışmak ister misin?"

"Çalışmak mı?" Ne tür bir yüz ifadesi takınacağını bilemediğinden her zamanki ciddi suratını muhafaza etti Sumire. "Hayatım boyunca hiç tamzamanlı bir işte çalışmadım, telefona bakmayı bile doğru dürüst beceremem. Sabah ondan önceki trenlere binmiyorum, konuşmamdan da anlamışsındır, pek kibar bir dil de kullanmıyorum."

"Bunlar sorun değil" dedi Myu. "Bu arada yarın öğle yemeği için bir planın var mı?"

Sumire, refleksle başını hayır anlamında salladı. Düşünmesine gerek bile yoktu, sonuçta plansız zamanlar onun en çok sahip olduğu şeydi.

"O halde birlikte yemek yiyelim. Yakındaki sakin bir restorana rezervasyon yaptıracağım" dedi Myu. Sonra garsonun yeni bardağa koyduğu kırmızı şarabı havaya kaldırıp dikkatle inceledi, kokusunu içine çekti, yavaşça bir yudum içti. Bütün bu hareket serisinde, bir piyanistin yıllar boyu çalarak geliştirdiği kısa solosunda doğal olarak eriştiği zarafet vardı.

"Detayları o zaman anlatırım. Bugünü iş düşünmeden rahatça geçirmek istiyorum. Biliyor musun, neresi olduğundan emin değilim ama bu Bordeaux hiç de fena değilmiş."

Sumire, ciddi surat ifadesini bırakıp Myu'ya açıkça sordu: "Ama daha yeni tanıştık, benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle. Hiçbir şey bilmiyor olabilirim" diye onayladı Myu.

"Peki o zaman benim işe yarayacağımı nasıl anladın?"

Myu bardağın içinde kalan şarabı hafifçe çalkaladı.

"Ben çok eskiden beri insanları, yüzlerine bakarak değerlendiririm" diye yanıtladı. "Demek istediğim, senin suratını ve yüz ifadeni sevdim. Hem de çok."

Sumire etraftaki havanın aniden seyreldiğini hissetti. İki

meme ucu kıyafetlerinin altında dikleşmişti. Sumire elini uzatıp yarı mekanik bir hareketle su bardağını aldı ve kalan suyu bir seferde içti. Şahin suratlı garson çabucak arkasına geldi ve boşalan büyük bardağı buzlu suyla doldurdu. Buzların tıkırtısı Sumire'nin karışmış zihninin içinde, mağaraya tıkılmış bir haydudun iniltisi gibi yankılandı.

Ben bu kadına âşık oldum. Bir anda farkına vardı Sumire. Şüphe yok (buz soğuktur, gül kırmızı). Ve bu aşk beni sürükleyip bir yerlere götürmeye çalışıyor; öyle güçlü bir akıntı ki ondan kendimi korumam neredeyse olanaksız. Bana tek bir seçme hakkı bile verilmiş değil çünkü. Sürüklenip götürüldüğüm yer bugüne değin hiç görmediğim özel bir dünya olabilir. Belki de çok tehlikedir. Orada gizlenmiş olan şeyler beni derinden, öldürücü şekilde yaralayabilir. Şimdi sahip olduğum her şey elimden çıkıp gidebilir. Ama artık dönüş yok. Kendimi bu akıntıya bırakmak dışında bir şey yapamam. Yanıp kül olsam da, yok olup gitsem de.

Onun öngörüsü –elbette bunu ancak şimdi biliyorum– yüzde 120 doğru çıkacaktı.

2

Sumire'den telefon geldiğinde, düğünden iki hafta sonraki pazardı, henüz gün doğmamıştı. Derin uykudaydım. Önceki hafta düzenlenmesinden sorumlu olduğum toplantının gerekli (aslında pek de anlamı olmayan) belgelerini hazırlamak için uyku saatlerimden feragat etmek durumunda kalmıştım. Bu yüzden de hafta sonu doyasıya uyumak niyetindeydim. Ve telefon çalmaya başladı. Gündoğumundan önce!

"Uyuyor muydun?" diye sordu Sumire.

"Hıı" diye mırıldandım. Sonra doğal olarak başucumdaki çalar saate göz attım. İri akrep ve yelkovan floresanlıydı ama yine de sayıları göremedim. Retinama yansıyan imge ile beynimin onu alıp çözümleyen bölümü birbirine adapte olamamıştı. Hani yaşlı kadınların ipi iğneden geçirmeye çalışıp başaramamaları gibi. Bir şekilde algılayabildiğim, etrafın zifiri karanlık olduğuydu; bir zamanlar okuduğum Scott Fitzgerald'ın "ruhun karanlık gecesi" dediği şeye yakın bir zaman.

"Birazdan gün doğacak."

"Hıı" dedim güçlükle.

"Evimin yakınlarında birileri horoz besliyor, iyi mi? Mutlaka Okinava'nın Japonya'ya geri verilmesinden önceki *horozlardır* bunlar. Birazdan ötmeye başlarlar. Otuz dakika içinde. Biliyor musun, aslında, ben günün en çok bu zamanını

seviyorum. Kapkaranlık gece göğü doğudan usul usul aydınlanmaya başlıyor ve horozlar bir şeylerin intikamını alır gibi var güçleriyle ötmeye koyuluyorlar. Senin evinin yakınlarında horoz besleyen var mı?"

Telefon hattının bu yanında usul usul sağa sola salladım başımı.

"Parkın yakınındaki telefon kulübesinden arıyorum."

"Hı hı" dedim. Dairesinden 200 metre mesafede telefon kulübesi vardı. Sumire'nin telefonu olmadığından, hep bu kulübeye kadar yürür ve oradan telefon ederdi. O bildik, her yerde bulunan sıradan telefon kulübelerindendi.

"Baksana, bu saatte aramamın hoş olmadığını biliyorum. Gerçekten böyle düşünüyorum. Daha horozların bile ötmeye başlamadığı bir zamanda. Zavallı aydedenin, doğu göğünün köşesinde iflas etmiş bir böbrek gibi salındığı zamanda. Ne var ki ben de sana telefon edebilmek için gecenin karanlığında sokaklarda yürüdüm. Kuzinimin düğününde hediye edilen telefon kartını elimde sımsıkı tutarak hem de. İkisinin el ele tutuştuğu hatıra fotoğrafı var kartın üstünde. Bunun ne kadar kasvetli bir şey olduğunu sen bile anlayabilirsin. Çorabımın teki bile diğeriyle eş değil. Bir tanesi Mickey Mouse desenli, diğeri ise düz yünlü çorap. Odam darmadağınık, ne nerede hiçbir fikrim yok. Bunu yüksek sesle söylememem gerek ama külotum berbat halde. İç çamaşırı hırsızları bile elini sürmek istemez. Bir sapık tarafından öldürülsem, kimse hatırlamaz bile beni. Kendimi acındırmak için söylemiyorum ama ağzından doğru düzgün bir laf çıkmaz mı senin? 'Hı hı' ya da 'hı' gibi soğuk sözler dışında? Bağlaç bile kabulüm, örneğin, 'ama' veya 'yine de' gibi."

"Ne var ki" dedim. Öyle yorgundum ki rüya bile görecek halim yoktu.

"*Ne var ki*" diye yineledi. "Aman neyse. Bu da bir gelişme sayılır. Küçük bir adım olsa da."

"Pekâlâ, benden istediğin bir şey mi vardı?"

"Evet, evet, sana bir şey soracaktım. Bu yüzden telefon ettim" dedi Sumire. Sonra hafifçe boğazını temizledi. "Söyler misin, işaret ile sembolün farkı nedir?"

Başımın içinde bir geçit töreni düzenleniyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldım. "Sorunu yineler misin?" dedim.

Yineledi. *İşaret ile sembolün farkı nedir?*

Yatakta doğruldum, ahizeyi sol elimden sağa geçirdim. "Yani sen işaret ile sembolün farkını öğrenmek için mi aradın beni? Pazar sabahı, daha gün doğmadan, hımın..."

"Dördü çeyrek geçiyor" dedi. "Aklıma takıldı, soramadan edemedim. İşaret ile sembolün farkı nedir, diye. Birkaç gün önce sormuştu birisi, unutmuştum sonrasında, ama yatmak için üzerimi değiştirirken birden aklıma geldi. Sonrasında da uyutmadı beni. Sen açıklayabilir misin? İşaret ile sembolün farkını?"

"Örneğin" deyip tavana baktım. Sumire'ye bir şeyi teorik olarak açıklamak, uyanık olduğumda ve bilincim tam yerindeyken bile çok güç bir işti. "Japon imparatoru Japonya'nın sembolüdür. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Eh işte" diye yanıtladı.

"*Eh işte* mi? Aslında bu, Japon anayasasında yer alıyor" dedim olabildiğince sakin bir ses tonuyla. "Karşı fikirler öne sürülse ve kimi şüpheler bulunsa da, bunu bir realite olarak kabul etmezsek, anlatacağım anlaşılmaz."

"Anladım. Kabul ediyorum."

"Teşekkürler. Yineliyorum, Japon imparatoru Japonya'nın sembolüdür. Ancak Japon imparatoru ile Japonya'nın eşdeğerde olduğu anlamına gelmez bu. Anlıyor musun?"

"Anlamadım."

"Peki, şöyle desem? Ok işareti tek yönlü. Japon imparatoru, Japonya'nın sembolü ama Japonya Japon imparatorunun sembolü değil. Şimdi anladın mı?"

"Anladım sanırım."

"Ancak, örneğin bu, 'Japon imparatoru Japonya'yı işaret eder' olarak yazılırsa, her ikisi eşdeğerde olur. Diğer bir deyişle, bu durumda Japonya dediğimizde, bu Japonya imparatoru anlamına gelir; Japon imparatoru dediğimizde de bu Japonya anlamına gelir. Yani her ikisinin de birbiriyle yer değiştirme imkânı vardır; a=b ile b=a'nın aynı olması gibi. Daha basit ifade edersek, bu, işaret anlamındadır."

"Demek istediğin, Japon imparatoru ile Japonya'nın yerlerinin değiştirilebilir olduğu mu? Bu yapılabilir mi?"

"Öyle değil. Farklı bir şey bu." Hattın bu yanında sertçe salladım başımı. "Ben şimdi sana sembol ile işaretin farkını olabildiğince basit şekilde anlatmaya çalışıyorum. Japon imparatoru ile Japonya'yı gerçekten birbirleriyle yer değiştirmek gibi bir niyetim yok. Bu, açıklamanın bir aracı sadece."

"Hıımm" dedi Sumire. "Anladım galiba. İmge olarak. Yani tek yönlülük ile çift yönlülük arasındaki fark."

"Uzmanlar çok daha düzgün anlatabilirler. Ama çok basit bir şekilde ifade edilirse, benim dediğim gibi."

"Hep düşünüyorum da, sen bir şeyleri açıklamakta ne kadar da beceriklisin."

"İyi de bu benim işim" dedim. Sözlerim tekdüze ve ifadeden yoksundu. "Sen de bir ara ilkokul öğretmenliği yapmayı denemelisin. Birçok soruyla karşılaşıyorum. *Neden yeryüzü kare şeklinde değildir? Neden mürekkepbalığının sekiz değil de on ayağı vardır?* Her türden soruya yanıt verir hale geldim."

"Sen iyi bir öğretmen olmalısın."

"Nasıl bir öğretmenim acaba?" diye yanıtladım. *Nasıldım acaba?*

"Bu arada mürekkepbalığının neden sekiz değil de on ayağı var?"

"Artık uyuyabilir miyim izninle? Gerçekten çok yorgunum.

Şu an ahizeyi elimde tutmak yıkılmakta olan bir taş duvarı yerinde tutmaya çalışmak gibi bir şey benim için."

"Baksana" dedi Sumire. Sonra St. Petesburg treni gelmeden önce yaşlı istasyon görevlisinin demiryolu geçidini kapatırkenkine benzer hassas bir an boyunca bekledi. Ardından, "Bunu söylemek aptalca gelebilir ama ben âşık oldum" dedi.

"Hımın" dedim ahizeyi bu defa sağ elimden sol elime geçirerek. Ahizeden Sumire'nin soluğunu duyuyordum. Ona ne karşılık versem bilemedim. Ve ne karşılık vereceğimi bilemediğim zamanlarda sıkça yaptığım gibi, tamamen uygunsuz bir yorumda bulundum. "*Bana* âşık olmadın sanırım?"

"*Sana* değil" diye yanıtladı Sumire. Ucuz çakmağıyla sigarasını yakma sesi duyuldu. "Bugün vaktin var mı? Buluşup konuşmak istiyorum da."

"Yani benden başka birine âşık olmanla ilgili olarak benimle konuşmak istiyorsun, öyle mi?"

"Öyle" dedi Sumire. "*Tutkulu* aşkımla ilgili."

Ahizeyi omzumla boynum arasına sıkıştırıp gerindim. "Akşamüzeri vaktim var."

"Saat beşte oradayım o halde" dedi Sumire. Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Çok teşekkürler."

"Ne için?"

"Gün doğmadan sorumu nazikçe yanıtladığın için."

Belli belirsiz bir cevap verdikten sonra telefonu kapattım, başucumdaki lambayı da. Etraf hâlâ zifiri karanlıktı. Uykuya dalmadan önce, Sumire'nin bugüne değin bana hiç, "Teşekkürler" deyip demediğini düşündüm. Bir kez demiş olabilirdi belki, tam hatırlayamadım.

Sumire, saat beşten biraz önce daireme geldi. İlk bakışta onun Sumire olduğunu anlayamadım. Giyim tarzı baştan aşağı değişmişti çünkü. Saçlarını havalı bir şekilde kısacık kestirmişti, alnına düşen kâkülünde makas izi hâlâ görünü-

yor gibiydi. Lacivert yarım kollu elbisenin üzerine, ince bir hırka almıştı, ayakkabıları yüksekçe topuklu, rugandı. Jartiyer çorap bile giymişti. *Jartiyer çorap?* Kadın giysilerinden çok anlamam ama onun giydiklerinin hepsinin de çok pahalı olduğunu anlamıştım. Bu giysiler içinde Sumire her zamankinden daha güzel ve gösterişli göründü gözüme. Hiç de tuhaf kaçmamıştı, aksine ona çok yakıştırmıştım. Yine de ben Sumire'nin o eski taşkın tarzını seviyordum. Elbette bu tümüyle bir zevk meselesi.

"Fena değil" dedim onu yukarıdan aşağıya doğru süzdükten sonra. "Jack Kerouac bu konuda ne hissederdi onu bilemem ama."

Sumire her zamankinden biraz daha sıcak ve asil bir şekilde gülümsedi. "Çıkıp biraz gezelim mi?"

Üniversite caddesine paralel sokaktan istasyona doğru yürüdük, o arada bildik bir kafeye girip kahve içtik. Sumire her zamanki gibi kahve ile birlikte *Mont Blanc* tatlısından ısmarladı. Nisan ayının son günleriydi, güneşli bir pazar akşamüzeriydi. Çiçekçilerde sarı çiğdemler ve laleler diziliydi. Hafif bir esinti genç kızların eteklerini dizlerine kadar usulca havalandırıyor, genç ağaçlardan güzel bir koku taşıyıp getiriyordu.

Ellerimi başımın arkasında kenetlemiş, Sumire'nin yavaşça, tutkuyla *Mont Blanc* yemesini izliyordum. Kafenin tavanında küçük hoparlörden, Astrud Gilberto'nun *bossa nova* şarkısı "Beni Aruanda'ya Götürsene" duyuluyordu. Gözlerimi kapayınca fincan ve tabaklarının tıkırtıları çok uzaklardaki dalga sesleri gibi geliyordu kulağıma. Aruanda, nasıl bir yerdi acaba?

"Uykun mu var hâlâ?"

"Hayır, yok."

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Bahardaki Moldau Nehri kadar."

Sumire, boşalan *Mont Blanc* tabağına gözlerini dikti bir süre. Sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Böyle giyinmemi tuhaf buldun mu?"

"Evet."

"Para verip almış değilim bunları. O kadar para bende ne gezer zaten. Böyle giyinmemin ardında başka bir durum var."

"Bu durum hakkında biraz hayal gücümü kullanabilir miyim?"

"Elbette."

"Sen üzerinde o tuhaf Jack Kerouac kıyafetleriyle, bir yerlerdeki lavaboda ağzında sigaran, ellerini yıkarken; 1,55 boylarında, iyi giyimli bir kız nefes nefese içeri dalıverir ve 'Lütfen tüm kıyafetlerimizi değişelim. Nedenini anlatamam ama kötü insanlar var peşimde. Kıyafet değiştirip kaçmak istiyorum. Ne kadar da şanslıyım; aynı boydayız, beden ölçülerimiz de aynı' der. Bir Hong Kong aksiyon filminde izlemiştim bu sahneyi."

Sumire güldü. "O kişinin ayakkabı numarası 35, elbise bedeni de S'miş. Şans işte."

"Ve orada Mickey Mouse'lu külotuna varana kadar giysilerinizi değiştirdiniz."

"Mickey Mouse'lu olan külot değil, çorabım."

"Her neyse" dedim.

"Hımm" dedi Sumire. "Epey yaklaştın aslında."

"Ne kadar yaklaştım?"

Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Anlatması oldukça uzun sürer, yine de dinlemek istiyor musun?"

"Benim dinlemek isteyip istemediğim bir tarafa, sen özellikle bana anlatmak için gelmedin mi ki? Ne denli uzun olduğu sorun değil, sen anlat. Ana konuya prelüd ve 'Dance of the Blessed Spirits'i de ekle dilersen."

Anlatmaya başladı. Kuzininin düğününü, Myu ile Aoyama'daki restoranda yedikleri öğle yemeğini. Gerçekten de uzun bir hikâyeydi.

3

Düğünün ertesi günü, pazartesi hava yağışlıydı. Yağmur gece yarısı yağmaya başlamış, şafak sökene değin aralıksız sürmüştü. Bahar toprağını karartıp nemlendiren, onun altındaki adı bilinmeyen canlıları sessizce harekete geçiren nazik, yumuşak bir yağmurdu.

Yeniden Myu ile görüşeceğini düşündükçe içi içine sığmıyor, hiçbir şeye odaklanamıyordu. Sanki bir dağın zirvesinde tek başına durmuş da rüzgâr bedenini kamçılıyormuş gibi bir duyguydu bu. Masanın başına oturup sigarasını yaktı, her zamanki gibi elektrikli daktilonun düğmesine basıp açtı ama ekrana ne kadar bakarsa baksın yazacak tek bir satır bile gelmedi aklına. Bu durum Sumire için alışılmadık bir şeydi. Vazgeçip cihazın düğmesini kapattı, dar odada yere uzandı, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp, gelişigüzel düşüncelere daldı.

Myu ile yeniden görüşecek olma düşüncesi bile kalbimin bu denli heyecanla çarpmasına neden oluyor. Eğer Myu ile o zaman hiçbir şey olmadan ayrılmış olsaydık bu çok ıstıraplı bir şey olurdu şüphesiz. Sumire'nin kendisinden yaşça büyük, güzel ve gösterişli bir kadına duyduğu şey hayranlık mıydı acaba? *Hayır, öyle olamaz,* diyerek reddetti Sumire. *Onun yanında olmak, onun bedenine sürekli dokunmak istiyorum. Bu basit bir "hayranlık"tan farklı bir şey.*

Sumire iç çekti, bir süre tavana baktı, sonra sigarasını yaktı. Aslında tuhaf bir şeydi, 22 yaşında ilk kez ciddi anlamda aşka düşmesi ve bu kişinin *tesadüfen* bir kadın olması.

Myu'nun rezervasyon yaptırdığı restoran, Omotesando metro durağından on dakikalık yürüme mesafesindeydi. İlk kez gidenler için bulması zor bir yerdeydi ve öylesine giriliverilen yerlerden değildi. Restoranın adı da bir kez söylenmeyle akılda kalmıyordu. Girişte Myu'nun adını verince Sumire'yi ikinci kattaki küçük odaya yönlendirdiler. Myu gelmişti, bir yandan buzlu Perrier'sini içerken bir yandan da yemeklerle ilgili garsonla hararetli bir konuşmaya dalmıştı.

Lacivert polo tişört üzerine aynı renk süveter giymiş, süssüz, ince bir gümüş saç tokası takmıştı. Altında beyaz, dar bir kot pantolon vardı. Masanın köşesinde parlak mavi güneş gözlüğü duruyordu. Sandalyenin üzerinde *squash* raketi ve Missoni marka plastik spor çantası vardı. Muhtemelen öğleden önce birkaç tur *squash* oynamıştı. Yanakları hâlâ pembe pembeydi. Sumire, onun spor salonunda duşa girdiğini, egzotik kokulu bir sabunla bedenindeki teri yıkadığını hayal etti.

Sumire, üzerinde her zamanki balıksırtı ceketi, altında haki pantolonu, bir yetiminki gibi darmadağın saçlarıyla odaya girince, Myu mönüden başını kaldırıp göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Yemek seçmediğini söylemiştin geçen günkü sohbetimizde, değil mi? Kafama göre bir şeyler sipariş etsem olur mu?"

"Elbette" diye yanıtladı Sumire.

Myu her ikisi için de aynı siparişi verdi. Ana yemek, kömür ateşinde taze ızgara balıktı, üzerine mantarlı yeşil sostan konmuştu biraz. Balık parçaları, çok güzel şekilde pişirilmişti. Neredeyse sanatkârca denecek kadar etkileyici bir pişirme türüydü bu. Yanına kabaklı *gnocchi* ile son derece zarif bir şekilde hindiba salatası konmuştu. *Crème brûlée*'yi ise

sadece Sumire yedi. Myu tatlıya dokunmadı. Son olarak espresso geldi. Myu'nun yediklerine çok dikkat ettiğini gözlemledi Sumire. Myu'nun boynu adeta bir bitki sapı kadar inceydi, bedeninde ise hiç yağ yok gibiydi. Diyet yapmaya ihtiyacı yoktu. Öyle bile olsa, en ufak bir taviz vermeden şu anki halini korumaya kararlıydı demek. Bir dağ geçidindeki kaleye çekilmiş Spartalılar gibi.

İkisi yemek yerken aralıksız sohbet ettiler. Myu, Sumire'nin yaşamı hakkında öğrenmek istediklerini soruyor, Sumire de soruları açık yüreklilikle yanıtlıyordu. Babası, annesi, gittiği okullar (hiçbirini de sevmemişti), kompozisyon yarışmasında kazandığı ödüller (bisiklet ve ansiklopedi), üniversiteyi bırakma nedenleri, şu anki yaşantısının detayları. Özellikle heyecan verici bir hayatı yoktu. Ancak Myu, Sumire'nin yaşamöyküsüne büyük bir ilgiyle kulak verdi. Hani hiç gitmediğiniz egzotik ülkelerin hikâyesini dinler gibi.

Sumire'nin de Myu hakkında öğrenmek istediği dağlar kadar şey vardı. Ancak Myu kendi hakkında konuşmaktan hoşlanan birine benzemiyordu. "Beni boş verelim" demişti gülümseyerek, "senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum."

Yemek bittiğinde Sumire'nin Myu hakkında öğrenebildiği pek bir şey olmamıştı. Babası, Kore'nin kuzey bölgesindeki, doğum yeri olan kasabaya, Japonya'da kazandığı paradan yüklüce bir bağışta bulunmuş, yöre sakinleri için birçok harika tesis inşa ettirmişti; bu yüzden o kasabanın meydanına babasının bronz bir heykeli dikilmişti.

"Dağda bir kasaba. Görünüşü çok soğuktu, kışın etkisi de vardı tabii. Kayalıklarla dolu kırmızımsı dağda eğilip bükülmüş ağaçlar. Küçük bir çocukken babam götürmüştü beni oraya. O bronz heykelin açılış töreni sırasında. Kasabada birçok akrabam vardı, beni gözyaşları içinde kucaklamışlardı. Ama söylediklerini anlamıyordum, o günle ilgili çok korktuğumu hatırlıyorum yalnızca. Benim için orası hiç bilmediğim

yabancı bir ülkedeki bir kasabadan başka bir şey değildi."

Nasıl bir bronz heykel? diye sordu Sumire. Onun tanıdıkları arasında bronz heykeli yapılan hiç kimse yoktu ki.

"Normal bir bronz heykel işte. Standart denebilir. Dünyanın her yerinde bulunanlardan. Ama kendi babanın bronz heykelinin olması tuhaf bir şey. Eğer senin babanın da Çigasaki istasyonu önündeki meydana bronz heykeli dikilmiş olsa tuhaf bir duyguya kapılmaz mıydın? Babam aslında kısa boyluydu ama bronz heykelde heybetli biri gibi görünüyordu. O gün bazı şeylerin göründüğü gibi olmadığını anlamıştım, henüz 5 yaşındaydım."

Babamın heykelini dikseler ona rahat rahat bakılabilirdi, diye düşündü Sumire. Çünkü gerçek yaşamda babası fazlasıyla yakışıklı biriydi.

"Dünkü konuşmaya devam edersem" diye söze başladı Myu, ikinci fincan espresso masaya getirildiğinde, "düşündün mü peki, benim yanımda çalışmak istiyor musun?"

Sigara içmek istedi Sumire ama kül tablası göremeyince vazgeçip soğuk Perrier'sinden bir yudum aldı.

Dürüstçe yanıtladı. "Çalışmak derken somut olarak ne yapmam gerekiyor acaba? Önceden de belirtmiştim, basit fiziksel işleri ayrı tutarsak, benim tamzamanlı bir işte çalışma tecrübem hiç yok. Dahası, işte giyebileceğim tek bir kıyafetim de yok. Düğünde giydiğim kıyafeti bile bir arkadaşımdan ödünç almıştım."

Myu, yüzündeki ifade değişmeden başını salladı. Sumire'nin yanıtı onun öngördükleri dahilinde gibiydi.

"Senin nasıl biri olduğunu düğündeki sohbetimiz sırasında az çok anlamıştım; yapmanı istediğim işlerin üstesinden geleceğini düşünüyorum. Diğerleri o kadar da önemli değil. Önemli olan tek şey, benimle çalışmak isteyip istemediğin. Evet mi, hayır mı, sadece buna karar vermen yeterli."

Sumire, sözcükleri özenle seçerek yanıtladı: "Böyle söyle-

men beni elbette sevindiriyor ama şu an benim için en önemli şey *roman yazmak*. Sırf bunun için üniversiteyi bıraktım."

Myu, masanın karşısından doğruca Sumire'ye baktı. Onun sessizce bakışını doğrudan teninde hisseden Sumire'nin yüzü kızardı.

"Düşündüklerimi açıkça söyleyebilir miyim?" diye sordu Myu.

"Elbette. Dilediğin gibi."

"Seni üzebilir belki söyleyeceklerim."

Sumire, bunun sorun olmayacağını belirtmek için dudaklarını sımsıkı büzerek onun gözlerinin içine baktı.

"Bugünlerde ne kadar zaman ayırırsan ayır, kayda değer bir şeyler yazabileceğini sanmıyorum" dedi Myu sakince, tereddütsüz bir ses tonuyla. "Yeteneğin var. Bir gün mutlaka çok güzel bir eser de ortaya koyacaksın. İltifat etmiyorum, buna yürekten inanıyorum. Senin içinde böyle doğal bir gücün varlığını hissedebiliyorum. Ancak şimdiki sen, henüz hazır değilsin. O kapıyı açmak için yeterli gücü toplamış değilsin. Sen de böyle hissetmiyor musun?"

"Zaman ve deneyim" diye özetleyiverdi Sumire.

Myu gülümsedi. "Şimdilik benim için çalış. Bu daha iyi olacaktır. Ve zamanının geldiğini hissedersen, hiç çekinmene gerek yok, her şeyi bırakıp bütün enerjini romanını yazmaya ver. Sen aslında herhangi bir konuda beceri sahibi biri değilsin, önemli bir şey ortaya koyabilmek için diğer insanlardan daha çok zamana ihtiyacın var. Bu yüzden, 28 yaşına geldiğinde henüz ortada yeşermiş bir şeyin yoksa, ailen maddi desteği keser ve beş parasız kalırsın; böylesi daha iyi olur belki. Açlıktan kıvranmak da bir yazarın deneyimlemesi gereken bir şey olabilir."

Sumire yanıtlamak için ağzını açsa da doğru dürüst bir ses çıkaramadı. Bu yüzden susup başını salladı.

Myu masanın ortasına sağ elini uzattı. "Sen de uzat elini."

Sumire sağ elini uzatınca Myu onun elini sarar gibi tutarak sıktı. Sıcak ve pürüzsüzdü avucu. "O kadar endişelenecek bir durum yok; bırak surat asmayı artık. Merak etme, iyi anlaşacağız."

Sumire yutkundu. Sonra yüzündeki kaslar gevşedi. Myu tam karşısında durmuş ona bakarken, Sumire varlığının giderek büzülüp küçüldüğünü hissetti. Güneşin altındaki buz parçası gibi eriyip gidebilirdi.

"Önümüzdeki haftadan itibaren, haftada üç gün ofisime gel. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri. Sabah onda gelip, akşamüzeri dörtte çıkarsın. Böylece kalabalık saatlerden de kaçınmış olursun. Yüksek bir maaş verememem ama iş zor olmadığı gibi boş zamanlarda kitap okuyabilirsin. Ancak haftada iki kez özel İtalyanca dersi alacaksın. İspanyolca konuşabiliyorsan, İtalyanca öğrenmek o kadar da zor olmayacaktır, değil mi? Ayrıca boş vakitlerinde İngilizce konuşma ve araba kullanma pratiği de yap, olur mu? Bunları yapabilir misin?"

"Yapabilirim sanırım" diye yanıtladı Sumire. Ama sesi, sanki tanımadığı biri başka bir odadan onun yerine konuşmuş gibi geldi kulağa. *Şu an benden ne istense, ne emredilse hiç tereddütsüz evet diye yanıtlayıvereceğim.* Myu, hâlâ Sumire'nin elini tutuyor, gözünü ayırmadan ona bakıyordu. Myu'nun kara gözbebeklerine yansıyan kendi canlı görüntüsünü gördü Sumire. Bu yansıma, aynanın diğer yanına çekilip yutulmuş kendi ruhu gibi göründü gözüne. Sumire, bu görüntüye âşık olurken aynı zamanda da içi ürperdi.

Myu gülümseyince, göz çevresinde ona çekicilik katan kırışıklıklar oluştu. "Hadi evime gidelim. Sana göstermek istediğim bir şey var."

4

Üniversiteye başladığım yılın yaz tatilinde, tek başıma Hokuriku bölgesinde geziye çıkmış, trende benden sekiz yaş büyük bir kadınla tanışmış ve geceyi onunla geçirmiştim. Aynı *Sanşiro*[3] adlı romanın başındaki gibi bir durum bu, diye düşünmüştüm o zaman.

O kadın Tokyo'da bir bankanın döviz alım satım servisinde çalışıyordu. Ne zaman izni olsa, yanına aldığı kitaplarla birlikte tek başına tatile çıkarmış. "Biriyle tatile çıkmak zihin yorgunluğu sadece" demişti. Çok hoş bir edası vardı, neden benim gibi cılız, sessiz, 18 yaşında bir öğrenciye ilgi göstermişti, anlamamıştım. Yine de karşımdaki koltukta oturup benimle gelişigüzel konularda sohbet ederken çok rahat görünüyordu. Sık sık da yüksek sesle kahkaha atıyordu. Ben ise huyum olmadığı halde pek çok konuda konuşmuştum onunla. Tesadüfen ikimiz de Kanazava istasyonunda trenden indik. "Kalacak yerin var mı?" diye sorunca, hayır diye yanıtladım (o güne dek otel rezervasyonu filan yaptırmamıştım), "Otel odası tuttum, birlikte kalabiliriz" dedi. "Endişe etmene gerek yok. Tek kişi de kalsa, iki kişi de kalsa, ücret aynı."

Heyecanlandığım için ilk sevişmemizde beceriksiz davrandım. Bunun için ondan özür diledim.

"Bunun için özür dilemene gerek yok. Fazla kibarsın" dedi.

3. Natsume Soseki'nin romanı (1908); kırsal kesimden başkent Tokyo'ya gelen 23 yaşında, Sanşiro adlı bir genç adamın öyküsünü anlatır. (ç.n.)

Duştan, banyo havlusuna sarınmış halde çıktı, buzdolabından iki teneke kutu soğuk bira çıkardı, birini bana uzattı.

Biranın yarısını içtikten sonra bir an aklına gelivermişçesine sordu: "Araba kullanabiliyor musun?"

"Kullanıyorum" diye yanıtladım.

"Nasıl peki, iyi mi kullanırsın?"

"Ehliyeti yeni aldım, o kadar da iyi değilim. İdare edecek kadar."

Gülümsedi. "Benim gibi desene. Bana göre ben iyi kullanıyorum ama çevremdekilere sorarsan hiç de öyle değilmiş. Demek ki idare edecek kadarmış. Ama senin çevrende mutlaka çok iyi araba kullanan kişiler vardır, değil mi?"

"Var elbette."

"Pek iyi kullanamayanlar da vardır."

Başımla onayladım. O sessizce birasından bir yudum daha aldı, biraz düşündü.

"Böyle olmaları biraz da doğuştan herhalde. Yetenek mi demeli? Becerikli insanlar olduğu gibi becerikli olmayan insanlar da var... Aynı zamanda çevremizde dikkatli insanlar olduğu gibi pek dikkatli olmayanlar da var. Öyle değil mi?"

Bir kez daha başımla onayladım.

"O zaman şunu bir düşünsene: Biriyle birlikte arabayla uzun bir tatile çıkacaksın. Bir partnerle takım olup sırayla direksiyon başına geçiyorsun. Bu durumda sen partner olarak nasıl birini seçerdin? Araba sürmede becerikli ama dikkatsiz olan birini mi, yoksa araba sürmede pek becerikli olmayan ama dikkatli birini mi?"

"İkincisi" diye yanıtladım.

"Ben de" dedi. "Şimdiki durum da bununla aynı şey değil mi? Bana göre iyi ya da kötü olmak, becerikli ya da beceriksiz olmak, bunların önemi yok aslında; bu benim düşüncem tabii. Dikkatli olmak – işte bu en önemlisi. Sakin olup, gözünü kulağını dört açmak."

"Gözünü kulağını dört açmak mı?" diye sordum.

Güldü sadece, bir şey söylemedi.

Biraz sonra ikinci kez seviştik. Bu defa son derece akıcı ve uyumlu bir sevişme oldu. Gözünü kulağını dört açmanın ne olduğunu biraz anlamıştım sanırım. Ve gerçekten iyi seks yapılınca bir kadının verdiği tepkiyi görmek, bu benim için bir ilk olmuştu.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra ayrıldık. O kendi gezisine devam ederken, ben de kendi yoluma gittim. İki ay sonra işyerindeki bir meslektaşıyla evleneceğini söyledi vedalaşırken. "Çok iyi bir insandır" dedi neşeyle, "beş yıldır birlikteyiz ve evlenmeye karar verdik. Bundan sonra tek başıma tatile çıkmam pek mümkün olmayacak demektir. Sanırım bu seferki en sonuncusu."

O zaman henüz genç olduğumdan, böylesine renkli olaylar yaşamımda sık sık yer alacak herhalde diye düşünmüştüm. Sonra öyle olmadığını anladım.

Epey bir süre önce Sumire'ye anlatmıştım bu olayı. Neden anlattığımı hatırlamıyorum. Belki de cinsellik üzerine yaptığımız bir sohbet sırasındaydı. Her neyse, ben doğrudan bir soru sorulduğunda doğrudan yanıt veren biriyimdir.

"Bu hikâyenin anafikri ne peki?" diye sormuştu Sumire.

"Dikkatli olmak sanırım bu hikâyenin anafikri" dedim. "En başından şu ya da bu diye peşin hüküm vermeden, duruma uygun olarak gözünü kulağını dört açmak, yüreğini ve zihnini açık tutmak."

"Hımın" dedi Sumire. Benim o küçük cinsel maceram üzerine kafa yoruyor gibiydi. Belki de, *romanımın içine bunu iyi bir şekilde katabilir miyim acaba*, diye düşünüyordu.

"Her neyse, sen de epey deneyimliymişsin."

"*Epey deneyimli* falan değilim" diye usulca karşı çıktım. "*Tesadüfen* böyle bir deneyim yaşadım."

Tırnağını kemirirken bir süre düşüncelere daldı. "Ama dikkatli olmak için ne yapmalı? İnsan, güç bir durumla karşılaştığında, hadi şimdi dikkatli olayım, gözümü kulağımı dört açayım, diye düşünüp hemen olması gerektiği gibi yapabilir mi ki bunu? Daha somut olarak anlatabilir misin? Örnek vererek."

"Önce rahatlaman gerek. Örneğin, sayı sayarak."

"Başka?"

"Hımın, bir yaz öğleden sonrası buzdolabındaki salatalıkları düşün mesela. Elbette bu sadece bir *örnek*."

"Yoksa" dedi Sumire, sonra bir süre duraksadı. "Sen kadınlarla sevişirken hep yazın buzdolabında bulunan salatalıkları mı hayal ediyorsun?"

"Her zaman değil."

"Ama bazen yapıyorsun."

"Bazen" diye onayladım.

Sumire yüzünü buruşturup birkaç kez başını salladı. "Sen göründüğünden de tuhafmışsın."

"Her insan biraz tuhaftır" dedim.

"O restoranda Myu'nun elimi sımsıkı tuttuğu, gözlerimin içine baktığı sırada sürekli salatalıkları düşündüm; sakin kalabilmek, gözümü kulağımı dört açmak için" dedi Sumire bana.

"Salatalıkları mı?"

"Sen anlatmıştın ya hani, bir yaz öğleden sonrası buzdolabındaki soğuk salatalıklar diye, unuttun mu?

"Ah evet, öyle bir şeyler anlatmıştım" dedim. "Ee peki birazcık da olsa işe yaradı mı?"

"Biraz işte" dedi Sumire.

"Sevindim" dedim.

Sumire asıl konuya döndü.

"Myu'nun evi restorandan yürüme mesafesindeydi. Öyle çok geniş değildi ama çok hoş bir yerdi. İyi güneş alan bir verandası, salon çiçekleri, İtalyan yapımı deri kanepesi, Bose marka ses sistemi, duvarda asılı bir set resim, otoparkında da bir Jaguar'ı vardı. Orada tek başına yaşıyordu. Kocasının yaşadığı yer Setagaya'daymış. Myu, hafta sonları kocasının evine gidiyormuş. Onun dışında genelde Aoyama'daki dairesinde tek başına kalıyormuş. O dairede bana ne gösterdi sence?"

"Cam kutu içinde Marc Bolan'ın severek giydiği yılan derisinden sandaletleri. *Rock'n roll* tarihinden söz ederken bahsi illa ki geçecek çok değerli bir miras. Tek bir pulu bile eksilmemiş. Kemer kısmında imzasıyla. Hayranları için inanılmaz bir şey."

Sumire yüzünü buruşturup iç çekti. "Saçma esprilerin yakıt olarak kullanıldığı bir araba icat edilirse, sen çok uzaklara gidebilirsin."

"Ama bu dünyada zekâsı kıt olanlar da var" dedim kibirle.

"Pekâlâ, her ne ise, şimdi ciddi anlamda düşün bakalım. Bana ne göstermiş olabilir sence? Eğer bilirsen, hesabı ben ödeyeceğim."

Boğazımı temizleyip cevap verdim: "Şimdi senin şu giydiğin gösterişli kıyafetleri gösterdi. Bunları giyip işyerine gel, dedi."

"Bildin" dedi Sumire. "Benimle yaklaşık aynı beden ölçülerinde olan bir arkadaşı varmış, zenginmiş ve bu giysileri de fazlalıkmış. Dünya garip bir yer değil mi? Elbise dolabına sığmayacak kadar kıyafeti olan insanlar da var, benim gibi çoraplarının tekinin diğerinden farklı olduğunu gizlemeye çalışan insanlar da. Aman canım, her neyse. Arkadaşının evine gidip benim için bu 'fazlalık' kıyafetleri kucaklayıp gelmiş. Dikkatle incelersen biraz modası geçmiş şeyler ama pek dikkatli bakmazsan da anlaşılmıyor, değil mi?"

Ne kadar bakarsam bakayım anlayamam, dedim.

Sumire halinden memnun, gülümsedi. "Bedenleri tam oldu bana, şaka gibi. Tek parça elbiselerden eteklere kadar her şey. Bel kısımları biraz bol geldi ama kemer takınca sıkıntı olmuyor. Ayakkabı konusunda ise şanslıyım, benimkiyle Myu'nun ayakkabı numarası neredeyse aynı. Bu yüzden onun artık kullanmadığı ayakkabılardan birkaç çift alıp geldim. Yüksek topuklu, alçak topuklu, yazlık sandaletler. Tümü İtalyan markası. Dahası el çantaları da var. Ve biraz da makyaj malzemesi."

"*Jane Eyre* romanındaki gibi" dedim.

Böylece Sumire, Myu'nun ofisine haftada üç kez gitmeye başladı. Etek ceket takım ya da tek parça elbise ve topuklu ayakkabı giyip makyaj yapıyor, Kiçioci Budist Tapınağı'ndan Haracuku istasyonuna değin banliyö treniyle gidiyordu. Onun sabahları trene biniyor olmasına inanamıyordum.

Myu'nun, Akasaka'daki şirkette bulunan ofisinin haricinde Cingumae'de sadece kendine ait bir başka ofisi daha vardı. Orada Myu'nun masası, asistanı (bu kişi Sumire'ydi) için bir masa, belgeleri muhafaza etmek için bir dosya dolabı, faks makinesi, telefon ve elektrikli daktilo bulunuyordu. Ofis tek odalı bir daireydi, sonradan bir mutfak ve banyo eklenmişti. Bir CD çalar, mini hoparlörler, bir düzine kadar da klasik müzik CD'si vardı. Binanın ikinci katındaydı, doğu cephesine bakan penceresinden küçük bir park görünüyordu. Giriş katında Kuzey Avrupa'dan ithal bir mobilya *show room*'u yer alıyordu. Anacaddeden biraz içeride olduğundan caddenin gürültüsü neredeyse hiç işitilmiyordu.

Sumire ofise varır varmaz çiçekleri suluyor, kahve makinesini çalıştırıyordu. Sonra telesekreterdeki mesajları dinliyor, PowerBook'ta e-postaları kontrol ediyordu. Gelen

e-postalar varsa yazıcıdan çıktısını alıp Myu'nun masasının üzerine sıralıyordu. Çoğu, yabancı şirket ya da ajanslardan gelen e-postalar olup, tamamına yakını İngilizce ve Fransızcaydı. Posta gelmişse zarfı açıp gereksiz olduğu kesin olanları çöpe atıyordu. Telefon günde birkaç kez çalıyordu. Yabancı ülkelerden aramalar da oluyordu. Sumire, telefonda konuştuğu kişinin adını, telefon numarasını, varsa mesajını not alıp, Myu'yu cep telefonundan arayarak aktarıyordu.

Myu genelde öğleden sonra saat bir ile iki arasında ofise gelirdi. Bir saat kadar orada kalır, Sumire'ye gerekli direktifleri verir, kahve içer, birkaç telefon görüşmesi yapardı. Cevap yazması gereken mektup varsa Sumire'ye elektrikli daktiloda yazdırır, ya mektup ya da faks olarak göndertirdi. Sumire'nin onun için güzellik salonunu, restoranı, *squash* kortunu arayıp rezervasyon yaptırdığı da oluyordu. Tüm bu işler bitince Myu, Sumire ile biraz ondan bundan sohbet ediyor, sonra yine çıkıp bir yerlere gidiyordu.

Sumire, tek başına ofisi bekliyor, saatlerce kimseyle konuşmadığı da oluyordu ama yalnızlık duymadığı gibi bu durumun sıkıcı olduğunu da düşünmüyordu. Haftada iki kez İtalyanca dersi alıyor, öğrendiklerini ofiste tekrar ediyordu. Düzensiz fiillerin çekimlerini ezberliyor, kasetten dinleyerek telaffuzunu kontrol ediyordu. Bilgisayar kullanımı üzerine çalışıp, basit sorunları kendi başına çözebilir duruma da gelmişti. Sabit diskte kayıtlı dosyaları açarak, Myu'nun üzerinde çalıştığı işlerin çoğunluğunu ana hatlarıyla öğrenmişti.

Myu'nun yaptığı işin içeriği aşağı yukarı düğün sırasında anlattığı gibiydi. Yabancı ülkelerdeki (özellikle Fransa) küçük şarap üreticileriyle iş anlaşmaları yapıyor, ithal ettiği şarapları restoranlara ya da alkol satan dükkânlara satıyordu. Ayrıca bazen klasik müzik sanatçılarını Japonya'ya getirtiyordu. İşin daha karışık ve kapsamlı yönlerini profesyonel ajanslar yürütürken, Myu'nun yaptığı şey, işi planlamak ve

ilk adımı atmaktı. Asıl becerikli olduğu konu, henüz adı pek duyulmamış genç, yetenekli sanatçıları bulup çıkararak onları Japonya'ya davet etmekti.

Myu bu "özel işi"nden ne kadar kâr elde edebiliyordu, o kadarını bilmiyordu Sumire. Hesap kayıtları ayrı bir disklette tutuluyordu ve şifre olmadan açılamıyordu. Her durumda Sumire, Myu ile görüşüp onunla sohbet edebildiği için mutluluktan uçuyordu, yüreği heyecanla çarpıyordu. *İşte Myu'nun oturduğu masa, şu onun kullandığı tükenmezkalem, bu da kahve kupası*, diye düşünüyordu. Ona söylenen her şeyi, ne denli önemsiz olsa da, büyük bir özenle yapıyordu.

Ara sıra Myu davet edince birlikte yemeğe çıktıkları da oluyordu. Şarapla ilintili bir iş yaptığından, düzenli olarak bildik restoranlara gidip bilgi alması gerekiyordu çünkü. Myu hep beyaz balık eti yer (ender olarak da tavuk eti sipariş edip yarısını bırakırdı), tatlıyı es geçerdi. Şarap listesini detaylıca inceler, bir şişe sipariş etse de iki kadehten fazlasını içmezdi. "Sen dilediğin kadar içebilirsin" derdi Sumire'ye ama o da tek başına pek fazla içemezdi. Bu yüzden pahalı şarap şişesinin her zaman yarısı kalırdı ve Myu bunu hiç umursamazdı.

"İki kişi için bir şişe ısmarlamak israf olmuyor mu, yarısını ancak bitirebiliyoruz" demişti Sumire bir keresinde Myu'ya.

"Olsun" demişti Myu gülerek. "Ne kadar çok şarap bırakırsan o kadar çok restoran çalışanı tadına bakabilir. Şarap garsonu, başgarsondan en alt kademede su servisi yapan garsona kadar tüm çalışanlar. Böyle yaparak hepsine şarap tattırmış oluyorum. Bu yüzden, kaliteli şarap ısmarlayıp tamamını içmemek, israf olmaz."

Myu, 1986 yılı üretimi Médoc'un rengini inceledi, sonra bir metni inceler gibi dikkatle tadına baktı.

"Her konuda böyledir; en faydalı bilgi, deneyimleyerek ve bedelini ödeyerek edindiğindir. Kitaplardan edindiklerin değil."

Sumire kadehi eline alıp Myu'yu taklit ederek dikkatlice bir yudum aldı, ağzında bir süre tutup yuttu. Bir süre ağzının içinde hoş bir tat kaldı; birkaç saniye sonra, sanki bir yaz sabahı yaprak üzerindeki çiy damlasının buhar olması gibi bu tat kaybolup gitti. Bu şekilde, dili bir sonraki lokmanın tadını almaya hazır hale geldi. Myu ile yemek sırasında sohbet ettiğinde sürekli yeni bir şeyler öğreniyordu. Bu kadar çok şeyi kendisinin bilmiyor olduğu gerçeği karşısında Sumire hayrete kapılmadan edemedi.

"Bugüne dek bir kez bile başka biri olmayı istememiştim" diye açılmıştı Myu'ya bir sohbetleri sırasında; o gün her zamankinden biraz daha fazla şarap içmişti. "Ama bazen senin gibi biri olmanın ne kadar iyi olacağını düşünüyorum."

Myu bir süre soluğunu tuttu. Sonra bir şeyler düşünmüş gibi kadehi eline aldı ve ağzına doğru götürdü. Gözbebekleri bir an, ışığın etkisiyle, şarabın koyu üzüm rengine boyanmış gibi göründü.

"Bilmiyorsun" dedi sakin bir sesle, kadehi masaya koyarak Myu, "karşındaki kişi *gerçek ben* değilim. Bundan on dört yıl önce gerçek yarımı kaybettim. Tam olarak kendim olduğum zaman sana rastlamış olsaydım ne iyi olurdu. Ama şimdi bunları düşünmemin bir anlamı yok."

Sumire, o kadar şaşırmıştı ki bir şey diyemedi. Bu yüzden de o anda sorması gereken soruyu sorma şansını da kaçırdı. On dört yıl önce başına ne gelmişti acaba? Neden "yarım" kalmıştı? Hem "yarım" olmak nasıl bir şeydi ki? Ancak böylesine gizemli bir konuşma sonrasında Myu'ya duyduğu hayranlık daha da artmıştı. *Ne harika bir insan,* diye düşündü.

Günlük konuşmaları sırasında Myu hakkında bazı gerçekleri anlamayı başarmıştı. Myu'nun kocası ondan beş yaş bü-

yük bir Japon'du. Seul Üniversitesi Ekonomi Bölümü'nde iki yıl yabancı öğrenci olarak bulunduğundan, Koreceyi akıcı biçimde konuşuyordu. Sıcakkanlı biriydi, işinde son derece yetenekliydi, Myu'nun şirketinde asıl liderlik görevi ondaydı. Aynı aileden çalışanların çok olmasına rağmen onun hakkında olumsuz konuşan tek bir kişi bile yoktu.

Myu küçük yaşlarından beri piyano çalmakta yetenekliydi. Ergenlik döneminde genç müzisyenlere yönelik düzenlenen yarışmalarda birincilikleri vardı. Konservatuvara gitmiş, eğitim aldığı ünlü piyanistin tavsiyesiyle Fransa'da bir müzik akademisine devam etmişti. Schumann, Mendelssohn gibi geç romantiklerden başka Poulenc, Ravel, Bartók ve Prokofiev onun repertuvarının temelini oluşturuyordu. Belirgin, hisli bir tarzı ve güçlü, mükemmel bir tekniği vardı. Öğrencilik yıllarından beri defalarca konser vermişti ve bunların tümü övgüler almıştı. Ancak, yurtdışındayken babası rahatsızlanınca, Myu piyanonun kapağını kapatıp Japonya'ya dönmüştü. Sonrasında ise bir kez bile piyanonun tuşlarına dokunmamıştı.

"Nasıl böyle kolayca vazgeçebildin piyanodan?" diye sordu Sumire çekine çekine. "Anlatmak istemezsen anlatmayabilirsin tabii. Nasıl desem, bana biraz garip geldi de bu durum. Öyle değil mi ama, piyanist olmak için o güne değin pek çok şey feda etmemiş miydin?"

Myu kısık bir sesle konuştu: "Piyano için *pek çok şey* feda etmedim. Onun için *her şeyi* feda ettim ben. Ergenliğime ait her şeyi. Piyano benden, etimin son gramına, kanımın son damlasına kadar her şeyimi ona sunmamı talep etti ve ben de hayır diyemedim. Tek bir kez bile."

"Buna rağmen piyanoyu bıraktığın için üzülmedin mi? Tam başardım diyeceğin noktaya bir adım kalmış olmasına rağmen."

Myu sanki cevabı ondan bekler gibi Sumire'nin gözlerinin içine baktı. Derin, dimdik bir bakıştı bu. O bir çift gözbebeği-

nin derinlerinde, bir dereyi hızla kat eden birkaç sessiz akıntı yarışıyordu adeta. Bu akıntıların oluşturduğu dalgaların durulması için zaman gerekti.

"Sormamam gereken şeyleri sorduğum için özür dilerim" dedi Sumire.

"Sorun değil. Sadece ben henüz tam anlatamıyorum."

Bu konuyu bir daha açmadılar.

Myu, ofiste sigara içirmediği gibi yanında sigara içilmesinden de nefret ediyordu. Bu yüzden işe başladıktan kısa bir süre sonra Sumire sigarayı bırakmaya karar vermişti ama günde iki paket Marlboro içen Sumire için işler o kadar da kolay olmadı. Bir ay boyunca, kuyruğu kesilmiş bir hayvan gibi ruhsal dengesini (aslında dengeli olmak gibi bir özelliğe sahip olduğunu söylemek de güç olur) yitirdi. Bu durumda sık sık gecenin bir yarısı bana telefon etmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

"Sigaradan başka bir şey düşünemiyorum. Doğru düzgün uyuyamıyorum, uyusam da kâbuslar görüyorum, Tıkandım kaldım. Ne kitap okuyabiliyorum, ne de tek kelime bir şey yazabiliyorum."

"Sigara içmeyi bırakan herkesin başına gelen şeyler bunlar, az ya da çok. Geçecektir bir süre sonra" dedim.

"Konu başkası olunca ne kadar da rahat konuşabiliyorsun" dedi Sumire. "Sen hayatında bir kez bile sigara içmedin, değil mi?"

"Bir başkası hakkında kolayca bir şeyler söyleyemezsen, bu dünya çok kasvetli ve tehlikeli bir yer olur çıkar. Josef Stalin'in uyguladıklarını düşünsene bir."

Hattın diğer ucunda uzun bir süre sessizliğini korudu Sumire. Doğu cephesinden hayaletlerin getirdiği ağır sessizlik gibiydi bu.

"Alo?" diye seslendim.

Sumire nihayet konuştu: "Peki, dürüstçe söyleyeceğim, benim yazamamamın sebebi sigarayı bırakmak olmayabilir. Elbette sebeplerden birinin bu olduğunu düşünüyorum ama sadece bu değil. Nasıl desem, sigarayı bırakmış olmak bir bahane sanki. 'Yazamamamın sebebi sigarayı bırakmış olmam. Yapacak bir şey yok' demek gibi yani."

"Bu yüzden mi aşırı sinirlisin?"

"Ee, yani" diyerek, ender yaptığı bir şeyi yapıp doğrudan kabul etti Sumire. "Tek mesele yazamamak da değil. En fenası da yazma konusundaki özgüvenimi kaybettim. Kısa süre önce yazdığım bir şeyi okuduğumda, bana hiç ilginç gelmiyor, ne demek istemişim, kendim de bulamıyorum. Sanki kirli çoraplar yere fırlatılıp atılmış da uzaktan onlara bakıyormuşum gibi bir his duyuyorum. Bunları yazarken ne kadar çok zaman ve enerji harcadığımı düşününce, yaşamaktan nefret eder hale geliyorum."

"Böylesi durumlarda, gecenin üçünde huzur içinde işaretsel bir uyku uyumakta olan birine telefon açarak onu sembolik olarak uyandırabilirsin pekâlâ."

Sumire, "Söyler misin, bir şey yaparken onun doğru olup olmadığı konusunda aklının karıştığı oldu mu hiç?" diye sordu.

"Aslında tam aksine, aklımın karışmadığı durum olmadı pek" diye yanıtladım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Sumire tırnaklarıyla ön dişlerine vurdu hafifçe. Bu onun bir şey düşünürken yaptığı şeylerden, alışkanlıklarından biriydi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bugüne dek benim böylesine aklımın karıştığı bir durum olmamıştı hiç. Özgüvenim hep yerindeydi, yeteneğim olduğundan hiç şüphe duymadım gibi bir şey değil demek istediğim. Ben bile o kadar cüretkâr biri değilim. Aklına estiği gibi yaşayan, bencil biri

olduğumun farkındayım. Ama aklım karışmazdı. Bazı yanlışlar yapsam da, genel söyleyişle ifade edersem, doğru yolu bulacağıma inanıyordum."

"Şimdiye kadar şansın yaver gitti" dedim, "en basit haliyle. Hani pirinç ekme döneminde uzun süre yağmur yağması gibi."

"Öyledir belki de."

"*Ne var ki*, bugünlerde durum farklı."

"Evet. Bugünlerde durum farklı. Bazen bugüne dek hep yanlış şeyler yapagelmişim gibi bir hisse kapılıyor, çok korkuyorum. Hani gece yarısı rüya görürken aniden uyanıp, bir süre neyin gerçek neyin rüya olduğunu anlayamadığın zamanlardaki gibi. İşte öyle bir his. Dediklerimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum sanırım" dedim.

"Ben artık roman yazamayabilirim. Son zamanlarda sık sık bunu düşünüyorum. Roman yazacağım diye tuturmuş, dünyadan bihaber, aptal kızlardan biriyim ben de işte; halimi düşününce, gerçekleşmeyecek bir hayalin peşinde koşmuşum. Piyanonun kapağını kapatıp sahneden inmeliyim belki de. Çok geç olmadan önce."

"Piyanonun kapağını kapatmak mı?"

"Mecazi anlamda söyledim."

Ahizeyi sol elimden sağ elime geçirdim. "Ben eminim. Sen kendine güvenmesen de ben *eminim*. Sen bir gün mutlaka harika bir roman yazacaksın. Senin yazdıklarını okuduğum için, bundan eminim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Yürekten inanıyorum buna. Gerçekten" dedim. "Böyle konularda yalan söylemem. Senin bugüne kadar yazdıklarının içinde harika ve kayda değer pek çok kısım var. Sözgelimi, mayıs ayındaki sahil betimlemeni okuyunca kulaklarımda rüzgârın sesini duyuyorum, dalgaların kokusunu alıyorum. Güneşin hafif sıcaklığını kollarımda hissediyorum. Ya da

dar bir odadaki sigara dumanı ile ilgili yazdıklarını okuduğumda, gerçekten nefes almakta güçlük çekerken buluyorum kendimi. Gözlerim acıyor. Böylesine canlı metinler yazmak, her yazarın harcı değildir. Senin yazdıkların soluk alıyor, hareket ediyor sanki, doğal bir akışı ve sıcaklığı var. Şimdilik hepsi bir bütün haline gelemiyor, tek sorun bu. Piyanonun kapağını kapatmaya gerek yok yani."

Sumire, on, on beş saniye kadar suskun kaldı. "Beni avutmak ya da cesaretlendirmek için söylemiyorsun, değil mi?"

"Avutmak ya da cesaretlendirmek için söylemiyorum, kesin gerçekler bunlar."

"Moldau Nehri gibi mi?"

"Moldau Nehri gibi."

"Teşekkürler" dedi Sumire.

"Rica ederim" dedim.

"Bazen çok tatlı olabiliyorsun. Noel, yaz tatili ve yeni doğmuş yavru köpeklerin toplamı gibi."

Ağzımda bir şeyler geveledim. Ne zaman birisi tarafından övülsem ağzımdan anlamsız sözcükler çıkıverir işte böyle.

"Yine de aklıma takılan bir şey var" dedi Sumire. "Sen de bir süre sonra düzgün bir kızla evlenip beni büsbütün unutacaksın, değil mi? O zaman gecenin bir yarısı istediğim gibi sana telefon açamayacağım. Değil mi?"

"Konuşmak istediğinde, hava aydınlıkken arayabilirsin."

"Gündüz olmaz. Sen *hiçbir şey* anlamıyorsun!"

"Asıl sen *hiçbir şey* anlamıyorsun. İnsanların çoğu gündüz çalışır, gece ise ışıkları kapatıp uyur" diye karşı çıktım. Ama bu dediklerim sanki birisi kabak tarlasının ortasında pastoral bir şarkı mırıldanıyormuş gibi bir etki yaptı.

"Geçenlerde gazetede bir yazı vardı" dedi Sumire, söylediklerime tamamen kayıtsız kalarak. "Lezbiyenlerin kulaklarının içindeki kemiğin şekli doğuştan normal kadınlarınkinden tamamen farklıymış. Alengirli bir adı olan küçük bir ke-

mik. Diğer bir deyişle, sonradan lezbiyen olunmuyormuş, kalıtımsal bir özellikmiş bu. Amerikalı bir doktor diyor bunu. Ne diye tutup da bu araştırmayı yapmak istemiş hiçbir fikrim yok ama her neyse, bu yazıyı okuduktan sonra kulağımın içindeki değersiz kemik aklımı kurcalar oldu. Bu kemiğin nasıl bir şekli var acaba diye düşünür oldum."

Ne desem iyi olur bilemediğimden sessiz kaldım. Geniş bir tavaya daha yeni yağ konmuş gibi bir sessizlik oldu bir süre.

"Myu'ya karşı hissettiğinin cinsel arzu olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Yüzde yüz eminim" dedi Sumire. "Onun yanında kulağımın içindeki o kemik çın çın çınlıyor. İnce deniz kabuklarından yapılmış bir rüzgâr çanı gibi. Bunun cinsel arzu olmadığını söylüyorsan, benim damarlarımda dolaşan da domates suyudur o zaman."

"Hımın" dedim. Başka ne diyebilirdim ki?

"Böyle düşününce, bu her şeyi açıklıyor aslında. Neden erkek çocuklarıyla seks yapmaya ilgi duymadığımı. Neden onlara karşı bir şey hissetmediğimi. Kendimi neden diğer insanlardan bir şekilde farklı duyumsadığımı."

"Fikrimi söyleyebilir miyim?" dedim.

"Elbette."

"Her şeyi son derece kolay bir şekilde açıklayan neden ve teorilerde mutlaka bir tuzak vardır. Bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Birilerinin dediği gibi, eğer tek bir kitap açıklamaya yetiyorsa hiç açıklamamak daha iyi. Hızlıca sonuca varmamanın iyi olacağını kastediyorum."

"Bunu aklımda tutarım" dedi Sumire. Ve birden kapattı telefonu.

Onun ahizeyi yerine bırakıp telefon kulübesinden çıkışını canlandırdım gözümde. Saat üç buçuğu gösteriyordu. Mutfağa gidip bir bardak su içtim, sonra da yatağa girip gözlerimi kapattım. Ama uyku öyle kolayca gelmedi. Pencerenin perde-

şini açtım; ay solgun, uslu bir yetim gibi sessizce salınıyordu gökyüzünde. Uyuyamayacaktım. Bir fincan koyu kahve yaptım, sandalyeyi pencere kenarına götürüp oraya oturdum, üzerine peynir koyduğum bisküvilerden yedim birkaç tane. Sonra da kitap okuyarak sabah olmasını bekledim.

5

Şimdi biraz kendimden söz edeyim.

Bu şüphesiz Sumire'nin öyküsü, benim değil. Ancak benim gözümden Sumire adlı kişinin öyküsü anlatılıyor ve onun hikâyesi anlatılmaya devam edileceği için de, benim nasıl biri olduğumu biraz da olsa açıklama gereği duyuyorum.

Ancak ne zaman kendimden söz etmeye başlasam aklım karışır: "Ben kimim?" varoluşsal sorusuyla kaçınılmaz şekilde klasik paradoksun ayaklandığını hissederim. Diğer bir deyişle, sade bir bilgi birikimi üzerinden söylersem, benim hakkımda benden daha fazlasını anlatabilecek birisi bu dünyanın hiçbir yerinde yok. Ancak ben kendimi anlatırken, anlatılan *benin* bazı özellikleri kaçınılmaz olarak anlatıcı *ben* tarafından –değer yargısı, algı derecesi, gözlem yeteneği, çeşitli gerçekçi çıkarımlar açısından– seçilip ayıklanacak. Öyle olunca da, anlatılan "ben" aslında ne kadar nesnel gerçekliği yansıtacak acaba? Buna çok takılıyorum. Aslında çok eskiden beri aklımı kurcalıyor da diyebilirim.

Ne var ki, dünyadaki pek çok insan böyle bir korku ya da endişeyi neredeyse hiç hissetmiyor gibi. Yeri gelince, şaşılacak denli açık yüreklilikle kendilerinden söz etmeye kalkıyorlar. Sözgelimi, "Ben aptallık derecesinde dürüst ve açık bir insanım" ya da "Ben çok hassas biriyim ve dünyayla uzlaşamıyorum" veya "Ben karşımdakinin yüreğindekini anla-

makta becerikli biriyim" gibi şeyler çıkıyor ağızlarından. Ancak ben "hassas" insanların başkalarını incittiklerini defalarca gördüm. "Dürüst ve açık" insanların, istediklerini almak için işlerine geldiği gibi davrandıklarını gördüm. "Karşısındakinin yüreğindekileri anlamakta becerikli" olan kişilerin hiç de içten olmayan övgülere kolayca kandıklarını gördüm. Bu durumda bizler kendimiz hakkında gerçekte ne biliyor olabiliriz ki?

Bunları düşüne düşüne de kendim hakkında anlatabileceğim şeyleri (böyle bir durumun gerekli olması halinde) içimde tuttum. Öte yandan kendi dışımdaki birisi hakkında, az da olsa objektif olarak bir şeyler bilebilmeyi isterdim. Ve bu şekildeki özel durumlar ya da insanların, içimde nasıl bir yerleri olduğunu ayrımsamak ya da bunların benim içimde oluşturdukları denge üzerinden ben denilen varlığı olabildiğince objektif olarak anlamayı isterdim.

Bu benim onlu yaşlarımdan itibaren kendi içimde oluşturduğum bir düşünce biçimiydi, daha geniş haliyle, dünya görüşümdü. Bir inşaat ustasının gerdiği ipi kullanarak tuğlaları birer birer dizmesi gibi, ben de bu düşünceleri kendi içimde biriktirmiştim. Teorik olmak yerine, aksine, deneysel. Düşünsel olmak yerine, aksine, pratik. Ancak bu türden görüşleri bir başkasına açıklamak güç – ben bunları farklı durumlardan öğrenip içselleştirdim.

Belki de bu yüzden, gençliğimin ortalarında, bir noktada, kendimle diğerleri arasına göze görünmeyen bir sınır çekmiştim. Fark gözetmeksizin herkesle arama bir mesafe koyup, bu mesafenin kısalmamasına dikkat ederek karşımdakinin tavırlarını gözledim. Söylenenleri olduğu gibi almadım. Bu dünyada sınırsız bir tutku duyduğum şeyler sadece kitaplar ve müzikti. Ve doğal olarak da yalnız bir insana dönüşmüştüm.

Sıradan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, yetiştirilmiştim. Hatta öyle sıradandılar ki onlardan bahsetmeye

nereden başlayacağımı bilemiyorum. Babam, bölgedeki devlet okulunun fen fakültesinden mezun olmuş, büyük bir gıda şirketinin araştırma merkezinde çalışıyordu. Hobisi golftü. Pazar günleri hep golf oynamaya giderdi. Annem *tanka*'ya[4] kaptırmıştı kendini, sık sık toplantılarına katılırdı. Gazetenin *tanka* köşesinde şiirleri yer alınca bir süre keyfine diyecek olmazdı. Temizlik yapmaktan hoşlanırdı ama yemek yapmaktan hiç hazzetmezdi. Benden beş yaş büyük ablam, hem temizlikten hem de yemek yapmaktan nefret eder, bu işleri başkasının yapması gereken şeyler gibi görürdü. Bu yüzden ben mutfağı kullanabilecek yaşa geldikten sonra kendi yemeğimi kendim hazırlar oldum. Kendime yemek kitapları alıp, neredeyse her yemeği pişirebilir duruma geldim. Etrafımda böyle bir şey yapan başka çocuk yoktu, benden başka.

Doğduğum yer, Suginami idi. Küçükken Çiba bölgesinde Tsudanuma'ya taşındık ve ben orada büyüdüm. Çevremiz bizimki gibi birbirinin benzeri memur aileleriyle doluydu. Ablam sınıf birincisiydi, her zaman birinci olmazsa tatmin olmayan bir kişiliği vardı; ilgi duymadığı hiçbir şeyi de yapmazdı. Köpeğimizi gezdirmeye bile çıkarmazdı.

Tokyo Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan bir yıl sonra avukatlık lisansını aldı. Kocası, işletme danışmanı. Yoyogi Parkı'nın yakınında, dört odalı görkemli bir daire satın aldılar, orada yaşıyorlar ama evleri hep domuz ağılı kadar dağınık olur.

Ben ablamdan farklı olarak ders çalışmaya hiç ilgi duymadığım gibi sınavlardan aldığım notlara da aldırış etmiyordum. Annem ve babam şikâyetçi değildi bu durumdan; ben de bir görevi yerine getirir gibi derslere giriyor, minimum derecede çalışıyor ve ödevlerimi yapıyordum. Bunun dışında ise futbol kulübüne devam ediyor, eve dönünce yatağa uza-

4. Klasik Japon şiir türlerinden biri. 5/7/5/7/7 hece ölçüsü kullanılır, 31 heceden oluşur. Sözcük anlamı "kısa şiir, kısa şarkı". (ç.n.)

nıp aralıksız roman okuyordum. Dershaneye gitmediğim gibi özel ders de almıyordum. Buna rağmen notlarım fena değildi. Hatta yüksekti bile denebilir. Böyle olunca da üniversite giriş sınavı için özel bir hazırlık yapma gereği olmadan üniversiteyi kazanacağımı düşünüyordum ki öyle de oldu.

Üniversiteye girince küçük bir daire kiralayıp tek başıma yaşamaya başladım. Zaten Tsudanuma'da ailemin evindeyken de onlarla candan sohbetler ettiğimi hatırlamıyorum. Aynı çatı altında yaşadığım, annem, babam ve ablam olan bu insanları ve onların hayattan beklentilerini hiç anlayamamıştım; aynı şekilde onların da benim nasıl bir insan olduğumu ve hayattan neler beklediğimi hiç anlamadıklarını düşünüyordum. Böyle şikâyet ediyor olsam da aslında ben kendim de hayattan ne beklediğimi bilmiyordum. Roman okumayı delicesine seviyordum ama roman yazarı olmayı arzulayacak denli yazma yeteneğim olduğunu düşünmüyordum. Editör ya da eleştirmen olmak da seçeneklerimin dışındaydı, çünkü beğenilerim aşırıya kaçıyordu. Roman okumak benim için sade ve özel bir mutluluktu; çalışma ve iş dışında bir yere yerleştirmeliydim onu. Bu yüzden üniversitede edebiyat değil tarih bölümünde okudum. Tarihe karşı özel bir ilgim yoktu aslında, ancak üniversitede derslere başlayınca çok ilgi çekici bir bilim dalı olduğunu fark ettim. Yine de yüksek lisansa devam edip (aslında danışman hocam bunu yapmamı önermişti) kendimi tarihe adamak gibi bir isteğe de kapılmamıştım. Kitap okumaktan, düşünmekten zevk alıyordum, ne var ki akademisyen olacak biri değildim. Puşkin'in de dediği gibi;

Yoktu isteği
Zamanın yığdığı
Çöp dağının altında
Gömülü olanları eşelemeye

Yevgeni Onegin

Öte yandan bir şirkette çalışmaya başlayıp, ne zaman biteceği bilinmeyen kıyasıya bir yarışa katılarak kapitalist toplumdaki piramidin basamaklarını birer birer çıkma isteğim de yoktu.

Bu yüzden de, diğer bir deyişle, seçenekleri eleye eleye, sonunda öğretmen oldum. Okulum, evimden birkaç istasyon ötedeydi. Şansıma amcam şehir eğitim komisyonunda yer alıyordu ve ilkokulda öğretmenlik yapmak ister misin diye teklifte bulundu. Ancak bazı problemler yaşadım, ilk başta eğitmen sertifikası gerekiyordu; kısa süreli bir eğitim programının sonrasında resmi sertifika alabilecektim. Aslında hiçbir zaman öğretmen olmayı düşünmemiştim. Ne var ki, öğretmenlik yapmaya başlayınca, bu mesleğe asla tahmin edemeyeceğim bir saygı ve sevgiyle bağlandım. Hayır, aslında, derin saygı ve sevgi duyan kendimi tesadüfen keşfettim demek daha doğru bir ifade olur.

Öğretmen masasından ilkokul öğrencilerine dünya, yaşam, lisan üzerine somut gerçekleri anlatıyor, öğretiyordum; ama aynı zamanda da çocuk gözü ve algısı üzerinden dünya, yaşam ve lisanla ilgili temel gerçekleri yeniden anlıyor, öğreniyordum. Gerektiği gibi yaptığınızda insana yeni ufuklar açan bir işti bu. Sınıfımdaki öğrencilerle, meslektaşlarımla, öğrencilerimin anneleriyle iyi ilişkiler de kurmuştum.

Ne var ki, temel sorgulamalarım hâlâ devam ediyordu. Ben neyim? Ne istiyor ve nereye gidiyorum?

Ben denen varlığı hissetmeye en yakın olduğum anlar, Sumire ile buluşup sohbet ettiğim zamanlardı. Kendimden bahsetmekten ziyade Sumire'nin anlattıklarını büyük bir dikkatle dinliyordum. Bana birçok soru soruyor, cevaplarını istiyordu. Yanıtlamadığım zaman şikâyet ediyor, işe yaramaz bir cevap verdiğimde çok sinirleniyordu. Bu anlamda o diğer insanlardan farklıydı. Sumire sorduğu sorunun yanıtında be-

nim düşüncemi duymayı *yürekten* istiyordu. Bu yüzden onun sorularını titizlikle yanıtlıyordum; bu şekilde bir alışveriş üzerinden, kendimi ona karşı (aynı zamanda kendime karşı) daha çok açmış oluyordum.

Sumire ile bir araya geldiğimizde sohbetlerimiz hep uzun olurdu. Ne kadar konuşursak konuşalım hiç bıkmazdık. Konuşacak konu sıkıntısı çekmezdik. Sevgililerden bile daha tutkulu ve içtendi sohbetlerimiz. Romanlardan konuşurduk, dünyadan, etraftaki manzaradan, lisandan.

Onunla sevgili olmanın ne harika bir şey olacağını düşünmüşümdür hep. Tenimde onun teninin sıcaklığını hissetmek isterdim. Mümkün olsa onunla evlenip birlikte yaşamayı bile isterdim. Ancak Sumire'nin bana karşı ne duygusal ne de cinsel bir ilgisi vardı, bu ortadaydı. Evime gelip benimle sohbet ediyor, ender olarak da geceyi bende geçiriyordu. Ancak bu geliş gidişlerde kesinlikle cinsel istek içeren en ufak bir şey yoktu. Gecenin ikisi ya da üçü olduğunda esneyerek yatağa giriyor, yastığıma yüzünü gömüyor, hemen uykuya dalıyordu. Ben de yere bir döşek serip yatıyordum ama iyi uyuyamıyordum; hayaller, karmaşık düşünceler, kendimden nefret duygularıyla kıvranıyordum. Bazen de bastırması güç bir tensel istek duyuyordum, gündoğumuna kadar gözüme uyku girmiyordu.

Onun bana bir erkek olarak neredeyse (ya da hiç) ilgi duymadığı gerçeğini kabul etmem elbette kolay olmamıştı. Sumire'nin gözümün önünde olması bazen sivri bir bıçağın tenime batması gibi dayanılmaz bir acı veriyordu. Ancak ne denli acı veren bir durum olsa da, Sumire ile birlikte geçirdiğimiz zaman benim için çok değerliydi. O yanımda olunca, yalnızlık denen o somut duyguyu bir süreliğine unutabiliyordum. O benim bulunduğum dünyanın sınırlarını genişletiyor, derin derin nefes almamı sağlıyordu. Bunu yapabilen tek kişi Sumire'ydi.

Bu yüzden acımı hafifletmek, tehlikeden korunmak için

başka kadınlarla cinsel birliktelikler yaşıyordum. Böyle yaparsam Sumire'ye karşı cinsel istek duymayacağımı düşünmüştüm. Genel anlamda kadınlar tarafından *beğenilen* biri değildim. Hiç de öyle erkeksi bir çekicilikle donanmış falan değildim, özel bir yeteneğim de yoktu. Ancak bazı kadınlar nedense bana ilgi gösterip yakınlaşıyorlardı. İşleri doğal akışına bırakınca, kadınlarla cinsel birliktelik yaşamanın o denli güç bir şey olmadığını keşfetmiştim. Bu durumlar bende ihtiras diye tanımlanabilecek hisler uyandırmıyordu, sadece bir çeşit doyum sağlıyordu, o kadar.

Diğer kadınlarla bu türden cinsel ilişkiler yaşadığımı Sumire'den gizlemedim. Detayları anlatmıyordum elbette, genel hatlarını biliyordu. Ne var ki hiç umursamıyordu. Yaşadıklarımda sorun kabul edilebilecek bir şey varsa, o da, ilişkiye girdiğim bu kadınların hepsinin benden daha büyük ve hepsinin bir kocası, nişanlısı ya da sevgilisinin olmasıydı. En son ilişkim ise bir öğrencimin annesiyle olmuştu. Onunla ayda iki kez gizlice görüşüp yatıyorduk.

Ölümün bu yüzden olacak, diye bir keresinde uyarmıştı Sumire beni. Öyle olacak sanırım diye düşünmüştüm ben de. Ama bu kaçınılmazsa benim elimden ne gelirdi ki?

Temmuz ayının ilk cumartesi günü okul gezisi vardı. Sınıfımdaki otuz beş öğrenciyi Okutama Dağları'na götürmüştüm. Gezi her zamanki gibi neşe ve heyecanla başlamış, tam bir kargaşayla sona ermişti. Dağın en tepesine ulaştığımızda öğrencilerden ikisinin yanlarına yemeklerini almayı unuttukları anlaşıldı. Etrafta market falan da yoktu. Çaresiz, okul tarafından verilen *norimaki*[5] yemeğimi onlara verdim. Bana yiyecek bir şey kalmamıştı. Sabahtan akşamüzerine değin boğazımdan geçen tek lokma birinin verdiği kremalı ve çikolatalı bisküvi olmuştu. Bu arada kızlardan biri

5. Suşi türü bir yiyecek; balık ve pirincin kurutulmuş yosun ile sarılmasıyla hazırlanır. (ç.n.)

artık yürüyemeyeceğini söyleyince, onu da sırtıma alıp dağdan aşağıya inmek zorunda kalmıştım. İki oğlan çocuğu şakayla karışık kavgaya tutuşmuş, içlerinden biri yere düşüp başını taşa vurmuştu. Çocuk hafif bir şok geçirmiş, burnundan oluk oluk kan boşalmıştı. Neyse ki ciddi bir durum yoktu ancak çocuğun giydiği tişört, bir katliamdan çıkmış gibi kana bulanmıştı.

Tüm bunlardan sonra eve döndüğümde öyle yorgundum ki eski bir tren vagonu gibi tükenmiştim. Banyo yaptıktan sonra soğuk bir şeyler içtim ve hiçbir şey düşünmeden yatağa girdim, ışıkları kapatıp huzurlu bir uykuya daldım. Derken Sumire'den telefon geldi. Başucumdaki saate baktım; henüz bir saati biraz geçmişti uykuya dalalı. Yine de bir şey demedim. Öyle yorgundum ki yakınmaya bile halim yoktu. Bazı günler böyle olurdu işte.

"Baksana, yarın öğleden sonra görüşelim mi?" dedi.

Akşamüzeri altıda dairemde bir kadınla görüşecektim. Toyota Celica marka kırmızı arabasını biraz ilerideki otoparka bırakıp kapı zilini çalacaktı. "Dörde kadar boşum" dedim.

Sumire beyaz, kolsuz bir bluz ve lacivert mini etek giymiş, ufak bir güneş gözlüğü takmıştı. Tek takısı plastik bir saç tokasıydı. Bu haliyle son derece sade görünüyordu. Çok az makyaj yapmıştı. Neredeyse olduğu haliyle sunmuştu kendini dünyaya. Ama her nedense ilk anda tanıyamadım onu. Daha önceki buluşmamızın üzerinden üç hafta bile geçmemiş olmasına rağmen, masada karşımda oturan kişi daha önceki Sumire'den farklı, başka bir dünyaya ait biri gibi görünüyordu. Nazik bir şekilde ifade edersem, çok güzel olmuştu. Sanki içinde çiçekler açmış gibi.

Küçük bir bardak bira sipariş ettim, o üzüm suyu istedi.

"Son zamanlarda seninle her görüşmemizde, seni tanımam daha da güçleşiyor" dedim.

"Öyle bir dönem şimdi" dedi ilgisizce, pipetle meyve suyunu içerken.

"Öyle bir dönem mi?" diye sordum.

"Evet, gecikmiş ergenlik gibi bir şey. Sabah uyanıp aynaya baktığımda, bazen başka biri gibi görünüyorum gözüme. Çok dikkat etmezsem, sanki ben bile kendimi tanıyamayacakmışım gibi."

"Kendini koyuversen daha iyi olmaz mı?" dedim.

"O zaman kendini kaybetmiş ben, nereye gidebilir ki?"

"İki üç gün bende kalabilirsin. Kendini kaybetmiş sana, her zaman kapım açık."

Sumire güldü.

"Şaka bir yana" dedi Sumire, "ben ne yöne gitmeye çalışıyorum acaba?"

"Bilmiyorum. En azından sigara içmeyi bıraktın, temiz kıyafetler giyiyorsun ve çorapların birbiriyle eş artık. İtalyanca da öğrendin. Şarap seçiminden anlıyor, bilgisayar da kullanabiliyorsun. Hepsi bir yana, gece yatıp sabah kalkıyorsun. Bir yöne doğru gittiğin ortada."

"Hâlâ tek bir satır bile yazamıyorum."

"Her şeyin bir iyi, bir de kötü tarafı vardır."

Sumire boynunu büktü. "Bu durumum sence bir *ihanet* mi?"

"*İhanet* mi?" Bir an bu sözcüğün anlamını kavrayamadım.

"İhanet. İnanç ve görüşlerinden dönmek."

"İhanetle demek istediğin, işe girip güzel giyinmek, roman yazmayı bırakmak mı?"

"Evet."

Başımı salladım. "Şimdiye dek yazdıysan yazmak istediğin içindi. Yazmak istemiyorsan, yazman gerekmez. Roman yazmayı bıraktın diye bir köyü yakıp kül etmiş falan değilsin. Bir gemiyi batırmış da değilsin. Gelgit akıntılarının yönünü değiştirmiş de değilsin. Devrimi beş yıl geciktirmiş de değilsin. Kimse senin yaptığını ihanet olarak adlandırmaz bence."

"Peki ne olarak adlandırırlar?"

Yine başımı salladım. "Bir kere 'ihanet' sözcüğünü son zamanlarda kimsenin kullandığı yok. Modası geçmiş, artık kullanılmıyor. Bir yerlerde unutulup kalmış bir komüne gidersen, belki onlar 'ihanet' sözcüğünü hâlâ kullanıyor olabilirler. Detayları bilmiyorum. Benim bildiğim, eğer yazmak istemiyorsan yazmak zorunda olmadığın."

"Komün dediğin, Lenin'in kurduğu şeyler miydi?"

"Lenin'in kurdukları kolhozdu. Onlardan bir tane bile kalmamıştır."

"Yazmak istemiyorum diye bir şey de yok aslında" dedi Sumire. Biraz düşündü. "Yazayım diye düşündüğümde hiçbir şey yazamıyorum sadece. Masanın başına oturduğumda hiçbir şey gelmiyor aklıma, ne bir düşünce, ne bir cümle, ne bir manzara. Hiçbir şey! Çok değil kısa bir süre önce o kadar çok şey yazıyordum ki. Acaba ne oldu da bu hale geldim?"

"Bana mı soruyorsun?"

Sumire başıyla onayladı.

Soğuk biradan bir yudum aldım, düşüncelerimi toparladım.

"Sanırım şimdi sen kendini bir anlamda yeni bir kurmaca yapının içine oturtmaya çalışıyorsun. Bununla çok meşgul olduğundan duygularını cümlelere dökme ihtiyacı duymuyorsun belli ki. Ya da kısacası, vaktin kalmıyordur yazmaya."

"Pek anlamadım ama sen ne durumdasın? Sen de kendini bir kurmacanın içine mi yerleştiriyorsun demek oluyor bu?"

"Dünyadaki pek çok kişi, kendini bir kurmacanın içine yerleştirir. Elbette ben de onlardan biriyim. Arabanın şanzımanını düşün. Bu durum, katı gerçekleri olan dünya ile aramızdaki şanzımandır. Dışarıdan gelen gücü alır, her şeyin senkronize şekilde çalışması için vites kullanarak değiştiririz. Bu şekilde koruruz içimizdeki kırılgan kısmı. Anlıyor musun dediklerimi?"

Başını hafifçe eğerek onayladı. "Galiba. Demek istediğin,

benim henüz o yeni kurmacanın yapısına düzgün biçimde uyum sağlayamadığım mı?"

"Birinci sorun, bunun ne tür bir kurmaca olduğunu henüz bilmiyor olman. Henüz konuyu bilmediğin gibi, tarzın da belirsiz daha. Bildiğin tek şey, ana karakterin adı. Buna rağmen, ben dediğin kişiyi *gerçekçi* bir halde oluşturmaya çalışıyorsun. Biraz zaman geçince, bu yeni kurmaca seni korumak için harekete geçecek ve sen yeni dünyanın görüntüsünü görebilir hale geleceksin. Ama henüz bu durumda değilsin. Doğal olarak tehlikeli bir noktadasın."

"Demek istediğin, benim eski şanzımanımın çıkarıldığı ve yenisinin henüz yerine tam olarak oturtulmadığı. Ancak motor tıkır tıkır çalışmakta. Bunu mu kastediyorsun?"

"Böyle de diyebilirsin."

Sumire her zamanki ciddi yüz ifadesini takındı. Pipetin ucuyla zavallı buz parçasına uzun bir süre vurdu durdu, sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Bir tehlike olduğunu ben de biliyorum. Nasıl ifade edebilirim acaba? Bazen çok daralıyorum. Sanki bütün yapı darmadağın olmuş. Çekim gücüyle artık bağın kalmamış, uzayın kapkara boşluğunda tek başına savruluyormuşsun gibi bir duygu. Hangi yöne gittiğimi bile bilmiyormuşum gibi."

"Kayıp bir Sputnik gibi mi?"

"Öyle de denebilir."

"Ama senin için Myu var" dedim.

"Şimdilik" dedi Sumire.

Bir süre sustuk.

Ona sordum: "Sen, Myu'nun da *istediğini* düşünüyor musun cidden?"

Sumire başıyla onayladı. "Myu da kesinlikle *istiyor*. En az benim kadar kuvvetli şekilde."

"Fiziksel açıdan da mı peki?"

"Bunu söylemek zor. Henüz tam çözebilmiş değilim. De-

mek istediğim, onun açısından durumu. Bu yüzden de kendimi kaybolmuş, aklı karışmış hissediyorum."

"Klasik karmaşa" dedim.

Sumire yanıtlamak yerine, kapattığı dudaklarını biraz araladı.

"Ama sen, *kendi açından* hazırsın."

Sumire başını sallayarak, açıkça ve kesin bir tavırla onayladı. Ciddiydi. Sandalyenin arkasına iyice yaslanıp, ellerimi başımın arkasına koydum.

"Bu yüzden benden nefret etme, olur mu?" dedi Sumire. Sesi, Jean-Juc Godard'ın eski siyah beyaz filmlerindeki konuşmalar gibi, bilincimin dışındaki çerçeveden süzülüyor gibiydi.

"Senden nefret falan etmem" dedim.

Sumire ile tekrar görüşmemiz iki hafta sonraki pazar günüydü; taşınmasına yardım etmiştim. Aniden karar vermişti taşınmaya ve yardım eden tek kişi bendim. Kitapları ayrı tutarsak, çok az eşyası olduğundan taşınma zahmetli olmadı. Varlıksız olmanın böyle iyi bir yanı vardı.

Bir tanıdığımdan Toyota kamyonetini ödünç almış, Yoyogi Uehara'daki yeni dairesine kadar eşyalarını taşımıştım. Yeni ya da güzel bir daire değildi ama tarihi değeri var diyerek koruma altına alınabilecek kadar eski olan Kiçicoci'deki ahşap eviyle kıyaslandığında, çok iyi durumdaydı. Burayı ona Myu'nun yakın bir emlakçı arkadaşı bulmuştu. Ulaşım açısından elverişli bir yerdi, kirası da yüksek sayılmazdı, pencereden görünen manzara da güzeldi. Eski dairesinden iki kat daha genişti. Taşınmaya değer bir yerdi. Yoyogi Parkı'na yakındı ve işyerine yürümek isterse, yürünebilecek mesafedeydi.

"Önümüzdeki aydan itibaren haftada beş gün çalışacağım" dedi Sumire. "Haftada üç gün olunca ne işte ne evde olduğumu anlıyorum, her gün işe gitmek düşündüğümün aksine daha rahat gelmeye başladı. Kira da eskisine göre biraz yüksek

olduğundan, tamzamanlı çalışmak her açıdan daha iyi olur dedi Myu. Hem zaten evde olsam da hiçbir şey yazamıyorum ki" diye ekledi.

"Fena olmamış" dedim.

"Her gün çalışınca, ister istemez yaşamım düzene girecek, gecenin üç buçuğunda sana telefon açmalarım da artık sona erecektir. Bu da işin iyi yönlerinden biri."

"Bu *çok* iyi bir yön" dedim. "Benden uzakta yaşayacağın için kendimi biraz yalnız hissedecek olsam da."

"Gerçekten yalnız mı hissedeceksin kendini?"

"Elbette. Bu saf kalbi yerinden söküp sana göstereyim istersen?"

Yeni dairesinin çıplak tahta zeminine oturmuş, sırtımı duvara dayamıştım. Neredeyse hiç mobilya olmadığından, daire yaşam hissinden yoksundu. Pencerelerde perde yoktu, kitaplıklara sığmayan çok sayıda kitap entelektüel sığınmacılar gibi yerde yığılı öylece duruyordu. Duvara asılı yeni boy aynası dikkat çekiyordu sadece, bu Myu'nun ev hediyesiydi. Akşam rüzgârı Yoyogi Parkı'ndan karga seslerini taşıyordu. Sumire yanıma oturdu. "Baksana" dedi.

"Hıı?"

"Ben işe yaramaz bir lezbiyen olsam bile, şimdiye dek olduğu gibi arkadaşım olarak kalacak mısın?"

"Sen işe yaramaz bir lezbiyen olsan da, bir şey değişmez. Sensiz bir yaşam, 'Mack the Knife' parçasının yer almadığı bir *Best of Bobby Darin* albümü gibi olurdu."

Sumire, gözlerini kısarak bana baktı. "Kullandığın metaforu yine pek iyi anlamadım ama demek istediğin kendini çok yalnız hissedeceğin mi?"

"Aşağı yukarı öyle demek" dedim.

Sumire, başını göğsüme dayadı. Saçını tokayla arkada toplamış, küçük, hoş kulakları ortaya çıkmıştı. Sanki az önce şe-

kil verilmiş gibi yumuşak, kolayca incinebilecek kulaklar. Soluğunu tenimde hissettim. Pembe kısa bir pantolon ile solmuş lacivert renkli, düz bir tişört giymişti. Tişörtünün üzerinden ufak meme uçları belli oluyordu. Hafif bir ter kokusu geliyordu. Bu onun ter kokusuydu, benim ter kokumdu, iki koku belli belirsiz birbirine karışmıştı.

Ona sarılmak istedim. Onu oracıkta yere yatırmak için şiddetli bir istek duydum. Ama bunun beyhude bir çaba olacağını biliyordum. Böyle bir şey yaparak hiçbir yere varamazdım. Zorlukla nefes alıyordum, görüş alanım daralmıştı. Sanki zaman çıkış kapısını kaybetmiş, aynı yerde dolanıp duruyordu. Pantolonumun içinde arzu kabarmış, taş gibi sertleşmişti. Zihnim bulanmış, şaşkınlaşmıştım. Zar zor duruşumu değiştirebildim. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, sonsuz karanlığın içinde içimden saymaya başladım. O sırada hissettiğim arzu o kadar şiddetliydi ki gözlerime yaşlar dolmuştu.

"Ben de seni seviyorum" dedi Sumire. "Bu koca dünyadaki herkesten daha çok."

"Myu'dan sonra yani" dedim.

"Myu, farklı."

"Nasıl farklı?"

"Ona hissettiğim duygular ile sana hissettiklerimin türü farklı. Yani... nasıl demek doğru olur acaba?"

"İşe yaramaz bir heteroseksüel ve alelade biri olarak bu duruma uygun bir sözcük biliyorum" dedim, "buna 'tahrik olmak' diyebilirsin."

Sumire güldü. "Roman yazarı olma isteğim bir yana, yaşamdan bugüne dek pek bir beklentim olmadı. Elimde olanlarla yetinerek yaşayageldim, daha fazlasını da özellikle istemedim. Ama şimdi, tam da şimdi, Myu'yu istiyorum. Hem de çok. Onu elde etmek istiyorum. Benim olmasını istiyorum. Bunu gerçekleştirmek zorundayım. Başka seçeneğim yok.

Neden böyle olduğunu kendim de bilmiyorum. Baksana, böyle mi olur hep?"

Başımla onayladım. Penisim henüz sertliğini tam olarak kaybetmemişti. Sumire'nin fark etmemesi için dua ettim.

"Groucho Marx'ın harika bir şarkı sözü var" dedim. "*She's in so love with me she doesn't know anything. That's why she's in love with me.*"[6]

Sumire güldü.

"Umarım istediğin gibi olur" dedim. "Ama mümkün olduğunca dikkatli olmakta fayda var. Sen henüz savunmasızsın. Bunu aklından çıkarma."

Sumire, hiçbir şey demeden elimi tuttu ve hafifçe sıktı. Küçük, yumuşak elleri biraz terliydi. O elleriyle sert penisime dokunduğunu, onu okşadığını hayal ettim. Bunu düşünmemeye çalıştıysam da yapamadım. Hayal etmeden duramadım. Sumire'nin dediği gibi, seçeneğim yoktu. Onun tişörtünü, kısa pantolonunu çıkardığımı, iç çamaşırlarını sıyırdığımı hayal ettim. Dilimin ucunda onun sert, gergin meme uçlarını hissetmeyi düşledim. Sonra onun bacaklarını ayırıp o ıslaklığın içine girmek istedim. Yavaşça, karanlığın en dibine kadar. Beni içine alıyor, sarıyor, sonra dışarı itiyordu... Bir türlü durduramıyordum bu hayali. Bir kez daha gözlerimi sıkıca kapattım, zaman çok ağır ilerledi. Yüzümü yere çevirip sabırla, başıma vuran ateşin sönmesini bekledim.

Birlikte akşam yemeğine gitmeyi teklif etti Sumire. Ancak ödünç aldığım Toyota'yı o gün içinde Hino'ya geri götürmem gerekiyordu. Onun da ötesinde, bir an önce bu şiddetli arzu ile baş başa kalmak istiyordum. Sumire'nin bedenini daha fazla bu işe karıştırmak istemiyordum. Onun yanında kendimi daha ne kadar bastırabilirdim ki, kendime güvenemiyor-

6. İngilizce. "Bana öyle âşık ki hiçbir şey bilmiyor. Bu yüzden âşık bana." (ç.n.)

dum. Bir noktayı aşıp artık kendim olmaktan çıkıverebilirmişim gibi bir hisse kapılıyordum.

"Peki o halde, yakın zamanda güzel bir akşam yemeği ısmarlama sözü veriyorum sana. Masa örtülerinin, şarabın olduğu bir restoranda. Haftaya olabilir" diye söz verdi ayrılırken Sumire. "Hafta sonu vakit ayır bana."

"Ayırırım" dedim.

Önünden geçerken bir an aynaya kaydı gözüm. Yüzüm yansıdı. O yüzde tuhaf bir ifade vardı. Bu kesinlikle benim yüzümdü ama ondaki ifade benim değildi. Ancak geri dönüp detaylıca inceleme isteği duymadım.

O, yeni yuvasının girişinde uğurladı beni. El bile salladı bana, bu ender yaptığı bir şeydi.

Ancak sonuç olarak yaşamımızda verilmiş pek çok güzel söz gibi, o akşam yemeği sözü de yerine getirilemedi. Ağustos ayının başında Sumire'den uzun bir mektup aldım.

6

Zarfın üzerinde büyük ve renkli bir İtalya pulu vardı. Damgada Roma adı seçiliyordu ama tarih okunmuyordu.

O gün uzun zamandan beri ilk kez Şincuku caddelerine çıkmış, Kinokuniya Kitabevi'ne uğrayıp yeni çıkan kitaplardan almış, sonra sinemada Luc Besson'un filmini izlemiştim. Daha sonra bir birahanede ançüezli pizza yiyip orta boy kupada siyah bira içmiştim. Sonra trafik yoğunlaşmadan Çuo metro hattını kullanıp yeni aldığım kitaplardan birini okuyarak Kunitaçi'ye dönmüştüm. Hafif bir akşam yemeği hazırlayıp, televizyonda bir futbol maçı bulup izlemek niyetindeydim. İdeal bir yaz tatili geçirme biçimiydi bu benim için. Sıcak, tek başına ve özgür; kimseyi rahatsız etmeden, kimseye rahatsızlık vermeden.

Daireme dönünce girişteki posta kutusunda mektubu gördüm. Gönderenin adı yazmıyordu ama yazıyı görünce Sumire'den gelmiş olduğunu hemen anladım.

Hiyeroglif gibi, koyu, kalın ve başıbozuk harflerdi bunlar. Mısır'daki piramitlerde keşfedilen kadim küçük böcekleri andırıyorlardı. Bir anda kımıldamaya başlayıp tarihin karanlıklarına geri dönecek gibi görünen böcekler. Roma mı?

Önce dönüş yolunda süpermarketten aldığım yiyecekleri buzdolabına yerleştirdim, büyük bir bardak buzlu çay doldurup içtim. Daha sonra mutfak sandalyesine oturup yakın-

da duran meyve bıçağı ile zarfı açıp mektubu okudum. Roma Excelsior Hotel antetli beş sayfa kâğıt, mavi mürekkeple ince harflerle baştan sona doldurulmuştu. Bu kadar çok yazmak için epey zaman ayırmış olmalıydı. Son sayfanın köşesinde bir leke (kahve lekesi olabilir mi?) vardı.

Nasılsın?

Benden ansızın Roma'dan gönderilmiş bir mektup alınca şaşırmış olduğunu tahmin ediyorum. Gerçi sen öylesine *havalı* birisin ki seni şaşırtmak için Roma'dan fazlası gerekir. Roma çok turistik kalmıştır senin için. Grönland, Timbuktu ya da Macellan Boğazı gibi bir yerler olmalıydı, değil mi? Gerçi Roma'da olduğuma ben de çok şaşırıyorum.

Her neyse, taşınmama yardım ettiğinde sana akşam yemeği ısmarlayacağıma dair verdiğim sözü yerine getiremediğim için özür dilerim. Aslına bakarsan taşınmanın hemen ardından apar topar Avrupa'ya gelmem gerekti. Bir telaş içinde pasaport çıkartıp valiz almak, yarım kalan işleri yoluna koymak zorunda kaldım ve oydu buydu derken bir kargaşa içinde günler geçiverdi. Bildiğin gibi, bir şeyleri hatırlama konusunda hiç iyi değilimdir, ama verdiğim sözleri hatırladığım sürece tutmamazlık da etmem. Bu yüzden öncelikle senden bu konuda özür dilemek istedim.

Yeni dairemde rahat bir yaşamım var. Taşınmak son derece zahmetli bir şey olsa da (bu zahmetin yarısına sen katlandığın için sana şükran duyuyorum, yine de zahmetli işti) taşınma bittiğinde pek iyi oluyor. Daha önce yaşadığım Kiçicoci'den farklı olarak burada horoz sesi yok, ama onun yerine ağlayan yaşlı kadınlar gibi sesler çıkaran kargalardan sürüyle var. Gün aydınlandığında sürüler halinde Yoyogi Parkı'na geliyorlar ve sanki dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi bir çıngar koparıp gak

gak ötüyorlar, uyumak ne mümkün. Çalar saate gerek kalmıyor bu yüzden. Onların sayesinde artık ben de senin gibi, adeta bir çiftçi misali erken yatıp erken kalktığım bir yaşam sürdürür hale geldim. Gecenin üç buçuğunda birinin seni telefonla aramasının nasıl bir duygu olduğunu bir şekilde anlamaya başlıyorum. Şimdilik "bir şekilde".

Şimdi Roma'da cadde üzerindeki bir sokak kafesinden, zift kadar koyu espresso kahvemi yudumlayarak yazıyorum bu mektubu sana; ama nasıl desem, sanki ben ben değil de farklı biriymişim gibi tuhaf bir duygu içindeyim aynı zamanda. Açıklamakta yetersiz kalıyorum değil mi? Hani sen deliksiz uyurken birisi çıkıp gelmiş, seni önce parçalara ayırmış, sonra da hızlı bir şekilde parçaları birleştirmiş gibi bir duygu desem anlaşılır olur mu? Anlıyor musun beni?

Ne kadar bakarsam bakayım ben kesinlikle kendimim ama her zaman olduğum halimden farklı duyumsuyorum kendimi. Ama "her zaman" nasıldım, bunu hatırlamakta güçlük çekiyorum. Uçaktan indiğimden beridir, bu son derece gerçekçi, parçalara ayrılıp birleştirilmiş olma yanılsamasından –muhtemelen bu bir yanılsama değil mi?– kurtaramıyorum kendimi.

Şimdi bu haldeyken, "Neden ben şimdi bu şekilde (hangi akla hizmet?) Roma'da bulunuyorum?" diye düşününce, etrafımdaki her şey, tuhaf ve gerçekdışı geliyor. Kuşkusuz buraya kadar olup bitenleri düşününce, "burada bulunuyor olmam"ın kendine göre bir sebebi olduğu ortaya çıkıyor ama *gerçekten duyumsadığım* şeye ikna edemiyorum kendimi. Hangi mantıkla düşünürsem düşüneyim burada bulunuyor olmamın, benim düşündüğüm kendimle hiçbir ilgisi yok. Başka bir deyişle, "burada olmasam da olurdu aslında." Pek de anlaşılır bir açıklama olmadı ama dediklerimi anlayabiliyor musun?

Ama emin olduğum bir şey var; sen burada olsaydın her şey daha iyi olurdu. Senden uzaklara gidince –Myu ile birlikte olsam

dahi– kendimi yalnız hissediyorum. Daha da uzaklaşırsam, çok daha yalnız hissederim mutlaka. Umarım sen de aynısını hissediyorsundur.

İşte böyle, Myu ile Avrupa gezisindeyiz şimdi. O, birtakım iş durumlarından dolayı iki hafta boyunca İtalya ve Fransa'da tek başına dolaşmayı planlamıştı başta ama sonra ben de özel sekreteri olarak yanına katıldım. Bir sabah ansızın, hiç beklemediğim anda bunu teklif etmesi bana da sürpriz oldu. Özel sekreter desem de, aslında onunla birlikte yolculuk etmemin ona bir faydası olacağını düşünmüyordum ama o, bundan sonra da birlikte işler yapacağız, tecrübe iyi olur dedi; ayrıca, "Sigarayı bırakma başarısını gösterdiğin için bir ödül" diyerek ikna etti beni. Sigarayı bırakmış olmanın verdiği, uzun süredir çektiğim sıkıntının karşılığını alacaktım böylece.

Önce uçakla Milano'ya indik, caddelerde gezindik, sonra mavi bir Alfa Romeo kiralayıp çevre yolundan güneye hareket ettik. Toskana'da birkaç üzüm bağını gezdik, iş görüşmelerini yaparken küçük, hoş bir otelde birkaç gün konakladık, sonra Roma'ya geçtik. İş görüşmeleri sırasında hep İngilizce ya da Fransızca kullanıldığından bana pek bir görev düşmedi, öte yandan bu gezi sırasında günlük işlerde İtalyancam epey işe yarıyor. İspanya'ya gidersek (bu sefer ne yazık ki gidemiyoruz) Myu'ya daha çok faydam dokunacağını düşünüyorum.

Kiraladığımız Alfa Romeo manuel vites olduğundan ben kullanamadım. Bu yüzden arabayı sadece Myu kullandı. Uzun süre araba kullanmak ona hiç sıkıntı vermiyor gibi görünüyor. Bol virajlı Toskana tepelerinde onun ritmik ve yumuşak bir şekilde vites büyütüp küçültmesini izlerken (şaka yapmıyorum) yüreğim hızlı hızlı atıyordu. Japonya'dan bu kadar uzakta, onun yanında öylece oturduğum için çok mutluydum. Keşke mümkün olsa da hep böyle kalabilsek.

İtalya'daki şarap ve yemeklerin ne kadar harika olduğu üzerine yazmaya başlarsam, bu mektup daha çok uzar, bunlardan söz etmeyi bir sonraki mektuba bırakıyorum. Milano'da bir mağazadan ötekine girip alışveriş yaptık. Elbise, ayakkabı, iç çamaşırı gibi şeyler aldık. Ben pijama dışında (gelirken yanıma almayı unutmuşum) hiçbir şey almadım (çünkü hem yeterli param yoktu, hem de her şey o kadar güzeldi ki hangisini seçeceğimi bir türlü bilemedim. Böyle zamanlarda benim karar verme yeteneğim sigortası atmış gibi pat diye kesilir). Myu alışveriş yaparken ona eşlik etmek bana yetti. O ise tam bir alışveriş uzmanı, gerçekten harikulade şeyleri beğeniyor, seçici davranıyor, az şey alıyor. Hani yemeğin en güzel kısmından bir parça almak gibi. O çok akıllı ve alımlı biri. Onu, çok kaliteli ipek jartiyer çorapları ve iç çamaşırları seçerken izlerken bir an soluğum kesilir gibi oldu. Alnımda ter damlaları birikti. Böyle hissetmem tuhaf değil mi? Yani ben de bir kadınım sonuçta. Neyse, alışveriş hakkında yazmayı burada kesmezsem, bu mektup çok fazla uzayacak.

Otelde ayrı odalarda kalıyoruz. Myu, böyle konularda oldukça hassas. Sadece bir kez Floransa'daki otel rezervasyonunda bir hata olunca, büyük bir odada ikimiz birlikte kaldık. İki ayrı yatak vardı ama yine de onunla aynı odada uyumak, beni heyecanlandıran bir deneyimdi. Banyodan üzerinde havluyla çıkarken ve giyinirken gördüm onu. Tabii ki görmemiş gibi davranıp kitap okuyarak göz ucuyla izledim. Myu'nun muazzam bir vücudu var. Tamamıyla çıplak değildi, üzerinde küçük bir külot vardı ama buna rağmen soluğum kesildi. İncecikti, sıkı bir poposu vardı, adeta bir el sanatı ürünü gibi. Keşke sen de görebilseydin – bunu söylemem çok tuhaf gerçi ama.

Bu ince, yumuşak bedenin kollarında olmayı hayal ettim. Aynı odadaydık, yatakta böyle muzır hayaller kurarken sanki başka bir yerlere doğru sürükleniyormuşum gibi hissettim. Böylesine *heyecanlanmış* olmam yüzünden diye düşünüyorum, reglim

normal zamanından önce, o gece başladı ve çok sıkıntılıydı bu benim için. Hımm, bu tür şeyleri sana mektupta yazınca bir şey olmayacak tabii ama işte olanları aktarıyorum.

Geçen gece Roma'da bir konsere gittik. Durgun sezon olduğundan müzikten pek ümitli olmasam da büyüleyici bir konsere denk geldik. Martha Argerich, Liszt'in 1 numaralı piyano konçertosunu çaldı. Çok sevdiğim bir parçadır bu. Orkestra şefi Giuseppe Sinopoli'ydi. Muhteşem bir konserdi. İnsanın *dimdik* dinlediği, coşkulu, güzel bir müzikti. Ancak kendi beğenim açısından söylersem, benim için fazla iyi olabilir. Bana göre bu parça biraz fazla mükemmeldi; büyük festivallerde çalınması daha uygun olurdu. Zor kısımların olmadığı, bana özellikle heyecan veren parçaları seviyorum daha çok. Bu noktada Myu'yla aynı görüşteydik. Venedik'te Vivaldi festivali varmış, ona gitmeyi düşünüyoruz. Seninle roman üzerine konuştuğum zamanlardaki gibi, Myu ile de hiç bıkmadan müzik üzerine konuşabiliyoruz.

Çok uzun bir mektup oldu, değil mi? Elime kalem alıp yazmaya başlayınca bir türlü bırakamıyorum. Eskiden beri böyleyim ben. İyi yetiştirilmiş kız çocukları ziyaretlerini uzun tutmazlar denir ama yazmak söz konusu olduğunda (belki sadece yazmakla da sınırlı değildir) ümitsiz bir vakayım. Beyaz ceket giymiş garson amca da ara sıra bıkkın bir yüz ifadesiyle bana bakıp duruyor. Elim de yoruldu doğrusunu istersen; artık burada son vereyim mektubuma. Zaten mektup kâğıdım da bitiyor.

Myu Roma'daki eski bir arkadaşını ziyarete gitti, ben de otelin çevresinde kısa bir gezintiye çıkmıştım, gözüme ilişen bu kafede dinlenip sana bu mektubu yazıyorum bir gayret. Sanki ıssız bir adadan bir şişeye mesaj koyup gönderir gibi. Tuhaf bir durum, Myu'dan ayrı, yalnız olunca bir yerlere gitme isteği uyanmıyor içimde. Onca yoldan Roma'ya ilk kez gelmiş olmama rağ-

men (bir daha gelemeyebilirim de) ne harabeleri ne de fıskiyeleri görmek istiyorum, hatta alışveriş yapacak istek bile duymuyorum. Bu haldeyken kafedeki sandalyede oturup sokağın kokusunu bir köpek gibi koklamak, konuşma ve seslere kulak verip yürüyen insanların yüzüne aval aval bakmak yetiyor bana.

Sonra birden fark ettim ki sana böyle mektup yazarken en başta yazdığım "parçalara ayrılmış gibi olma hissi" giderek azaldı. Artık o kadar aldırmıyorum sanki. Tıpkı seninle gecenin bir yarısı yaptığım uzun telefon görüşmesini bitirip de telefon kulübesinden çıkarken hissettiklerime benzer bir duygu bu. Belki de senin benim üzerimde böylesine gerçek bir etkin vardır, ne dersin?

Sen ne düşünüyorsun? Ne olursa olsun, benim mutluluğum için dua et ve bana iyi şans dile; çok ihtiyacım olacak.

Hoşça kal.

Not: Muhtemelen 15 Ağustos'ta Japonya'ya dönmüş olacağım. Söz verdiğim üzere yaz bitmeden birlikte akşam yemeği yiyelim.

Beş gün sonra adını hiç duymadığım bir Fransız kasabasından ikinci mektup geldi. Bu seferki daha kısaydı. Sumire ve Myu kiralık arabayı Roma'da bırakıp trenle Venedik'e geçmişlerdi. Orada iki gün boyunca Vivaldi dinlemişlerdi. Konserlerin çoğu Vivaldi'nin rahip olarak çalıştığı kilisede verilmişti. "Bundan sonra altı ay boyunca dinlemek istemeyeceğim kadar çok Vivaldi dinledim" diye yazmıştı Sumire. Venedik restoranlarında yediği, kâğıtta ızgara deniz ürünlerinin lezzetinden de söz etmişti. Öyle canlı anlatıyordu ki atlayıp yanlarına gitmek, ben de bu yemeklerden yemek istedim.

Venedik'ten sonra ikisi Milano'ya dönmüş, oradan da uçakla Paris'e hareket etmişlerdi. Paris'te biraz dinlendikten sonra (bir kez daha alışveriş yapıp) trenle Burgonya'ya gitmişlerdi. Myu'nun arkadaşının köşk gibi büyük bir evi varmış ve

ikisi orada kalmışlardı. Myu burada da İtalya'da yaptığı gibi küçük üzüm bağlarını gezip iş görüşmeleri yapmıştı. Boş kaldığı bir öğleden sonra, hazır yiyecekler koydukları sepeti alıp yakındaki ormana gitmişlerdi. Elbette birkaç şişe şarap da almışlardı yanlarına. "Buranın şarabı sanki bir düş kadar tatlı" diye yazmıştı Sumire.

> Bu arada, baştaki 15 Ağustos'ta Japonya'ya dönme planımız değişti. Fransa'da işimiz bittikten sonra, bir Yunan adasına gidip orada biraz dinleneceğiz. Tesadüfen tanıştığımız bir İngiliz beyin (gerçek bir centilmen) o bilmem ne adasında küçük bir yazlığı varmış ve orada istediğimiz kadar kalabileceğimizi söyledi. Çok heyecanlı. Myu da çok heveslendi. Bize işten güçten tamamen uzakta, sakin bir tatil gerekiyor çünkü. Ege Denizi'nin bembeyaz sahillerinde uzanıp güzel göğüslerimizi güneşlendireceğiz, içinde çam balı bulunan şaraplarımızı yudumlayarak gökyüzünden geçen bulutları doyasıya izleyeceğiz. Tüm bunlar sence de harika değil mi?

Bunların gerçekten harika olduğunu düşündüm.

O öğleden sonra belediye havuzuna girip biraz yüzdüm, dönüş yolunda klimalı bir kafede bir saat kadar kitap okudum. Eve dönüp Ten Years After'ın eski bir plağının iki yüzünü dinlerken üç tişört ütüledim. Ütü işi bittikten sonra indirimden aldığım beyaz şarabı Perrier ile seyreltip içtim, videoya kaydettiğim futbol maçını izledim. "Ben olsam o pası vermezdim" diyeceğim tarzda pasları gördükçe başımı sağa sola sallayıp iç çektim. İnsanın, hiç tanımadığı birinin hatasını eleştirmesi çok kolay bir şeydi ve de kendini iyi hissettiriyordu.

Futbol maçı bitince koltuğa iyice yayıldım ve boş boş tavana bakarak Fransa'nın bir köyündeki Sumire'yi düşledim. Belki de çoktan o Yunan adasına gitmişti. Sahilde uzanmış, gökyüzünden geçen beyaz bulutları izliyor olabilirdi. Her neyse, o benden çok uzaklardaydı şimdi. İster Roma ol-

sun, ister Yunanistan, Timbuktu ya da Aruanda, ne değişirdi ki. O çok ama çok uzaklardaydı. Bundan sonra da benden uzaklaştıkça uzaklaşacaktı. Böyle düşünmek beni hüzünlendirdi. Rüzgârın delice estiği bir gecede, yüksek bir taş duvara nedensizce, ne yapacağını bilmez bir şekilde, öylece tutunan anlamsız bir böcek gibi hissettim kendimi. Sumire benden uzaklaşıp, "Yalnızım" diyor. Ama onun yanında Myu var. Benim kimsem yok. Benim, kendimden başka kimsem yok. Her daim olduğu gibi.

Sumire, 15 Ağustos günü gelmedi. Telesekreterinde hâlâ, "Tatildeyim" mesajı çıkıyordu. Sumire, taşındıktan sonra telesekreterli telefon almıştı. Yağmurlu gecelerde şemsiye açıp yakındaki telefon kulübesine gitmek zorunda kalmamak için. Bu tamamıyla yerinde bir düşünceydi. Herhangi bir mesaj bırakmadım.

18'inde bir kez daha telefon açtım. Yine aynı, "Tatildeyim" mesajıyla karşılaştım. Kısa, cansız bir bip sesinin ardından adımı söyledim ve "Döndüğünde beni ara lütfen" diye basit bir mesaj bıraktım. Ama aramadı. Sanırım Sumire ve Myu o Yunan adasını çok beğenmişlerdi ve Japonya'ya dönme istekleri kalmamıştı.

O arada bir gün okulun futbol kulübünün hazırlık maçına gitmiş, bir kez de "kız arkadaşım"la yatmıştım. Kocası ve iki çocuğu ile Bali Adası'na gittikleri tatilden yeni dönmüşlerdi, çok güzel bronzlaşmıştı. Bu yüzden onu kollarıma aldığımda, muhtelemen o sırada Yunanistan'da olan Sumire'yi düşünmeden edemedim. Onun içine girerken Sumire'nin bedenini hayal etmekten alıkoyamadım kendimi.

Eğer Sumire'yi tanımamış olsaydım, benden yedi yaş büyük (ve çocuğu benim öğrencim) olan bu kadını gerçekten az çok sevebilirdim belki. Onunla yaşadığım ilişkiye kaptırabi-

lirdim kendimi. Güzel, enerji dolu ve nazik biriydi. Fazla koyu makyaj yapıyordu, benim tarzıma göre değildi ama hoş giyiniyordu. Şişman olduğunu düşünüyordu ama hiç fazla kilosu yoktu. Şikâyet edebileceğim tek bir yer yoktu bedeninde. Neden hoşlanıp neden hoşlanmadığımı çok iyi biliyordu. Ne kadar ileri gideceğine, nerede durması gerektiğine özen gösteriyordu – yatakta da, yatağın dışında da. Uçakta birinci mevkide uçuyormuş gibi bir duygu yaşatıyordu bana.

"Kocamla neredeyse bir yıldır birlikte olmadık" diye itiraf eder gibi anlatmıştı bir kez kollarımdayken, "birlikte olduğum tek kişi sensin."

Ne var ki ben ona âşık değildim. Sumire ile birlikteyken hep hissettiğim, koşulsuz diyebileceğim o doğal yakınlık, onunla benim aramda bir türlü doğmamıştı çünkü. Aramızda hep ince, saydam, peçe gibi bir şey vardı sanki. Görünüp görünmediği tartışılırdı belki – ama bunun aramızda bir uçurum açtığına şüphe yoktu. Bu yüzden, ikimiz bir araya gelince –özellikle de ayrılırken– ne söyleyeceğimi bilemediğim zamanlar oluyordu. Bu, Sumire ile birlikte olduğumda hiç yaşamadığım bir şeydi. Kız arkadaşımla her görüştüğümüzde bir kez daha emin oluyordum. İnkâr edilemez bir gerçekti bu: Sumire'ye her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Kız arkadaşım gittikten sonra tek başıma gezintiye çıktım, bir süre amaçsızca yürüdükten sonra istasyonun yakınındaki bir bara girip bir kadeh buzlu Canadian Club ısmarladım. Böyle zamanlarda hep duyumsadığım bir şeydi; dünyada benden daha acınası biri yoktur diye düşündüm. İlk kadehi hemen içip ikincisini söyledim. Sonra gözlerimi kapatıp Sumire'yi düşledim. Bir Yunan adasında bembeyaz bir sahilde göğüslerini açıp güneşlenen Sumire'yi. Yandaki masada, üniversite öğrencisine benzeyen kızlı erkekli dört kişi, bira içerek keyifle kahkahalar atıyorlardı. Hoparlörden Huey

Lewis and the News'un eski parçalarının melodisi geliyordu. Yanmış pizza kokusu duydum.

Eski günleri hatırladım. Gençliğim (diye adlandırılması gereken dönemim) acaba bittiğini ne zaman haber vermişti bana? Peki, bitmiş miydi gerçekten? Daha kısa bir süre öncesine değin, hiç kuşkusuz tam bir yetişkin de sayılmazdım. Huey Lewis and the News'un birkaç parçası hit olmuştu. Birkaç yıl öncesinin olayıydı bunlar. Ve ben şimdi buradaydım işte, kapalı bir çember içindeydim. Aynı yerde dönüp durmaya devam ediyordum. Hiçbir yere varamayacağımı biliyor ve buna engel olamıyordum. Ama devam etmek zorundaydım. Devam etmezsem hayatta kalmayı başaramazdım ki.

O gece Yunanistan'dan bir telefon geldi. Saat gecenin ikisiydi. Ancak telefon Sumire'den değil, Myu'dandı.

7

İlk önce kalın bir erkek sesi, çok bozuk aksanlı bir İngilizce ile adımı söyleyip, "Doğru kişi değil mi?" diye sordu yüksek sesle. Saat gecenin ikisiydi ve ben elbette o saatte horul horul uyuyordum. Kafamın içi sağanak altında kalmış çeltik tarlası gibi bomboştu ve ilk başta ne olduğunu anlayamadım. Çarşafta öğleden sonraki sevişmenin izleri kalmıştı belli belirsiz, düğmeleri yanlış iliklenmiş bir hırka gibi, tüm her şey adım adım gerçeklikle bağlarını yitirip gitmişti. Adam bir kez daha adımı söyledi. "Doğru kişi değil mi?"

"Evet, benim" diye yanıtladım. Benim adımmış gibi duyulmasa da bir şekilde benim adımdı söylediği. Sonra, elektrikle yüklenmiş hava kütleleri birbirine çarpıyormuş gibi şiddetli bir cızırtı duyuldu bir süre. Herhalde Sumire Yunanistan'dan uluslararası telefon görüşmesi için arıyordur diye düşündüm. Kulağımı ahizeden biraz uzaklaştırıp onun sesini duymayı bekledim. Ama telefondaki ses Sumire'nin değil, Myu'nundu. "Sumire sana benden söz etmiştir, değil mi?"

"Evet, söz etmişti" dedim.

Telefonda duyulan ses uzaklardaki cansız bir varlık tarafından bozuluyormuş gibi geliyordu, yine de sesindeki heyecan yeterince hissediliyordu. Katılaşmış sert bir şey, sanki kuru buz bulutu gibi ahizeden odaya yayılarak beni kendime getiriyordu. Yatağın üzerinde doğrulup sırtımı dikleştirerek ahizeyi daha sıkı tuttum.

"Uzun uzun konuşacak vaktim yok" dedi Myu hızlıca. "Bir Yunan adasından telefon ediyorum sana; buradan Tokyo'ya telefon neredeyse hiç bağlanamıyor, bağlansa da hemen kesiliveriyor. Defalarca denedim ama olmadı, nihayet şimdi bağlandı. Bu yüzden hal hatır sorma kısmını geçip asıl konuya geleceğim, olur mu?"

"Sorun değil" dedim.

"Buraya gelebilir misin?"

"*Buraya* dediğin, Yunanistan'a mı?"

"Evet. Bir an evvel gelebilir misin?"

Aklıma ilk gelen şeyi sordum: "Sumire'ye bir şey mi oldu?"

Myu, bir soluk alış süresi kadar sessiz kaldı. "Bunu henüz bilmiyorum. Ama senin buraya gelmeni istediğini düşünüyorum. Buna şüphe yok."

"*Düşünüyor musun*?"

"Telefonda anlatamam. Hat her an kesilebilir, dahası bu hassas bir konu; mümkünse yüz yüze konuşmak isterim. Gidiş dönüş bilet ücretini ben karşılayacağım. Bir an önce buraya gel sen. Bir an önce gelsen iyi olur. Birinci, ikinci mevki fark etmez, bir bilet al hemen."

On gün sonra yeni dönem başlayacaktı. O zamana dek dönmek zorundaydım, ama istersem şimdi Yunanistan'a gidebilirdim. Tatilde iki kez okula uğramamı gerektiren bir işim vardı ama bunu bir şekilde halledebilirdim.

"Gelebilirim" dedim, "Olur. Peki nereye geleceğim?"

Adanın adını söyledi. Başucumdaki kitabın kapağına not aldım. Daha önce bir yerde duymuştum bu adı.

"Atina'dan Rodos'a uçakla gelip oradan feribota bineceksin. Adaya günde sadece iki kez feribot kalkıyor, öğleden önce ve akşamüzeri; feribotun geliş saatlerinde ben limanda bekleyeceğim seni. Gelecek misin?"

"Evet, ayarlayıp gelebilirim. Ama sadece ben..." derken pat diye hat kesiliverdi, sanki birisi bir baltayla aniden, kuvvet-

lice tele vurup hattı koparmış gibi. O şiddetli cızırtı duyuldu yine. Acaba hat bir kez daha bağlanacak mı diye bir dakika kadar ahizeyi kulağıma dayalı tutup bekledim ama tek duyduğum cızırtılı bir sesti. Vazgeçip ahizeyi yerine bıraktım, yataktan kalktım. Mutfakta soğuk arpa çayından bir bardak içtim, sırtımı buzdolabına dayayıp kafamı toplamaya çalıştım.

Gerçekten bir uçağa atlayıp o Yunan adasına doğru yola çıkacak mıydım? Cevap, evetti. Başka seçeneğim yoktu.

Kitaplıktan büyük bir dünya atlası çıkarıp Myu'nun söylediği adanın yerini bulmaya çalıştım. Rodos Adası'nın yakınlarında olduğu ipucuna karşın, Ege Denizi'nde dağınık halde bulunan irili ufaklı birçok ada arasından onu seçip bulmak kolay iş değildi. Nihayet küçük harflerle yazılı adını bulabilmiştim. Türkiye karasularına yakın küçük bir adaydı. O kadar küçüktü ki, harita üzerinde şekli anlaşılmıyordu.

Çekmeceden pasaportumu çıkardım, geçerlilik süresini kontrol ettim. Evde bulunan nakit paramı toparlayıp cüzdanıma koydum. Pek fazla bir şey değildi ama kalanı sabah bankadan kartla çekebilirdim. Hesabımda eskiden beri tuttuğum tasarrufuma ek olarak, tesadüfen yaz ikramiyesi de neredeyse hiç dokunulmamış halde duruyordu. Kredi kartım da olunca, Yunanistan'a gidiş dönüş uçak biletini alabilirdim. Spor salonuna giderken kullandığım spor çantasına kıyafetlerimi ve bazı temizlik malzemelerini tıktım. Fırsat bulursam tekrar okumak istediğim iki Joseph Conrad romanını da koydum. Yanıma mayo alıp almamakta tereddüt etsem de, sonunda götürmeye karar verdim. Belki de adaya gittiğimde sorun her neyse tamamen çözülmüş, herkes sağlıklı ve mutlu, güneş gökyüzünde sakince parlıyor olurdu; bu durumda orada sakin sakin yüzüp dönme olasılığı da vardı – söylemeye gerek yok, bu herkesin isteyeceği sondu.

Hazırlanmayı bitirince tekrar yatağıma döndüm. Işıkları kapatıp yüzümü yastığa gömdüm. Henüz gece üç sularıydı, sabaha kadar biraz uyuyabilirdim. Ama uyumak ne mümkündü. O cızırtı şiddetli bir uğultu halinde sanki damarlarımda geziniyordu. Kulağımda adamın sesi, adımı söylüyordu. Işığı açtım, yeniden yataktan çıkıp mutfağa yöneldim, buzlu çay yapıp içtim. Myu ile konuştuklarımızı baştan sona, sözcüğü sözcüğüne zihnimden geçirdim. Bu cümleler belirsiz, somut olmayan, çift anlamlı bilmeceler gibiydi. Myu'nun ağzından çıkan sadece iki gerçek vardı. Her ikisini de not defterime yazdım.

1. Sumire'nin başına bir şey geldi. Ancak bunun ne olduğunu Myu bilmiyor.
2. Bir an evvel oraya gitmeliyim. Sumire de benim oraya gitmemi istiyor. (Myu) Öyle olduğunu düşünüyor.

Notlara baktım durdum. Sonra "bilmiyor" ve "düşünüyor" sözcüklerinin altını tükenmezkalemle çizdim.

1. Sumire'nin başına bir şey geldi. Ancak bunun ne olduğunu Myu bilmiyor.
2. Bir an evvel oraya gitmeliyim. Sumire de benim oraya gitmemi istiyor. (Myu) Öyle olduğunu düşünüyor.

O küçük Yunan adasında Sumire'nin başına ne gelmişti, hiçbir fikrim yoktu. Ancak bunun arzu edilen türde bir şey olmadığı kesindi. Ne kadar arzu edilmeyen bir şeydi, işte asıl sorun buydu. Ne var ki, sabah olana değin elimden bir şey de gelmezdi. Sandalyeye oturup masaya iki ayağımı uzattım, kitap okuyarak gündoğumunu bekledim. Gün, doğmak bilmedi.

Gün doğunca Çuo metrosu ile Şincuku'ya kadar gittim, oradan Narita Ekspres'e binip havalimanına ulaştım. Sa-

at dokuz olduğunda, havayolu şirketlerinin gişelerini gezmiş, Narita'dan Atina'ya doğrudan uçuşun olmadığını öğrenmiştim. Birkaç denemenin ardından KLM Havayolları'yla Amsterdam'a birinci mevkiden yer bulabildim. Oradan aktarmayla Atina'ya gidebilecektim. Atina'ya vardıktan sonra Olympic Havayolları'nın iç hat uçuşuyla Rodos'a geçecektim. Bu rezervasyonları da benim için yapacaklardı. Sorun çıkmazsa, iki aktarmayla varacaktım. En azından bu, vakit açısından en iyi yöntemdi. Dönüş biletim açıktı, ilk uçuştan sonra üç ay içinde olmak şartıyla istediğim gün dönebilirdim. Ödemeyi kredi kartı ile yaptım. *Bagajınız var mı?* diye sordular. *Yok,* dedim.

Hareket vaktine biraz daha zaman olduğundan havalimanı restoranında kahvaltı ettim. Banka kartımla ATM'den nakit çekip dolar üzerinden seyahat çekine dönüştürdüm. Sonra havalimanı içindeki kitapçıdan bir Yunanistan gezi rehberi satın aldım. Bu küçük bir rehber olduğundan Myu'nun bulunduğu adanın adı yer almıyordu ama Yunanistan'ın para birimi, ülkenin durumu, iklimi üzerine temel bilgiler edinmem gerekiyordu. Antikçağdaki klasik tiyatro oyunlarını saymazsak, Yunanistan denen ülke ile ilgili pek bir şey bilmiyordum. Jüpiter'in coğrafî özellikleri, Ferrari'nin motorunun soğuma sistemi hakkında ne biliyorsam o kadardı bildiğim. Bir gün belki Yunanistan'a giderim diye bir kez bile düşünmemiştim o güne kadar. En azından, o gecenin ikisine dek.

Öğleden önce, okulda yakın olduğum bir kadın öğretmen arkadaşıma telefon ettim. Ona, *Bir akrabamın başına talihsiz bir şey geldi, bir hafta kadar Tokyo'da olamayacağım, bu sırada okuldaki işlerimi benim yerime yürütebilir misin?* diye sordum. *Olur tabii,* dedi. Daha önce de birkaç kez birbirimize böyle yardımcı olduğumuzdan sorun değildi. *Nereye gidiyor-*

sun peki? diye sordu. *Şikoku,* dedim. Yunanistan'a gidiyorum diyemezdim o saatten sonra.

"Üzüldüm. Ama yeni döneme gecikmeyesin. Mümkün olursa bana da bir hatıralık eşya getir, olur mu?" dedi.

"Elbette" diye yanıtladım. Sonra halledebilirdim bunu.

Birinci mevki bekleme salonuna gittim, bir kanepeye gömülüp biraz uyudum. Tam dalamadım uykuya. Dünyaya dair bütün gerçeklik algım kaybolmuştu. Renkler hiç doğal değil, ayrıntılar kabaydı. Arka plan kartonpiyerden, yıldızlar ise aluminyum folyodan yapılmıştı. Tutkal izleri ve çivi başları görülüyordu. Sık sık anons duyuluyordu. "Air France AF275 sefer sayılı Tokyo-Amsterdam uçağının sayın yolcularının dikkatine..." Bu mantıksız rüya halinde –ya da belli belirsiz bir uyanıklık içinde– Sumire'yi düşünüyordum. Onunla birlikte geçirdiğimiz zamanlar, bulunduğumuz çeşitli mekânlar, eski dönem belgesel filmleri gibi bölük pörçük canlandı zihnimde. Ancak yolcu kalabalıklarının gidip geldiği havalimanının uğultusu arasında olunca, Sumire'yle paylaştığım dünya sefil, ümitsiz ve muğlak görünüyordu gözüme. Her ikimiz de bilgelik denen şeye sahip değildik ve bunu telafi edebilecek bir yeteneğimiz de yoktu. Kendimizi dayandırabileceğimiz bir temel de yoktu. Bizler sonsuz sıfırlar gibiydik. Bir hiçlikten bir diğerine sürüklenen zavallı varlıklardık.

Gözümü açtığımda fena halde terlemiştim. Islanmış tişörtüm göğsüme sımsıkı yapışmıştı. Hiç halim yoktu, ayaklarım şişmişti. Sanki bulutlu bir gökyüzünü öylece içip yutmuşum gibi bir duyguydu. Yüzümün rengi çok solmuş olmalı ki salondaki görevli kadın geçerken, "İyi misiniz?" diye endişeli bir şekilde sordu. "İyiyim. Sıcak havadan oldu sadece" dedim. "Soğuk bir şeyler getireyim mi size?" dedi. Biraz düşündükten sonra bira istedim. Soğuk ıslak havlu ile Heineken marka bira ve bir paket tuzlu fıstık getirdi. Yüzümün terini silip

biranın yarısını içince, epey kendime geldim. Sonra yine biraz uyuyabildim.

Amsterdam istikametindeki sefer planlandığı sürede gerçekleşti, uçak Narita Havalimanı'ndan kalkıp Kuzey Kutbu'nu aşıp Amsterdam'a vardı. Uçuş sırasında uyuyabilmek için iki kadeh viski içtim, uyandıktan sonra akşam yemeğinden yedim biraz. Neredeyse hiç iştahım olmadığından kahvaltıyı almadım. Gereksiz şeyler düşünmek istemediğim için, uyanıkken kendimi vererek Conrad okudum.

Aktarma yaptığım uçak Atina Havalimanı'na indi, yan terminale geçip neredeyse hiç beklemeden Rodos Adası'na giden 727 sefer sayılı uçağa bindim. Uçağın içi, dünyanın farklı ülkelerinden gelmiş sağlıklı gençlerle doluydu. Hepsi de iyice bronzlaşmış, tişört, kısa, kolsuz bluzlar ve kesik kot pantolonlar giymişlerdi. Erkeklerin çoğu saçını uzatmış (ya da kestirmeyi unutmuş), dağınık saçlarını arkada toplamışlardı. Bej renkli bol pantolon ile yarım kollu beyaz polo tişört, lacivert ceket içindeki görüntüm çok resmi kalmıştı bu ortamda, sanki yanlış bir yerde olduğum izlenimi veriyordu. Güneş gözlüğümü yanıma almayı unutmuştum. Ama kim beni suçlayabilirdi ki bunun için? Daha kısa bir süre önce Kunitaçi'deydim ve mutfakta geride bırakacağım yemek artıklarını ne yapacağımı düşünüp duruyordum.

Rodos Havalimanı'ndaki danışmada adaya giden feribot iskelesini sordum. Havalimanından uzak bir yerdeydi o adanın iskelesi. Hızlı hareket edersem akşamüzeri seferine yetişebilirdim. "Feribot dolu olabilir mi acaba?" diye sordum ne olur ne olmaz diye. "Dolu olsa bile bir kişi için her zaman yer bulunur" diye yanıtladı yaşını çıkaramadığım, sivri burunlu kadın, kaşlarını çatıp ellerini ilgisizce sallayarak. "Ne de olsa asansör değil bineceğiniz şey."

Bir taksi çevirip bindim, limana doğru hareket ettik. *Acele eder misiniz,* dedim ama pek de anlamışa benzemiyordu şoför. Araç klimasızdı, araladığım camdan tozlu sıcak rüzgâr giriyordu içeri. Şoför o sırada hiç durmadan kaba, çat pat İngilizcesiyle Avrupa Birliği para birimine geçmekle ilgili uzun, kasvetli bir söylev veriyor, kişisel görüşünü dile getiriyordu. Nazik bir şekilde mırıldanarak yanıtlamaya çalışsam da hiçbir şey anlamıyordum dediklerinden. Gözlerimi kısıp, camın dışında uzayıp giden parlak Rodos manzarasını seyrettim. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, yağmur belirtisi de. Güneş evlerin taş duvarlarını kavuruyordu sanki. Eğri büğrü ağaçlar tozla kaplanmış, insanlar onların gölgesinde ya da gerdikleri tentelerin altında oturmuş, neredeyse hiç konuşmadan çevrelerindeki dünyayı izliyorlardı. Bu manzarayı izledikçe, acaba gerçekten doğru yere mi geldim diye şüpheye düştüm. Ancak Yunanca yazılı sigara ve uzo reklam panoları, havalimanından merkeze kadarki yolda hiç de mitolojik olmayan bir şekilde belirip duruyor, bu yerin kesinlikle Yunanistan olduğunu gösteriyordu.

Akşamüstü feribotu henüz hareket etmemişti. Tahminimden çok daha büyük bir gemiydi bu. Güvertenin arka kısmında yiyecek ve muhtelif eşya yüklü iki kamyonet, bir de eski model bir Peugeot sedan vardı ve feribotun kalkmasını bekliyorlardı. Bilet alıp bindim, güvertedeki yerime oturduktan az sonra feribotun iskeleye bağlı ipi çözüldü ve motorun boğuk sesi duyulmaya başladı. Derin bir nefes alıp gökyüzüne baktım. Bundan sonra yapacağım şey, bu geminin beni hedefimdeki adaya ulaştırmasını beklemekti.

Ter ve toz emmiş ceketimi çıkarıp katlayarak valize koydum. Saat akşamüzeri beşti, ama güneş hâlâ tepedeydi ve gün ışığı yakıcıydı. Ama kanvas tentenin altında geminin baş tarafından esen rüzgâra kendimi bırakınca, yavaş yavaş ferahladım. Narita Havalimanı'ndaki bekleme salonunda beni

ele geçiren kasvetli duygu uçup gitmişti ama ağzımda biraz buruk bir tat bırakmıştı.

Gitmek üzere yola çıktığımız ada turizm beldesi olarak pek popüler bir yer değildi anlaşılan, güvertede çok az turist vardı. Yolcuların çoğu Rodos'un merkezinde birtakım işlerini halletmiş yöre insanlarıydı ve çoğu yaşlıydı. Satın aldıkları şeyleri sanki yaralanmasından korktukları bir hayvanı korur gibi özenle ayaklarının dibine koymuşlardı. Derin kırışıklıklarla dolu yüzleri ifadeden yoksundu. Yakıcı güneş ve ömür boyu çetin çalışma şartları yüzlerindeki ifadeyi çalmıştı sanki.

Birkaç genç asker de vardı. Bir çocuğunki kadar berraktı gözleri, haki renkli gömleklerinin sırt kısımları terden simsiyah olmuştu. Hippi görünüşlü iki yolcu, ağır görünen sırt çantaları kucaklarında, yere oturmuşlardı. Her ikisinin de bacakları zayıf ve uzun, yüzleri haşindi.

Uzun etek giymiş, onlu yaşlarında bir Yunanlı kız da vardı. Derin derin bakan koyu renkli gözleri, son derece doğal bir güzelliği vardı. Uzun saçlarını rüzgârda savurarak yanındaki kız arkadaşlarıyla hararetli bir sohbete kaptırmıştı kendini. Dudaklarına, sanki muhteşem bir şeylerin habercisi gibi, nazik bir gülümseme yayılmıştı. Altın rengi büyük küpeleri ara sıra güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Genç askerler, güvertenin parmaklıklarına dayanmış, son derece *havalı* bir şekilde sigara tüttürüyorlar, bir yandan da kızları kesiyorlardı.

Feribotun kantininden aldığım limonlu sodayı içerken, masmavi deniz ile orada yüzen küçük adalara baktım. Bu adaların çoğuna adadan ziyade kayalık demek daha doğru olurdu ve üzerlerinde kimse yaşamıyordu. Ne su vardı, ne de bitki, beyaz martılar kayalıkların tepelerine tünemiş, balık peşinde etrafı gözlüyorlardı. Yanlarından geçen gemiye dönüp bakmadılar bile. Dalgalar, kayalıkların dibine vuruyor, göz alıcı beyazlıkta bir çizgi oluşturuyorlardı. İnsanların yaşadığı adalar da göze çarpıyordu ara sıra. Adalardan birin-

de, son derece inatçı görünen ağaçlar dağınık biçimde yayılmış, beyaz duvarlı evler yamacı benek benek yapmıştı. Küçük koyda, canlı renklere boyanmış tekneler yüzüyor, yüksek direkleri dalgalarla birlikte gökyüzüne doğru yaylar çiziyordu.

Yanımda oturan, yüzü kırış kırış olmuş yaşlılardan biri bana sigara ikram etti. Gülümseyerek, teşekkür ederim ama sigara içmiyorum deyip elimi salladım. Bu sefer de sigara yerine naneli sakız ikram etti. Şükran duyarak aldım, çiğnerken yeniden gözümü denize diktim.

Feribot adaya vardığında saat yediyi biraz geçiyordu. Güneş şiddetini yitirmişti ama gökyüzü hâlâ aydınlıktı, yaz ışığının parlaklığı daha da artırmıştı. Limandaki binalardan birinin beyaz duvarlarına, sanki bir tabelaymış gibi, adanın adı kara, büyük harflerle yazılmıştı. Gemi iskeleye yanaştı, yolcular eşyaları ellerinde birer birer, sırayla iskele tahtasından indiler. Limanın önünde açık bir kafe vardı, yolcuları karşılamaya gelenler bekledikleri kişileri görene kadar orada duruyorlardı.

Gemiden inince etrafta Myu'ya bakındım. Ancak ona benzer birini görmedim. Pansiyon işletmecisi birkaç kişi, "Bakar mısın, kalacak yer arıyor musun?" diye seslendi sadece. Ben de her seferinde başımı sağa sola sallayıp, "Hayır" dedimse de her seferinde elime kartvizitlerini tutuşturdular.

Gemiden inenler farklı yönlere dağıldılar. Alışverişten dönenler evlerine, turistler ise kalacakları otel ya da pansiyonlarına. Karşılamaya gelenler de bekledikleri görününce onlarla kucaklaştıktan ya da el sıkıştıktan sonra karşıladıkları kişilerle birlikte ortadan kayboldular. İki kamyonet ve Peugeot sedan da gemiden indirildi, motorlarını gümbürdeterek hareket edip gittiler. Meraktan orada toplanmış kedi ve köpekler dahi bir anda yok oldular. Geride bir tek biz kalmış-

tık; bol zamanları olan bir grup bronz tenli yaşlı ile oraya ait olmayan, elinde spor çantasıyla ben.

Kafedeki masaya oturup buzlu çay ısmarladım. Ve bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Ama yapılacak ne vardı ki? Gece olmak üzereydi, adanın ne coğrafyasını ne de koşullarını biliyordum. Yapabileceğim bir şey yoktu. Tek yapabileceğim bir süre daha beklemek, gelen olmazsa geceyi bir pansiyonda geçirip ertesi sabah feribotun varış saatinde bir kez daha limana gelmekti. Sumire'den duyduğum kadarıyla Myu özenli, titiz bir kadındı. Gelmediyse, bunun mutlaka bir nedeni olmalıydı. Ya da benim bu kadar erken geleceğimi düşünememiş olabilirdi.

Açlıktan ölüyordum. Midem o kadar boştu ki bana bakan biri bedenimin arkasını camdan görür gibi görebilirdi sanki. Denize açılıp taze hava soluyunca, sabahtan beri bir şey yemediğimin farkına varmıştı bedenim. Ancak Myu'yu kaçırmayayım diye bir süre daha sabredip kafede beklemeye karar verdim. Ara sıra adalılar geçiyor, bana merakla bakıyorlardı.

Kafenin yanındaki büfeden adanın tarihi ve coğrafyası ile ilgili küçük bir İngilizce kitap satın aldım. Sonra tuhaf denecek kadar lezzetsiz buzlu çay içerek bu kitapçığa göz gezdirdim. Adanın nüfusu mevsime göre 3.000 ile 6.000 arasında değişiyormuş. Turistlerin çoğaldığı yaz döneminde nüfus artıyor, kışın iş aramaya gidenlerle birlikte azalıyormuş. Adada söz edilebilecek bir endüstri olmadığı gibi tarım da sınırlıymış. Yetiştirilebilen sadece zeytin ve birkaç çeşit meyveymiş. Diğer geçim kaynakları ise balıkçılık ve sünger avcılığıymış. Bu yüzden 20. yüzyılın başında pek çok adalı Amerika'ya göç etmiş. Bunların çoğunluğu da Florida'da yaşıyormuş, balıkçılık ve sünger avcılığı deneyimiyle iş bulabildikleri için. Florida'da bu adanın isminin verildiği bir kasaba da varmış hatta.

Adanın tepesinde bir askeri radar istasyonu bulunmaktaymış. Benim indiğim sivil limanın yakınında da askeri devriye botlarının girip çıktığı küçük bir liman. Türkiye karasularına yakın olduğundan, sınır ihlali ya da kaçakçılık yapılıp yapılmadığını gözlemek içinmiş. Bu yüzden adada askerler varmış. Türkiye ile bir anlaşmazlık yaşanması durumunda (gerçekten de ufak çekişmeler sıkça oluyormuş) gemiler girip çıkıyormuş buraya.

Milattan önce, Yunan uygarlığının tarihte parladığı dönemde, bu ada ticari liman olarak gelişmiş. Asya ile yapılan ticaretin rotası üzerindeymiş çünkü. O zamanlar dağlar yemyeşil ağaçlarla kaplıymış ve bu ağaçlar gemi yapımında kullanılıyormuş. Ancak Yunan uygarlığı düşüşe geçip, dağlardaki ağaçlar da kesile kesile bitince (bir daha da adada bol yeşillik görülmemiş), bu adanın ışıltısı da hızlı bir şekilde sönmüş. Sonra Türkler gelmiş. Kitapta yazdığına göre onların hâkimiyeti gaddarca ve mutlakmış. Türkler, hoşlarına gitmeyen bir şey olduğunda, bahçedeki ağacı budar gibi kolayca insanların kulak veya burunlarını keserlermiş, öyle yazıyordu kitapçıkta. 19. yüzyılın sonlarına doğru Türk ordusu ile kanlı çatışmaların ardından ada nihayet bağımsızlığını geri kazanmış, adaya mavi-beyaz Yunan bayrağı asılmış. Daha sonrasında ise Hitler'in ordusu gelmiş. Dağın tepesine radar istasyonu kurarak yakın denizleri gözetlemişler. Burası çevreyi gözetlemek için en uygun yermiş çünkü. Bu istasyonu tahrip etmek için Malta Adası'ndan kalkan İngiliz bombardıman uçakları adayı bombalamış. Sadece dağın tepesindeki istasyonu değil limanı da bombalayınca masum balıkçıların tekneleri de batmış. Balıkçılardan ölenler olmuş. Bu bombardımanda Almanlardan ziyade Yunanlılar yaşamını yitirmiş. Adalılar arasında bu olayı hâlâ öfkeyle hatırlayanlar varmış.

Pek çok Yunan adasında olduğu gibi burada da alan dardı, çoğunlukla dik ve geçit vermeyen tepeler bulunduğundan, in-

sanların yaşadığı yer, limana yakın güney sahili ile sınırlıydı. İnsan yerleşiminin olmadığı öteki tarafta güzel ve sessiz bir sahili vardı, oraya varmak için dik tepeleri aşmak gerekiyordu. Ulaşımı rahat olan yerlerdeki sahiller orası kadar güzel değildi, bu da turist sayısının artmamasının bir nedeniydi. Dağda birkaç Yunan Ortodoks manastırı vardı, rahipler katı bir disiplin içinde itaatkâr bir yaşam sürdürüyor, sadece sınırlı sayıda ziyaretçi kabul ediyorlarmış.

Kitapçıkta okuduğum kadarıyla, özellikle anılacak bir özelliği olmayan, son derece sıradan bir adaydı burası. Ancak her nedense İngilizler bu adada ayrı bir çekicilik bulmuş (İngilizlerde hep tuhaf bir yan vardır zaten), hiç de azımsanmayacak bir heyecanla liman yakınındaki bir yükseltiye yazlık kolonilerini kurmuşlar. Özellikle 1960'lı yılların ikinci yarısında İngiliz yazarlardan bazıları burada yaşamış, mavi denize, beyaz bulutlara bakarak roman yazmışlar. Bu eserlerin bazıları edebi açıdan yüksek değerdeymiş. Sayelerinde bu küçük ada İngiliz edebiyat dünyasında romantik bir popülarite kazanmış. Ne var ki ada halkı adalarının böylesine dikkat çekici bir kültürel özelliği olmasına neredeyse hiç ilgi göstermiyormuş.

Açlığımı unutmak için okumuştum bu kadar yazıyı. Kitapçığı kapatıp bir kez daha etrafa göz attım. Kafede oturan yaşlılar, uzun mesafe görüş yarışı yapar gibi hiç bıkmadan denizi seyrediyorlardı. Saat sekiz olmuş, karnımın açlığı ıstırap verici hale gelmişti artık. Izgara et ve balık kokusu her yere yayılmış, yaptığı işten keyif alan bir işkenceci gibi iç organlarımı zapt etmişti. Daha fazla dayanamayıp sandalyeden kalktım, bir restoran aramak için çantamı elime aldığım sırada, sessizce yürüyen bir kadın göründü.

Bu kadın, denizin üzerinde batmakta olan güneşi karşısına almış, dizine kadar olan beyaz eteğini hafifçe dalgalandı-

rarak, hızlı adımlarla taş basamakları iniyordu. Küçük tenis ayakkabıları giymişti, genç kız bacakları gibiydi bacakları. Kolsuz, açık yeşil bir bluz giymiş, dar siperli şapka takmış, omzuna küçük bir bez çanta asmıştı. Ortama alışkın, son derece doğal, rahat bir şekilde yürüdüğünden, önce adadan biri sandım onu. Ama bu kadın dosdoğru bana doğru yürüyordu ve yakınlaşınca yüzünden Asyalı olduğunu anladım. Adeta bir refleksle önce sandalyeye oturdum, sonra yine ayağa kalktım. Kadın güneş gözlüğünü çıkardı, bana adımla seslendi.

"Geciktiğim için özür dilerim" dedi. "Buradaki polis merkezine gitmiştim ve evrak işleri uzadı. Hem, bugün geleceğini hiç tahmin etmemiştim. En erken yarın öğlen gelirsin diye geçirmiştim aklımdan."

"Aktarmalı seferler iyi denk geldi" dedim. *Polis merkezi?*

Myu dosdoğru yüzüme bakıp hafifçe gülümsedi. "Bir yerde bir şeyler yerken konuşalım istersen. Sadece kahvaltıyla duruyorum. Peki sen, aç mısın?"

"Hem de nasıl" diye yanıtladım.

İskelenin arkasında bulunan tavernaya götürdü beni. Girişe kömür mangalı konmuş, üzerindeki ızgarada çeşit çeşit taze deniz ürünleri pişiyordu. "Balık sever misin?" diye sordu. "Severim" diye yanıtladım. Myu, garsona bozuk bir Yunancayla sipariş verdi. Önce bir karaf dolusu beyaz şarap ile ekmek ve zeytin getirildi masaya. Ne bir şey dedik birbirimize, ne de şerefe kadeh kaldırdık; beyaz şarabı kadehe doldurup içtik. Bomboş karnımın ağrısını bastırmak için ekmekten ve zeytinden attım ağzıma.

Myu, çok güzel bir kadındı. Onunla ilgili ilk izlenimim buydu; açık ve basit bir gerçekti. Hayır, belki de o denli açık ve basit değildi. Belki de feci bir hata yapıyordum. Bir nedenle, bir başkasının değiştirilemez rüyasının içine çekiliyordum sadece. Şimdi düşünüyorum da, bu olasılık bütünüyle redde-

dilemezdi. Emin olduğum bir şey var yalnızca, o zaman onu çok güzel bir kadın olarak algıladığım.

Myu'nun ince parmaklarında yüzükler vardı. İçlerinden biri sade, altın evlilik yüzüğüydü. Onun hakkında ilk izlenimleri zihnimde toparlamaya çalışırken, Myu şarap kadehini ara sıra ağzına götürüp sakin bakışlarla beni süzüyordu. "Sanki daha önce görüşmüşüz gibi hissediyorum" dedi Myu. "Sık sık senden bahsettiği için olmalı."

"Sumire bana da sizden sık sık söz ederdi" dedim.

Myu, gülümsedi. Myu gülümseyince, sadece o sırada, gözlerinin çevresinde küçük çizgiler oluştu. "O zaman burada tekrardan kendimizi tanıtmaya gerek yok demek, değil mi?"

Başımla onayladım.

Myu'nun en beğendiğim yanı, yaşını saklamaya çalışmamasıydı. Sumire'den duyduğum kadarıyla, 38-39 yaşlarında olmalıydı. Gerçekten de 38-39 yaşında gibi görünüyordu. Teni güzel, bedeni ince ve fit olduğundan istese makyajla yirmili yaşlarının ikinci yarısında da görünebilirdi. Ancak bunun için özellikle bir gayret sarf etmemişti. Myu, yaşını göstermeyi doğal olarak kabul etmiş, bunu benimsemiş görünüyordu.

Ağzına bir zeytin attı, çekirdeğini parmaklarıyla tutup, sanki bir şairin noktalama işaretlerini özenle koyması gibi, çok nazik bir şekilde kül tablasına bıraktı.

"Gecenin bir yarısı aniden telefon ettiğim için özür dilerim" dedi Myu. "Konudan biraz söz etseydim iyi olacaktı belki, o zaman duygularıma hâkim olamadım, nereden başlayacağımı bilemedim. Şimdi de çok hâkim değilim ama en azından içimdeki karmaşa yatışmış durumda."

"Ne oldu peki?" diye sordum.

Myu, masanın üzerinde iki elinin parmaklarını birleştirdi, ayırdı, sonra yine birleştirdi.

"Sumire kayboldu."

"Kayıp mı oldu?"

"Duman gibi" dedi Myu. Sonra da bir yudum şarap içti.

Anlatmaya devam etti: "Uzun hikâye, en baştan sırayla anlatsam iyi olacak. Aksi halde nüanslar tam aktarılamamış olur. Bu hikâyenin aslı çok tuhaf çünkü. Ama önce yemeğimizi bitirelim. Şimdilik çok acelemiz yok nasılsa, karnımız aç olunca kafamız nasıl çalışsın ki. Hem de burası konuşmak için çok fazla gürültülü ve kalabalık."

Restoran, adada yaşayan insanlarla doluydu, herkes birbirini tanıdığından yüksek sesle konuşuyorlardı. Myu ile birbirimize bağırmadan sesimizi duyurabilmek için masanın üzerinde öne doğru öyle eğilmiştik ki neredeyse alınlarımız birbirine değecekti. Tepeleme dolu Yunan salatası tabağı, ızgara alabalık geldi masaya. Myu, balığına tuz ekip limonun yarısını sıktı, zeytinyağı döktü. Ben de aynısını yaptım. Bir süre sadece yemeğe odaklandık. Onun da önerdiği gibi, öncelikle karnımızı doyurmalıydık.

"Ne kadar kalabilirsin burada?" diye sordu. "Bir hafta sonra yeni dönem başlayacak, o zamana kadar dönmek zorundayım, dönmezsem büyük sıkıntı yaşarım" diye yanıtladım. Myu, duygularını ele vermeyen bir şekilde başıyla onayladı. Sonra dudaklarını büzüp, zihninde bir hesap yapıyor gibi göründü. Ne, "Tamam, o zamana kadar dönebilirsin" dedi; ne de, "O kadar kısa sürede hallolur mu acaba?" Bu konuyla ilgili olarak kendince bir karara vardı, bu kararını bir çekmeceye kilitledi sanki, sonra sessizce yemeğini yemeye devam etti.

Yemek bittikten sonra kahve içerken Myu uçak bileti konusunu açtı. "Bu miktarı dolar üzerinden seyahat çeki olarak kabul eder misin ya da Tokyo'ya dönünce banka hesabına Japon yeni olarak da yatırabilirim, hangisi daha iyi olur?" diye sordu. Şu an için maddi bir sıkıntım olmadığını, bu miktarı kendim karşılayabileceğimi söyledim. Myu ise uçak bileti ücretini ödeme konusunda ısrar etti; "Senden buraya gelmeni isteyen bendim çünkü" dedi.

Başımı salladım. "Çekindiğim için değil. Sonraki yıllarda, özgür irademle buraya geldiğim gerçeğini kabul etmek isteyebilirim. Demek istediğim şey bu."

Myu biraz düşündükten sonra başıyla onayladı. "Geldiğin için sana minnettarım. Sözlerle ifade edilemeyecek kadar" dedi.

Restorandan çıkınca, gökyüzü boyanmış gibi günbatımı renklerine bürünmüştü. Sanki havayı soluduğunda için ciğerlerine kadar maviye boyanacak gibi. Gökyüzünde yıldızlar minik minik parlamaya başlamıştı. Akşam yemeğini bitirmiş ada insanları, uzun yaz gününün bitmesini zar zor beklemiş gibi evlerinden çıkmış, liman çevresinde geziniyorlardı. Aileler, çiftler, arkadaş grupları vardı. Gün biterken sakin dalgaların güzel kokusu kaplamıştı caddeyi. Myu'yla birlikte merkeze doğru yürüdük. Yolun sağ tarafına dükkânlar, küçük oteller ve yol kenarına masa koymuş restoranlar sıralanmıştı. Ahşap panjurlu küçük pencerelerde sıcak sarı ışıklar yanıyor, radyoda Yunan müziği çalıyordu. Yolun sol tarafı boyunca deniz uzanıyordu, gecenin karanlık dalgaları iskeleye sakin bir şekilde çarpmaktaydı. "Biraz yukarı doğru yürümemiz gerekecek" dedi Myu. "Dik merdivenlerden çıkabilir ya da hafif eğimli yoldan yürüyebiliriz, merdiven daha kısa sürer. Hangisi olsun?"

"Fark etmez" dedim.

Daracık taş merdiven tepenin eğimine paralel olarak çıkıyordu. Merdiven uzun ve dikti ama ayağındaki tenis ayakkabıları ile Myu yorulmak bilmiyor, temposu düşmüyordu. Gözümün önünde eteğinin uçları hoş bir şekilde salınıyor, güneşte yanmış güzel baldırları dolunaya yaklaşmış ayın ışığında parlıyordu. İlk nefesi kesilen ben oldum. Arada durup derin derin nefes almak zorunda kalıyordum. Yükseğe çıktıkça liman ışıkları uzaklaştı, küçücük görünmeye başladı. Az

öncesine değin yanımdaki yöremdeki insan hareketleri, adsız ışıklar kümesinin arasına emilip gittiler. Makasla kesip çıkararak hafızamın duvarına iğnelemeyi isteyeceğim kadar etkileyici bir görüntüydü bu.

Myu'nun kaldığı yer, verandası denize bakan bir kulübeydi. Beyaz duvarlı, kırmızı kiremitli ve kapıları koyu yeşile boyanmış bir evdi. Evi çevreleyen alçak duvarı arsız kırmızı begonviller sarmıştı. Myu, kilitli olmayan kapıyı açıp beni içeri davet etti.

İçerisi serin ve ferahtı. Oturma odası, orta büyüklükte bir yemek odası ve mutfak vardı. Duvarlar, beyaz badanalıydı ve üzerlerine yer yer soyut resimler asılmıştı. Oturma odasında kanepe takımı, kitaplık ve müzik seti yer alıyordu. İki yatak odası vardı, pek geniş olmasa da temiz havluların asılı durduğu bir de banyo. Mobilyaların hiçbirinin albenisi yoktu ama doğal ve sıcak bir görüntü yaratıyorlardı.

Myu, şapkasını çıkardı, çantasını sırtından indirip mutfaktaki tezgâhın üzerine koydu. Sonra, "Bir şey içer misin ya da önce duşa mı girmek istersin?" diye sordu. "Önce duşa girmek isterim" diye yanıtladım. Saçımı yıkayıp sakal tıraşı oldum. Kurutma makinesiyle saçımı kuruttum, temiz bir tişörtle kısa pantolon giydim. Böylece az da olsa derli toplu olduğumu hissedebildim. Lavabodaki aynanın altına iki tane diş fırçası konmuştu. Bir tanesinin deseni mavili, diğeri kırmızılıydı. Acaba hangisi Sumire'ninkiydi?

Oturma odasına döndüğümde, Myu elinde brendi kadehiyle rahat koltukta oturuyordu. Bana da aynısını önerdi ama ben soğuk bira içmek istedim. Buzdolabını açıp bir şişe Amstel birası çıkararak, uzun bir bardağa doldurdum. Myu, rahat koltuğa kendini bırakmış halde uzun bir süre suskun kaldı. Söylemesi gereken cümleleri arıyor gibi değildi, sanki başı sonu olmayan anılarına dalıp gitmişti.

"Buraya geleli ne kadar oldu?" diye başladım konuşmaya.

"Bugün sekizinci gün" dedi Myu, biraz düşündükten sonra.

"Peki Sumire burada kayboldu, değil mi?"

"Öyle. Demin de dediğim gibi duman gibi."

"Ne zaman oldu bu?"

"Dört gün önce, gece vakti" dedi, sanki bir ipucu arar gibi odanın içine bakındı. Sonra, "Acaba anlatmaya nereden başlasam iyi olur?" diye devam etti.

"Milano'dan Paris'e geçip trenle Burgonya'ya gitmiş, bir köyde sizin arkadaşınızın köşk gibi büyük evinde kalmışsınız."

"Tamam, oradan başlayayım anlatmaya" dedi Myu.

8

"O köydeki üzüm bağlarının sahipleriyle öylesine yakındım ki onların şaraplarının özelliklerini avucumun içi gibi biliyordum. Hangi bağın hangi yükseltisindeki üzümden ne tür şarap yapıldığını, o yılın hava koşullarının şarabın tadını nasıl etkilediğini, işlerini ciddiyetle yürütenleri, hangi yerin erkek evladının babasının işini azimle sürdürdüğünü. Hatta kim ne kadar borç altına girmiş, kim yeni bir Citroën marka araba satın almış, bunların tümünden haberdardım. Şarap işi, tıpkı saf kan at yetiştirmek gibidir; soyunu bilmeden ve güncel bilgileri edinmeden bu iş yürütülemez. Sadece şarabın tadının iyi ya da kötü olduğunun ayrımına varmakla yapılmaz bu iş."

Myu konuşmasına ara verdi, biraz nefeslendi. Konuşmaya devam edip etmemekte kararsız gibiydi. Devam etti:

"Avrupa'dan şarap satın aldığım birkaç yer var ama o Burgonya bölgesi en iyisidir. Bu yüzden yılda bir kez, mümkün olduğunca uzun bir süre orada kalmaya gayret ediyorum. Eski arkadaşlıkları canlandırıp, yeni bilgiler edinmek için. Her zaman tek gidiyordum ama bu kez İtalya'yı da gezmem gerekti. Tek başına yolculuk etmek zor geldi; hem Sumire'nin İtalyancasını geliştirmesini de istiyordum, bu yüzden onu da birlikte götürmeye karar verdim. Tek başıma kalmanın daha iyi olacağını düşünecek olursam, Fransa'ya geçmeden önce geçerli bir neden üretip onu benden önce Japonya'ya gön-

derecektim. Gençliğimden beri tek başıma yolculuk etmeye alışkınım, ne kadar yakın olsak da her gün sabahtan akşama dek bir başkasıyla burun buruna olmak benim için oldukça zor bir şey.

Ne var ki Sumire, tahmin ettiğimin ötesinde yetenekli çıktı ve işle ilgili pek çok detayı benim için halletti; biletlerin alınması, otel rezervasyonları, fiyat üzerine pazarlıklar, masrafların kayda geçirilmesi, yöredeki iyi restoranların bulunması gibi şeyleri. İtalyancası çok geliştiği gibi, her şeyden öte son derece de hevesliydi. Tek başıma yapacağım bir yolculukta deneyimleyemeyeceğim şeyleri yaşattı bana. Başka biriyle birlikte olmanın bu denli rahat bir şey olabileceğini anlamak bende tam bir şaşkınlık yaratmıştı. Sanırım Sumire ile benim aramda özel bir bağ oluşmuştu.

İlk karşılaşmamızda Sputnik hakkında konuşmamız hâlâ hatırımda. Beatnik kuşağı yazarlarından söz ederken, ben *Beatnik* sözcüğünü Sputnik'le karıştırmıştım. Birlikte gülüşmüştük, böylece aramızdaki o ilk karşılaşmanın gerginliği ortadan kalkmıştı. Sen Sputnik denen şeyin Rusçada ne anlama geldiğini biliyor musun peki? İngilizcedeki karşılığı *travelling companion* imiş. 'Yol arkadaşı.' Geçenlerde tesadüfen sözlük karıştırırken öğrendim. Bu garip bir işaret değil mi sence de? Ama neden Ruslar bir yapay uyduya bu tuhaf adı takmışlar acaba? Tek başına dünyanın çevresini fırıl fırıl dönen, zavallı bir metal kütlesinden başka bir şey olmamasına rağmen."

Myu, konuşmasına ara verip bir süre düşündü.

"Böylece Sumire'yi Burgonya'ya götürdüm. Ben orada eski arkadaşlıkları canlandırıp iş görüşmeleri yaparken Fransızca bilmeyen Sumire kiralık arabayla çevreyi gezdi. Sonra bir kasabada, tesadüfen varlıklı, yaşlı bir İspanyol kadın-

la tanıştık; İspanyolca sohbet ederken arkadaş oluverdik. O kadın Sumire'yi aynı otelde kalan bir İngiliz beyle tanıştırdı. 50 yaşının üzerinde, yazıyla uğraşan, yakışıklı ve elit biriydi. Büyük olasılıkla geydi. *Erkek arkadaşı* olduğunu düşündüren bir sekreteri vardı yanında.

Beni de yemeğe davet ettiler. Onlarla birlikte olmaktan keyif aldım ve konuştukça ortak arkadaşlarımız olduğu ortaya çıktı ve daha da yakınlaştık.

O İngiliz bey bize, 'Bir Yunan adasında küçük bir yazlığım var, orayı kullanmak istemez misiniz?' diye sordu. Her yaz orada bir ay geçiriyormuş ama bu kez işi çıktığından Yunanistan'a gidemeyecekmiş. *Ev kullanılmayınca daha çok yıpranır ve bakıcılar da ilgilenmez,* dedi. Bu yüzden istersek hiç çekinmeden orayı kullanabileceğimizi söyledi. İşte o kulübe burası."

Myu, odada bir uçtan diğerine göz gezdirdi.

"Öğrenciliğimde bir kez tatil için gelmiştim Yunanistan'a. Bir adadan bir diğerine gittiğimiz telaşlı bir gemi gezisiydi, yine de bu ülke beni büyülemişti. Bu yüzden Yunanistan'da kiralayacağım bir yerde istediğim kadar kalmak benim için çok çekici bir öneriydi. Sumire de gitmek istiyordu elbette. Yazlığı kullanacaksam kirasını da ödemek isterim diye teklifte bulunsam da, bunu kabul etmemekte ısrar etti o bey. *Emlak kiralama işinde değiliz ki,* dedi. Bir süre çarpıştık ama sonunda teşekkür olarak Londra'daki evine bir kasa kırmızı şarap göndermemi kabul edince, anlaştık.

Adadaki yaşam rüya gibiydi. Program yapmadan, aheste aheste boş zamanın keyfini sürebildim. İletişim bildiğin halde, telefon servisi berbat, faks ve internet de kullanılamıyor. Japonya'ya önceden planladığım tarihte dönemeyeceğimden Tokyo'dakilere epey sorun yaşatıyorumdur sanırım, ancak buraya bir kez gelince bu tür şeyleri umursamıyorsun artık.

Sabah erkenden kalkıp, plaj havlusu, su ve güneş kremini çantamıza koyup dağın öte yanındaki plaja kadar yürüyorduk. Nefes kesici güzellikte bir sahil. Bembeyaz kum ve neredeyse hiç dalga da olmuyor. Ancak ulaşım güç olduğundan pek gelen olmuyordu, özellikle öğleden önce çok az kişi oluyordu. Bu yüzden kadın erkek herkes, rahatlıkla çırılçıplak yüzüyordu. Biz de onlara uyduk. Anadan doğma halde, sabahın masmavi, dingin denizinde yüzmek; tarifi olmayan muhteşem bir duyguydu bu. Sanki başka bir dünyaya çekilmiş gibi.

Yüzmekten yorulunca Sumire'yle birlikte kumsala uzanıp güneşleniyorduk. Önce birbirimizin çıplak bedenini görmekten utandık ama bir süre sonra alışmıştık artık. Eminim bu yerin atmosferi etkili oluyordu. Birbirimizin sırtına güneş kremi sürüyor, güneşin altına uzanıp kitap okuyor, uyukluyor ya da durmadan sohbet ediyorduk. Özgürlük, böyle huzurlu bir şey olmalı diye düşünüyordum.

Plajdan dönüşte yine tepeyi aşıp eve geliyor, duş alıp hafif bir yemek yiyerek, o gördüğün merdivenden şehre iniyorduk. Limandaki kafede çay içerken büfeden satın aldığımız İngilizce gazeteyi okuyorduk. Marketten yiyecek alışverişi yapıp eve dönüyor, sonra verandada kitap okuyup, oturma odasında müzik dinleyerek zaman geçiriyorduk. Sumire, ara sıra kendi odasına geçiyor ve orada bir şeyler yazıyordu sanırım; PowerBook'u açıyor, klavyenin tuşlarına pıt pıt vurma sesi geliyordu odadan. Akşamüzeri, feribotun limana varışını izlemeye gidiyorduk. Soğuk bir şeyler içerken hiç sıkılmadan gemiden inenleri izliyorduk.

Dünyanın bir ucundayım, sessizce oturuyorum ve beni kimse görmüyor. Burada sadece Sumire ve ben varız. Böyle bir histi. Başka hiçbir şey düşünmesek de olurdu. *Buradan hiçbir yere kımıldamak istemiyorum,* diye düşünüyordum. *Hiç bir yere gitmek istemiyorum. Hep böyle kalmak istiyorum.*

Elbette bunun imkânsız olduğunun farkındaydım. Buradaki yaşamımız geçici bir yanılsamadan başka bir şey değildi, gerçeklik bir süre sonra gelip mutlaka bizi yakalayacaktı. Ve biz eski dünyalarımıza geri dönmek zorunda kalacaktık. Öyle değil miydi ama? Ancak, en azından o an gelesiye değin, gereksiz şeyler düşünmeden olabildiğince bu günlerin keyfini çıkarmak istiyordum. Aslında, buradaki yaşantımdan saf bir keyif alıyordum. Elbette dört gün öncesine kadar böyleydi bu.

Dördüncü günün sabahı da yine plaja gidip denizde çıplak yüzdük, eve döndükten sonra limana indik. Kafedeki garson ikimizin yüzünü (ve de Myu'nun her seferinde bıraktığı bol bahşişi) hatırlayıp çok içten bir şekilde karşıladı bizi. İkimizin ne kadar güzel göründüğünü söyleyip iltifatlar etti. Sumire, büfeden Atina'da basılan İngilizce gazeteden satın aldı. Bu gazete ikimizi de dünyaya bağlayan tek bilgi kaynağıydı. Gazeteleri okumak Sumire'nin göreviydi. Kur değişim oranlarını kontrol ediyor, önemli yazı ve ilginç makaleleri bana tercüme ederek aktarıyordu."

* * *

O günkü gazete makalelerinin içinden Sumire'nin seçip okuduğu, evde beslediği kedileri tarafından yenmiş 70 yaşındaki bir kadının haberiydi. Atina çevresinde küçük bir kasabada yaşanmıştı bu olay. Ölen yaşlı kadın bir işadamı olan kocasını on bir yıl önce kaybettikten sonra çok sayıda kediyi ev arkadaşı olarak kabul etmiş, iki odalı dairesinde sessiz bir yaşam sürüyordu. Ancak bir gün ansızın bir kalp krizi geçirip kanepenin üzerine yüzüstü yığılmış ve son nefesini vermişti. Düştükten sonra ölünceye dek ne kadar süre geçtiği bilinmiyordu. Ama ruhu muhtemelen tüm aşamalardan geçip, yetmiş yıl boyunca ona ev sahipliği yapan bedeninden, elveda

diyerek sonsuza dek ayrılmıştı. Onu belirli aralıklarla ziyaret eden bir akrabası ya da arkadaşı olmadığından cesedi bulununcaya kadar iki hafta geçmişti. Kapı kilitliydi, pencerelerin panjurları kapalıydı; sahipleri ölen kediler dışarı çıkamamışlardı. Yiyecekleri de tükenmişti. Buzdolabında bir şeyler olabilirdi ama ne yazık ki kedilerin buzdolabının kapısını açma yetenekleri yoktur. Kediler açlığa dayanamayıp, ölmüş sahiplerinin etini silip süpürmüşlerdi.

Sumire, o makaleyi satır satır Japoncaya çevirirken arada kahvesinden bir yudum alıyordu. Arılar önceki müşterinin masaya döktüğü reçeli yalamakla meşguldüler. Myu, güneş gözlüğünün ardından denize bakıyor, Sumire'nin okuduğu makaleye kulak veriyordu.

"Sonra ne olmuş?" diye sordu Myu.

"Hepsi bu" dedi Sumire, gazeteyi ikiye katlayıp, masanın üzerine bıraktı. "Gazetede yazanın hepsi bu."

"O kedilere ne oldu acaba?"

"Acaba..." Sumire dudaklarını büzerek düşündü. "Gazeteler her yerde aynı. Asıl öğrenmek istediğin şeyi yazmıyorlar."

Arılar sanki bir şey hissetmiş gibi, törensel bir vızıltıyla topluca havalandılar, ama bir süre sonra tekrar masaya döndüler. Yine önceki gibi coşkuyla reçel yalamaya devam ettiler.

"Kedilere ne olduğunu merak ettim" dedi Sumire. Sonra üzerine büyük gelen tişörtünün kolunu çekiştirip kırışıklıkları düzeltti. Tişörtü ve kısa şortu vardı üzerinde, ama içine iç çamaşırı giymediğini biliyordu Myu. "İnsan etinin tadına varan kediler, kendi hallerine bırakılınca insan yiyen kedilere dönüşebilirler diye yok edilmişlerdir belki. Ya da 'Sizin için de zor olmuştur' deyip serbest mi bırakmışlardır acaba?"

"Sen o şehrin belediye başkanı ya da polis müdürü olsaydın, ne yapardın?"

Sumire bir süre düşündü. "Onları bir merkeze koyup ıslah etmek nasıl olurdu? O zaman vejetaryen olurlardı."

"Bu hiç fena bir fikir değil" dedi Myu gülerek. Sonra güneş gözlüğünü çıkarıp yüzünü Sumire'ye döndü. "Bu hikâye bana Katolik okuluna başladığım günkü ilk dersi hatırlattı. Söylemiş miydim sana, çok katı bir Katolik kız okuluna altı yıl devam ettiğimi? İlkokulda normal mahalle okuluna gitmiştim, ortaokulda ise oraya başladım. Okulun ilk günü merasimden sonra yaşlı bir rahibe yeni öğrencileri toplantı salonuna alıp Katolik etiği üzerine konuşmaya başlamıştı. Fransızdı ama Japoncası kusursuzdu. Bir sürü şey anlatmıştı ama şu an bile hatırladığım, bir kediyle birlikte ıssız bir adaya düşmek üzerine söyledikleri."

"Çok ilginç geliyor kulağa" dedi Sumire.

"Bindiğin gemi batıyor ve sen ıssız bir adaya sürükleniyorsun. Bota binebilen sadece sensin ve de bir kedi. Bir süre sürüklendikten sonra bir adaya ulaşıyorsunuz ancak kayalıklarla dolu bu ıssız adada yiyecek hiçbir şey yok. İçecek su da yok. Öte yandan, botta bir kişiye on gün yetecek kadar kuru ekmek ve su stoku var. Yaklaşık böyle bir şeydi anlattığı.

Sonra rahibe salonun ortasında durup etrafına baktı, güçlü ve gayet iyi duyulan bir sesle şunları söyledi: 'Şimdi gözlerinizi kapatıp hayal edin. Kediyle birlikte insansız bir adaya sürüklendiniz. Denizin ortasında ıssız bir ada bu ve on gün içinde oradan kurtulmanız imkânsız. Yiyecek ve suyunuz biterse ölebilirsiniz. Peki bu durumda ne yapardınız? Hem siz hem de kedi zor durumdasınız; o kıt azığınızı kediyle paylaşır mıydınız?' Bunları söyleyen rahibe sustu, bir kez daha herkesin yüzünde dolaştı bakışları. Sonra devam etti: 'Dikkatinizi çekmek isterim, bu bir hata olur; kediyle yemeğinizi paylaşamazsınız. Çünkü siz Tanrı tarafından seçilmiş değerli varlıklarsınız, ama kediler değil. Bu yüzden ekmeği bir tek siz yemelisiniz.' Rahibe bunları söylerken yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Ben bunu önce bir şaka zannetmiştim. Bundan sonra hoş bir bitiş sözü gelecek diye bekledim. Ama gelmedi. İnsanın

asaleti ve değeri üzerine sürdürdü konuşmasını, bense hiçbir şey anlamamış halde öylece kalalaldım. Bu tür bir konuşmayı okula daha yeni başlamış öğrencilere özellikle yapmasının ne gibi bir nedeni vardı acaba? Bugün bile bunu tam anlayabilmiş değilim."

Sumire bunun üzerine derin bir düşünceye daldı. "Peki, sonuç olarak, *kediyi de yiyebilirsiniz*, gibi bir anlam mı çıkacak bu durumda?"

"Çıkar mı acaba? O kadarını dememişti ama."

"Sen Katoliksin yani ha?"

Myu başını sağa sola salladı. "Hayır. O okul evimizin çok yakınında olduğundan oraya gönderildim. Üniforması da çok güzeldi hem. O okulda yabancı uyruklu sadece bendim gerçi."

"Bundan dolayı kötü şeyler geldi mi başına?"

"Koreli olduğum için mi?"

"Evet."

Myu yine başını hayır anlamında salladı. "Çok özgürlükçü bir okuldu orası. Kuralları katıydı, rahibelerin arasında eksantrik kişiler de yok değildi ama genel anlamda ilericiydi; bir kez bile bana ayrımcılık yapıldığını hissetmedim. İyi arkadaşlar edindim ve her şeyden öte keyifli bir öğrencilik yaşamı geçirdim. Bazı tatsız şeyler de yaşadım ama bu daha sonraları, gerçek yaşama atıldığımda oldu. Ama düşününce, yaşama atılıp da bir nedenden ötürü tatsız bir şey yaşamayan biri yoktur ki dünyada."

"Kore'de kedi yendiğini duymuştum, bu gerçek mi?"

"Bunu ben de duydum. Ne var ki benim çevremde gerçekten kedi yemiş biri yok."

Öğlenin ilk saatlerinde meydanda pek kimse yoktu. Günün en sıcak zamanıydı. Ada insanları serin evlerine kapanmış, çoğu öğle uykularının tadını çıkarıyordu. Bu saatte dışarı çıkanlar meraklı yabancılardı sadece.

Meydanda bir kahramanın heykeli yer alıyordu. Bu kişi Yunanistan'da isyan çıkarmış, adaya hükmeden Türklere karşı ayaklanmıştı ama yakalanıp kazığa geçirilerek öldürülmüştü. Türkler meydana sivri bir kazık çakıp bu zavallı adamı da çırılçıplak halde onun tepesine oturtmuşlardı. Bedeninin ağırlığıyla anüsten yavaşça ilerleyen kazık en sonunda ağzından çıkmış, adam ölene değin uzun bir zaman geçmişti. Heykelin, bu kazığın yerine dikildiği söyleniyordu. Muhtemelen bu bronz heykel ilk dikildiğinde mükemmel ve görkemliydi ancak denizden esen rüzgâr ve toz yüzünden, martılar da üzerine pisledikçe, yıllar içinde önüne geçilmez biçimde aşınmıştı, adamın hatları pek seçilemiyordu. Ada insanları bu köhnemiş heykeli neredeyse hiç fark etmiyor; heykelin kendisi de, dünyanın ne hale geldiğini artık hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu.

"Kedi demişken, tuhaf bir hatıram var" dedi Sumire bir anda. "İlkokul ikinci sınıftaydım, henüz altı aylık tekir bir kedi vardı. Ben akşamüzeri verandada kitap okurken o kedi de bahçedeki büyük çam ağacının çevresinde heyecanla koştururdu. Kediler bunu sıkça yapar. Ortada fol yok yumurta yokken birden tıslayıp sırtlarını kamburlaştırarak zıplar, tüylerini kabartır, kuyruklarını dikip gözdağı verir gibi yaparlar.

Yine bir gün kedi o denli coşkuluydu ki benim verandadan onu gözetlediğimi fark etmemişti bile. Çok ilginç bir görüntü olduğundan kitabı bir kenara bırakıp, gözlerimi kediye dikerek onu izledim. Kedi uzun bir süre bu tek kişilik oyunu sürdürdü. Hatta zaman geçtikçe daha da hırslandı. Sanki bir şey tarafından ele geçirilmiş gibiydi."

Sumire, bir bardak su içip hafifçe kulağını kaşıdı.

"Onu izledikçe korkum arttı. Demek istediğim, kediye benim göremediğim bir şeyler görünüyor ve bu kediyi normalin ötesinde heyecanlandırıyor olabilirdi. Nihayet kedi, ağacın etrafında fırıl fırıl dönerek koşmaya başladı. Öyle hızlıy-

dı ki, sanki o resimli kitaptaki tereyağına dönüşen kaplan[7] gibi. Çok uzun bir süre koştuktan sonra çam ağacının gövdesine sıçradı birden. Başımı kaldırdığımda epey yukarıda, dallar arasından bakan küçük suratını gördüm. Verandadan ona seslendim. Ama duymadı.

Nihayet güneş batarken serin güz rüzgârı esmeye başladı. Verandada oturmaya devam edip kedinin aşağı inmesini bekledim. İnsanlara alışkın bir kediydi, orada olursam aşağıya iner diye düşündüm. Ama inmedi. Miyavlama sesi de duyulmuyordu. Ortalık giderek kararıyordu. Korktum ve evdekilere durumu anlattım. Herkes, 'İner nasıl olsa, endişe etme' dedi. Ama kedi bir daha geri gelmedi."

"Hiç dönmedi mi?" diye sordu Myu.

"I ıh. Kedi öylece yok oluverdi. *Duman gibi.* Gecenin bir vakti ağaçtan inip bir yerlere gitmiştir, dedi herkes. Kediler heyecanlanıp yüksek bir ağaca tırmanabilirler ama oradan aşağıya bakınca korkup inemedikleri de sık görülen bir durumdur. Hâlâ ağacın üzerinde olsa, can havliyle miyavlayıp orada olduğunu belli ederdi dediler. Ama ben buna inanamıyordum. Kedinin bir dala tutunup kaldığını, ses çıkaramayacak kadar korkmuş olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden okuldan döner dönmez verandaya oturup, başımı kaldırarak çam ağacına bakıyor, bazen yüksek sesle ona adıyla sesleniyordum. Ama cevap yoktu. Bir hafta kadar sonra vazgeçtim. O yavru kediyi sevdiğimden bu çok üzücü bir durumdu benim için. Ne zaman bir çam ağacı görsem, yüksekte bir dala tutunmuş halde taş kesilip ölmüş zavallı yavru kedi görüntüsü gelir gözümün önüne. Hiçbir yere gidemeden orada açlıktan ve soğuktan ölmüş bir kedi."

Sumire, başını kaldırıp Myu'ya baktı.

"O günden sonra bir daha kedi beslemedim. Şimdi de kedile-

7. Burada Helen Bannerman'ın *The Story of Little Black Sambo* (1899) adlı kitabına gönderme yapılmış. (ç.n.)

ri seviyorum. Ama o çam ağacına tırmanıp geri dönmeyen zavallı yavru kedinin benim için biricik olacağına o zaman karar vermiştim. O kediyi unutup da başka bir kediyi sevemezdim."

* * *

"O gün öğleden sonra o kafede bunları konuşmuştuk" dedi Myu. "O gün anlattıklarını sadece zararsız bir hatıra diye düşünmüştüm ama sonra o gün anlattığı her şeyde bir anlam varmış gibi gelmeye başladı. Ya da ben abartıyor olabilirim."

Myu bunları söyleyip başını çevirdi ve camdan dışarı baktı. Denizi aşıp gelen rüzgâr pilili perdeleri dalgalandırdı. O, gecenin karanlığına bakınca odadaki sessizlik daha da derinleşmişti sanki.

"Bir şey sorabilir miyim? Konunun dışında olacağı için özür dilerim, ancak deminden beri merak etmeden duramıyorum" dedim. "Sumire'nin bu adada ortadan kaybolduğunu, *duman gibi* yok olduğunu söylediniz. Dört gün önce. Sonra da polise başvurdunuz. Öyle değil mi?"

Myu, başıyla onayladı.

"Buna rağmen Sumire'nin ailesine haber vermeden önce beni çağırdınız. Neden?"

"Sumire'ye ne olduğu hakkında hiçbir ipucu yok. Durum netleşmeden anne babasına haber verip onları endişelendirmek doğru olur mu olmaz mı bilemedim. Çok kararsız kaldım, ama sonra biraz daha bekleyip duruma bakmak istedim."

Sumire'nin yakışıklı ve *havalı* babasının feribota binip adaya gelişini hayal ettim. Üzgün üvey annesi de birlikte gelir miydi acaba? O zaman durum çok karışırdı. Zaten her şey aslında çoktan karışık bir hal almıştı, bana göre. Bu kadar küçük bir adada bir yabancının dört gündür tek bir kişi tarafından bile görülmemiş olması pek akıl alacak bir şey değildi çünkü.

"Peki, beni neden çağırdınız?"

Myu çıplak bacaklarını yine birleştirdi, etek ucunu parmaklarıyla tutup aşağı doğru çekiştirdi.

"Senden başka güvenecek kimsem yoktu çünkü."

"Bir kez bile görüşmediğimiz halde mi?"

"Sumire sana herkesten daha çok güveniyor. Senin, ne denli zor bir konu olsa da her konuyu en ince noktalarına kadar anlayabilen biri olduğunu söylemişti."

"Aksine, böyle düşünen pek kimse yoktur" dedim.

Myu gözlerini kıstı, gülümserken her zamanki küçük kırışıklar oluştu yüzünde.

Ayağa kalkıp onun yanına gittim, elinden boşalmış kadehi aldım. Mutfağa gidip Courvoisier doldurdum, odaya dönüp kadehi ona uzattım. Myu teşekkür edip içkiyi aldı. Zaman geçti, perde defalarca hafif hafif dalgalandı. Rüzgârda farklı bir yerin kokusu vardı.

"Baksana, olanları *gerçekten* öğrenmek istiyor musun?" diye sordu Myu. Sesinde nihayet bir karara varabilmiş olmanın yorgun tınısı vardı.

Başımı kaldırıp Myu'nun yüzüne baktım. Sonra, "Kesin olan bir şey varsa o da şu ki, eğer gerçeği öğrenmek istemeseydim buraya kadar gelmezdim" dedim.

Myu bir süre, gözlerini kısarak perdeye doğru baktı. Sonra da sakin bir sesle anlatmaya başladı: "Limandaki kafede kedilerden konuştuğumuz o günün akşamıydı."

9

Limandaki kafede kediler üzerine yaptıkları konuşmanın ardından Myu ve Sumire mutfak alışverişi yapıp kulübeye döndüler. Akşam yemeği saatine dek hep yaptıkları üzere kendi başlarına zaman geçirdiler. Sumire odasında dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdı. Myu oturma odasındaki kanepede ellerini başının arkasında kavuşturup gözlerini yumarak, Julius Katchen'in Brahms baladlarını dinledi. Plak oldukça eskiydi ama performans sakin, duygulu ve dinlemeye değerdi. Hiç abartılı olmadığı gibi dokunaklıydı da.

"Müzik rahatsız ediyor mu?" diye sordu Myu, Sumire'nin odasının kapısından başını uzatarak. Kapı ardına kadar açıktı.

"Brahms beni hiç rahatsız etmez" diye yanıtladı Sumire.

Sumire'yi yazmaya odaklanmış halde ilk kez görüyordu Myu. Sumire'nin yüzünde o güne dek hiç görmediği bir gerginlik vardı. Ağzı, avlanan bir hayvanınki gibi sımsıkı kapalıydı, gözleri her zamankinden daha derin bakıyordu.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu Myu. "Yeni bir Sputnik romanı mı?"

Sumire'nin gergin yüzü biraz gevşedi. "Önemli bir şey değil. Aklıma gelen birkaç şeyi, günün birinde gerekli olabilir belki diye not alıyorum sadece."

Kanepeye dönüp, müziğin öğleden sonranın aydınlığında meydana getirdiği o küçük dünyaya gömüldü, Brahms'ı

böylesine güzel çalabilmenin ne kadar harika bir şey olduğunu düşündü Myu. *Eskiden Brahms'ın kısa eserlerini, özellikle baladlarını çalmakta çok beceriksizdim. Onun, gelgitleri kestirilemeyen, kasvetli ve soluk alıp verir gibi dalgalanan dünyasına kendimi bırakamamıştım. Bugün olsa Brahms'ı o günlere göre çok daha iyi çalıyor olabilirdim.* Ancak Myu gerçeğin farkındaydı: *Artık hiçbir şey çalamayacağım.*

Altı buçukta mutfakta birlikte yemek hazırladılar, verandadaki masada akşam yemeklerini yediler. İçinde taze baharatlar olan çipura çorbası, mevsim salatası ve ekmek; yanında beyaz şarap açtılar. Yemekten sonra da kahve içtiler. Adanın diğer tarafından balıkçı tekneleri göründü; onların, arkalarında belli belirsiz beyaz izler bırakarak limana girmelerini izlediler. Muhtemelen balıkçıları evde sıcak yemek beklemekteydi.

"Bu arada, ne zaman buradan ayrılacağız?" diye sordu Sumire, eviyede bulaşıkları yıkarken.

"Bir hafta daha burada aheste aheste yaşamak istiyorum, en fazla" diye yanıtladı Myu duvardaki takvime bakarak. "Bana kalsa hep burada kalmayı isterdim."

"*Bana kalsa* ben de" deyip gülümsedi Sumire. "Ama yapacak bir şey yok. Bütün güzel şeyler bir gün mutlaka biter."

İkisi her zaman yaptıkları gibi saat ona doğru kendi odalarına çekildiler. Myu, uzun kollu, beyaz pamuklu pijamasını giydi, başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı. Ancak çok geçmeden kendi kalp atışlarıyla sarsılmış gibi gözlerini açtı. Başucundaki seyahat saatine baktı, yarımı geçiyordu. Oda zifiri karanlıktı ve derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Buna karşın yakınında soluk soluğa kalmış birinin varlığını hissetti. Pikeyi boynuna kadar çekip etrafa kulak kabarttı. Kalbinin tok atışlarını duyuyordu. Başka hiçbir ses yoktu. Ancak

şüphesiz biri vardı odada. Bu kesinlikle uğursuz bir rüyanın devamı değildi. Kolunu uzatıp, ses çıkarmamaya dikkat ederek perdeyi birkaç santim araladı. Soluk ay ışığı odanın içine su gibi süzüldü. Myu sadece gözlerini hareket ettirip odayı kontrol etti.

Loşluğa gözü alışınca odanın köşesinde bir karaltı fark etti. Kapının yakınındaki elbise dolabının gölgesinde, karanlığın derinleşip yoğunlaştığı yerde unutulmuş bir posta çuvalı gibi dertop olmuş bir şey vardı. Belki de bir hayvandı. Büyük bir köpek miydi yoksa? Ama dış kapı kilitliydi ve oda kapısı da kapalıydı. Bir köpek kendiliğinden içeri girmiş olamazdı.

Myu, sessizce soluk alıp vererek *o şeye* gözlerini dikip baktı. Kurumuş ağzının içinde, yatmadan önce içtiği brendinin hafif tadı vardı hâlâ. Kolunu uzatıp daha çok ay ışığı girsin diye perdeyi biraz daha açtı. Sonra karanlık kütlenin içinden, kördüğüm olmuş ipleri çözer gibi, o karaltının ana hatlarını birer birer görmeye başladı. Bir insan bedenine benziyordu. Saçı önüne düşmüş, ince iki bacağı dar açıyla katlanmıştı. Yerde birisi oturuyordu, başını bacaklarının arasına sokup tostoparlak olmuştu. Gökten başına düşecek bir şeyden korunmak ister gibi bedenini olabildiğince büzmüştü.

Sumire'ydi. Her zamanki mavi pijamasını giymiş, kapı ile elbise dolabı arasına çömelip, bir böcek gibi tostoparlak olmuştu. Hareket etmiyordu. Nefes alıp verişi bile duyulmuyordu.

O şeyin ne olduğunu anlayınca Myu rahat bir nefes aldı. Fakat Sumire yerde ne yapıyordu ki böyle? Yatağın üzerinde usulca doğruldu, başucundaki lambanın düğmesine bastı. Sarı ışık anında tüm odayı bir uçtan diğerine aydınlattı. Buna rağmen Sumire kımıldamadı bile. Işığı fark etmemiş gibiydi.

"Hey, bir şey mi oldu?" diye seslendi Myu. Önce kısık sesle, sonra sesini biraz daha yükselterek.

Hiç tepki yoktu. Myu'nun sesi onun kulağına ulaşmamış gibiydi. Myu yataktan kalktı, Sumire'nin yanına yürüdü. Kilim ayak tabanına hiç bu kadar sert gelmemişti.

"Rahatsızlandın mı?" diye sordu Myu, Sumire'nin yanına çömelerek.

Yine cevap alamadı.

Myu o zaman Sumire'nin ağzında bir şey olduğunu fark etti. Hep lavabonun kenarında duran pembe el havlusuydu bu. Myu onu çekip almak istediyse de beceremedi. Sumire dişlerini havluya sımsıkı geçirmişti çünkü. Gözleri açıksa da hiçbir şey görmüyor gibiydi. Myu, havluyu almaktan vazgeçip Sumire'nin omzuna elini koydu. Pijamasının sırılsıklam olduğunu fark etti.

"Pijamanı çıkarsan iyi olacak" dedi. "Çok terlemişsin, bu şekilde üşütebilirsin."

Ne var ki Sumire bir tür şok geçiriyor gibi görünüyordu. Hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey görmüyordu. Myu, Sumire'nin pijamasını çıkarmaya karar verdi. Bu halde kalırsa üşütecekti. Ağustos ayıydı ama adada geceler soğuk denecek kadar serinliyordu. İkisi her gün mayo giymeden yüzmüşler, birbirlerinin bedenlerini çıplak görmeye alışmışlardı. Bu durumda, üstünün başının değiştirilmesini Sumire de sorun etmezdi herhalde.

Myu, Sumire'nin bedenini destekleyerek pijamasının düğmelerini çözdü, yavaşça üzerini, sonra da altını çıkardı. Başta Sumire'nin bedeni kaskatı kesilmiş gibiydi ama sonra yavaş yavaş gevşemeye başladı, derken tamamen rahatladı. Myu, Sumire'nin ağzından havluyu çekip aldı. Havlu tükürükle ıslanmış, dişlerinin kalıbı alınmış gibi üzerine diş izleri çıkmıştı.

Sumire pijamasının altına hiçbir şey giymemişti. Myu, yakında duran havluyu eline alıp Sumire'nin bedenini kuruladı. Önce sırtını sildi, sonra kollarını ve göğsünü. Karnını si-

lip, yukarıdan baldırlarına kadar hızlıca kuruladı. Sumire, kendini uysalca bırakmıştı. Bilinci yerinde değil gibiydi, gözlerinin içine bakınca bir bilinç kırıntısı fark ediliyordu ancak.

Myu, Sumire'nin çıplak bedenine ilk kez dokunuyordu. Sumire'nin teni sıkı, küçük bir çocuğunki gibi pürüzsüzdü. Onu kucakladığında düşündüğünden daha ağır olduğunu anladı, yoğun bir ter kokusu geliyordu. Myu, Sumire'nin bedenini silerken, kalp atışlarının sıklaştığını hissetti yine. Ağzının içinde biriken tükürüğü tekrar tekrar yutmak zorunda kaldı.

Sumire'nin ay ışığıyla yıkanan bedeni antik bir porselen gibi ışıldıyordu. Göğüsleri küçüktü ama şekli güzeldi ve meme uçları belirgindi. Siyah kasık tüyleri terle ıslanmıştı, üzerine sabah çiy damlaları düşmüş ot gibi parlıyordu. Ay ışığının altında Sumire'nin bitkin, çıplak bedeni, sahilde kavurucu güneş altında gördüğü zamanlardakinden çok farklı görünüyordu. Çocuk kalmış hali ile zamanın körlemesine açtırdığı olgunluk bir girdap gibi karışmış, zamanın akışı rahatsız edici biçimde onun bedeninde kendini belli etmişti.

Myu, bakmaması gerekiyormuş, bir başkasının sırlarını gözetliyormuş gibi bir hisse kapıldı. Mümkün olduğunca onun teninden gözlerini kaçırmaya çalışarak, çocukken ezberlediği Bach'ın küçük bir parçasını zihninde çalarak, Sumire'nin bedenindeki terleri havluyla sessizce sildi. Terden alnına yapışmış saçlarını kuruladı. Sumire o küçük kulaklarının içine kadar terlemişti.

Sonra Myu, Sumire'nin kollarının onu sardığını hissetti. Sumire'nin soluğunu boynunda duyumsadı.

"İyi misin?" diye sordu Myu.

Sumire cevap vermedi. Kolundaki güç biraz daha artmıştı. Myu onu taşıyıp destekleyerek yatağına götürdü. Yatırıp üzerini örttü. Sumire, öylece yattı ve gözlerini kapadı.

Myu, bir süre Sumire'nin durumunu kontrol etti; Sumire

hiç hareket etmeden öylece yatıyordu. Derin bir uykuda gibiydi. Myu mutfağa gitti ve peş peşe birkaç bardak madensuyu içti. Sonra oturma odasındaki kanepeye oturdu, yavaşça, derin derin nefes alarak kendini sakinleştirdi. Kalp atışları düzene girmişti ama uzun süren heyecandan dolayı göğüs kafesinde bir ağrı vardı. Etraf boğucu bir sessizliğe bürünmüştü. Ne insan sesi, ne de bir köpek havlaması vardı. Ne dalga ne de rüzgâr sesi. Bu denli yoğun bir sessizlik tuhaf geldi Myu'ya.

Myu, banyoya gidip Sumire'nin terden ıslanmış pijamasını, terini sildiği havluyu, dişlediği diğer havluyu kirli sepetine attıktan sonra yüzünü sabunladı. Sonra aynadan yansıyan yüzüne baktı. Bu adaya geldikten sonra boyamayı bıraktığından saçları yeni yağmış kar kadar beyazdı.

Odaya dönünce Sumire'nin gözlerinin açık olduğunu gördü. İnce, saydam bir peçenin ardından olsa da bilinç ışığı geri gelmişti. Sumire, pikeyi omzuna kadar çekmiş yatıyordu.

"Özür dilerim. Bazen böyle oluyor" dedi Sumire boğuk bir sesle.

Myu, yatağın kenarına oturdu, ona gülümseyip saçını okşadı. Sumire'nin saçları hâlâ terden ıslaktı. "Duş alıp rahatlasan iyi olur. Çok terlisin."

"Teşekkür ederim ama şimdilik sadece uzanmak istiyorum" dedi Sumire.

Myu, başını tamam anlamında sallayıp, yeni bir banyo havlusu uzattı Sumire'ye; sonra çekmecesinden bir pijama takımı çıkardı, yastığının yanına koydu. "Bunu giyebilirsin. Senin yedek pijaman yoktu sanırım."

"Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordu Sumire.

"Olur tabii. Sen uyu burada. Ben senin yatağına geçerim."

"Benim yatağım sırılsıklam ter olmuştur" dedi Sumire. "Örtülere varıncaya kadar. Hem ben yalnız kalmak istemiyorum. Beni burada tek başıma bırakıp gitme. Bir gece de olsa

yanında uyuyamaz mıyım? Yine kâbus görmek istemiyorum."

Myu biraz düşündükten sonra başını sallayarak onayladı. "Tamam ama önce pijamanı giy. Bu kadar dar bir yatakta yanımda çıplak biriyle rahat edemem."

Sumire yavaşça doğruldu, üzerindeki örtülerden sıyrıldı. Ayağa kalktı, çırılçıplaktı; Myu'nun pijama takımını giydi. Önce eğilip pijamanın altını geçirdi, sonra da üstünü. Düğmelerini iliklemesi biraz zaman aldı. Güç parmaklarından çekilmişti. Myu ona yardım etmese de gözü üzerindeydi. Sumire'nin düğmeleri iliklerkenki hali, bir ayin gibi geldi ona. Ay ışığı meme uçlarına tuhaf bir sertlik hissi katıyordu. *Bu kız bakire olabilir,* diye düşündü Myu.

Sumire, ipek pijamasını giydikten sonra tekrar yatağa uzandı, dip kısma geçti. Myu da yatağa girdi, Sumire hâlâ ter kokuyordu.

"Baksana" dedi Sumire, "sana biraz sarılabilir miyim?"

"Bana sarılmak mı istiyorsun?"

"Evet."

Myu ne cevap vereceğini düşünürken, Sumire elini uzatıp onun elini tuttu. Avucu hâlâ terliydi. Sıcak ve yumuşak bir eldi bu. Sonra iki elini Myu'nun omuzlarına uzattı. Myu'nun karnının biraz yukarısına göğsünü dayadı. Yanakları ise Myu'nun göğüsleri arasındaydı. İkisi uzun bir süre bu şekilde kaldılar. Sonra Sumire'nin bedeni belli belirsiz titremeye başladı. Ağlıyor olmalı, diye düşündü Myu. Ama tam olarak ağlamıyordu da. Sumire'nin omzuna dokunup ona sarılarak kendine çekti Myu. O hâlâ bir çocuk, diye düşündü. Yalnız ve korkmuş; birinin sıcaklığını istiyor. Tıpkı çam ağacının dalına tutunmuş yavru kedi gibi.

Sumire, bedenini biraz yukarı doğru hareket ettirdi. Burnu Myu'nun boynuna değdi. İkisinin göğüsleri birbirine değiyordu şimdi. Myu yutkundu. Sumire'nin eli Myu'nun sırtında geziniyordu.

"Seni seviyorum" dedi Sumire kısık bir sesle.

"Ben de seni seviyorum" dedi Myu. Bundan başka ne diyeceğini bilememişti. Ve söylediği de gerçekti.

Sonra Sumire'nin parmakları Myu'nun pijamasının düğmelerini çözmeye başladı. Myu onu durdurmaya çalıştı. Ama Sumire durmadı. "Birazcık izin ver" dedi Sumire, "birazcık, lütfen."

Myu karşı koyamadı. Sumire, Myu'nun göğüslerine dokundu Parmakları usulca Myu'nun göğüslerinin dış hatlarında geziniyordu. Burun ucunu Myu'nun boynunun üzerinde gezdiriyordu. Sonra meme ucuna dokundu. Nazikçe okşayıp hafifçe sıktı. Önce çekinerek, sonra azar azar şiddetini artırarak.

* * *

Myu konuşmayı kesti. Başını kaldırıp bir şeyler arıyormuş gibi bana baktı. Yanakları belli belirsiz kızarmıştı.

"Sana anlatmam gereken bir şey var. Çok eskiden başıma anlaşılmaz bir şey geldi, bu olay nedeniyle saçlarım bembeyaz kesildi; bir gece içinde, her bir teli. Ondan sonra saçımı hep siyaha boyadım. Sumire saçımı boyadığımı biliyordu; adaya geldikten sonra zor geldiğinden boyamakla uğraşmadım. Bu adada beni tanıyan tek bir kişi bile yoktu, umrumda değildi yani. Ama senin gelme olasılığın ortaya çıkınca, yeniden siyaha boyadım. İlk karşılaşmamızda garip bir etki bırakmak istemedim üzerinde."

Zaman sessizlik içinde akıp geçti.

"Benim hiç eşcinsellik deneyimim olmadı, meylim olduğunu da hiç düşünmedim. Ama Sumire bunu cidden arzu ediyorsa, karşılık vermekte bir sakınca görmedim. En azından bu durumu iğrenç bulmuyordum. Söz konusu Sumire olduğunda yani. Bu yüzden Sumire'nin parmakları bedenim-

de gezinirken, dili ağzımın içine girdiğinde karşı koymadım. Bu bana tuhaf gelse de, kendimi ona bırakmış haldeydim. Sumire'yi seviyordum, o böyle mutlu olacaksa bana istediğini yapabilirdi.

Ama her ne kadar böyle düşünsem de, bedenimle yüreğim farklı farklı hissediyordu. Anlıyorsun değil mi? Sumire'nin bedenime dokunmasıyla bir parçam mutlu bile oluyordu. Ne var ki, yüreğimde böyle hissetsem de, bedenim Sumire'ye karşı direniyordu. O ise bunu henüz algılayamamıştı. Bedenimde heyecanlanan kalbim ve aklımdı sadece, geri kalan kısım taş kütlesi gibi katı ve kupkuruydu. Üzücü ama elimde değildi. Elbette artık Sumire de anlamıştı durumu. Bedeni alev alev yanıyordu, hafifçe ıslanmıştı. Ama ben ona karşılık veremiyordum.

Ona şöyle açıkladım: 'Seni reddediyor değilim, ama ben bu tür şeyleri yapamam. On dört yıl önce başıma gelen *o şeyden* beri, *bu dünyada* hiç kimseyle birlikte olamıyorum. Bunun kararı başka bir yerde verildi.' Ve ona, yapmamı istediği bir şey varsa, yapacağımı söyledim. Demek istediğim, parmağımla, ağzımla ya da başka bir şekilde. Ama onun istediği bu değildi, öyle olmadığını ben de biliyordum.

Alnıma bir öpücük kondurdu ve 'Özür dilerim' dedi. 'Ben sadece seni seviyorum. Çok kararsız kaldım ama bunları yapmaktan kendimi alamadım işte'. 'Ben de seni seviyorum' dedim. 'Bu yüzden endişe etme. Bundan sonra da burada kalmanı istiyorum.' Bunları söyledim ona.

Sonra Sumire başını yastığa gömdü, uzun bir süre de kaldırmadı ve sanki bir baraj patlamış gibi gözyaşlarına boğuldu.

O arada ben de sürekli onun çıplak sırtını okşadım. Omzundan beline kadar kemiklerinin şekillerini parmaklarımda tek tek hissederek. Ben de Sumire gibi ağlamak istedim ama yapamadım.

O zaman anladım; biz harika yol arkadaşlarıydık, ancak, sonunda her birimiz kendi rotasında gidecek yalnız bir metal kütlesinden başka bir şey değildik. Uzaktan bakınca kayan yıldızlar kadar güzel görünüyorduk. Gerçekte ise, tek başımıza uzaya hapsolmuş, hiçbir yere gidemeyen tutsaklar gibiydik. Ancak iki uydunun yörüngeleri tesadüfen kesişince bir araya gelebiliyorduk. Hatta birbirimize duygularımızı bile açabilirdik. Sadece bir anlığına. Hemen sonraki an ise mutlak bir tek başınalığa doğru savrulacaktık. Günün birinde yanıp yok oluncaya dek.

Sumire ağlaya ağlaya iyice içini boşalttıktan sonra hiç tereddüt etmeden doğruldu yatakta, yere düşmüş pijamasını alıp giydi. Sonra, bir süre tek başına kalmak istediğini söyledi ve kendi odasına döndü. *Düşünürken çok derinlere dalma e mi? Yarın yeni bir gün başlayacak ve her şey eskisi gibi devam edecek,* dedim ona. *Öyle tabii,* dedi Sumire. Sonra eğilip yanağını yanağıma dayadı. Yanağı nemli ve sıcaktı. Sanki kulağıma bir şeyler fısıldadı. Ancak sesi o kadar kısıktı ki net duyamadım. Tam ona ne dediğini soracaktım ki arkasını dönmüştü bile.

Banyo havlusu ile yüzündeki yaşları silip odadan çıktı. Kapı kapandı, ben de bir kez daha yatağa kıvrılıp gözlerimi kapattım. Bu olanlardan sonra doğru düzgün uyayamayacağımı düşünmüştüm ama garip bir şekilde çok geçmeden uyuyakaldım.

Sabah yediydi gözümü açtığımda, Sumire evde değildi. Erkenden kalkıp (belki de hiç uyuyamamıştı) tek başına sahile gitmiş olabileceğini düşündüm. Bir süre yalnız kalmak istemiş olabilirdi. Hiçbir not bırakmaması garipti ama önceki gece yaşananlardan sonra aklı karışık olmalıydı.

Çamaşır yıkayıp Sumire'nin nevresim takımını astım, verandada kitap okuyarak onun dönüşünü bekledim. Ama öğ-

len olduğunda Sumire hâlâ dönmemişti. Meraklanınca, ayıp olduğunu düşünsem de, onun odasını karıştırdım. Belki de adadan ayrılmıştır diye endişelenmiştim. Ne var ki, eşyaları olduğu gibi duruyordu, cüzdanı ve pasaportu da yerli yerindeydi, odanın köşesinde mayosu ve çorapları asılıydı. Masanın üzerinde bozuk paralar ve not defteri ile bir sürü anahtar dağınık şekilde duruyordu. Anahtarların arasında kulübeninki de vardı.

Kötü bir hisse kapıldım. Demek istediğim, biz o plaja güneş kremi sürmeden, mayomuzun üzerine tişört giymeden gitmezdik, tepeyi aşıyorduk çünkü. Çantamıza da havlu ve madensuyu koyardık. Ama çantası, ayakkabısı, mayosu, hepsi odadaydı. Ortada olmayan, yakındaki marketten aldığımız ucuz sandaletleri ile benim ona verdiğim ince, pamuklu pijamaydı sadece. Çevrede gezintiye çıkmış olsa bile bu kıyafetlerle uzun süre dışarıda kalması mümkün değildi.

O gün öğleden sonra dışarı çıkıp her yerde onu aradım. Evin çevresinde defalarca dolandım, plaja gidip geldim, merkeze kadar yürüyüp, sonra eve döndüm. Ama Sumire hiçbir yerde yoktu. Derken gün battı, gece oldu. Bir öncekinden tamamıyla farklıydı o gece, kuvvetli rüzgâr esiyordu. Tüm gece boyunca dalga sesi duyuldu. O gece, en ufak seste uyandım. Giriş kapısını kilitlememiştim. Sabah olduğunda da yoktu Sumire. Yatağı da düzelttiğim gibi duruyordu. Sonra liman yakınındaki polis karakoluna gittim.

Polisler arasında çok iyi İngilizce konuşan biri vardı, ona durumu anlattım. Birlikte olduğum kadın kayboldu ve iki gecedir dönmedi dedim. Ancak ciddiye alınmadım. 'Arkadaşınız gelir nasıl olsa' dediler. Sık görülen bir şeymiş. Burada herkes kendini salarmış. 'Hem yaz mevsimindeyiz, herkes genç' dediler. Ertesi gün yeniden karakola gittiğimde bu sefer bir önceki güne göre biraz daha ciddiyetle dinlediler. Ama yine

harekete geçmediler. Bunun üzerine ben de Atina'daki Japonya Büyükelçiliği'ne telefon açarak durumu onlara bildirdim. Şükürler olsun ki karşımdaki kişi çok nazik biriydi. Karakol müdürüne Yunanca ısrarla bir şeyler söyledi, polis ancak ondan sonra başlattı soruşturmayı.

Ancak hiçbir ipucu bulunamadı. Polis, plaj ve evin çevresindeki insanlarla konuştu ama Sumire'yi gören bir kişi bile çıkmadı. Ne feribot kaptanı ne de bilet satıcısı adam, bu birkaç gün içinde genç bir Japon kadını feribota binerken görmüşlerdi. Sumire halen bu adadaydı demek. Zaten feribot için bilet alacak parası da yoktu ki üzerinde. Bu küçük adada, genç bir Japon kadına pijamasıyla etrafta gezinirken denk gelen kimse olmamıştı. Denizde yüzerken boğulmuştu belki de. Polis o sabah dağın diğer tarafındaki plajda yüzen orta yaşlı Alman çiftle konuştu. Ne denizde ne de yolda bir Japon kadın gördüklerini söylemişlerdi onlar da. Araştırmaya devam etmek için ellerinden geleni yapacaklarına söz veren polisler gerçekten de çok çalıştılar diye düşünüyorum. Tüm bunlara rağmen zaman geçip gitti ve hiçbir ipucu bulunamadı."

Myu derin bir nefes aldı, iki eliyle yüzünün yarısını kapattı.

"Tokyo'ya telefon edip seni buraya çağırmaktan başka çarem kalmamıştı. Bir başıma elimden ancak bu kadarı geldi."

Sarp tepelerde dolaşan Sumire'yi canlandırdım gözümde. Üzerinde ince, ipek pijamasıyla, ayağında plaj sandaletiyle.

"Pijaması ne renkti?" diye sordum.

"Pijamanın rengi mi?" diye yineledi Myu, şüphe dolu bir bakışla.

"Sumire'nin ortadan kaybolduğunda üzerinde olan pijama."

"Ha, evet, ne renkti acaba? Hatırlayamıyorum. Milano'da satın aldıktan sonra bir kez bile giymemiştim. Ne renkti? Açık bir renkti. Yanılmıyorsam açık yeşil. Çok hafifti, cebi yoktu."

"Bir kez daha Atina'daki büyükelçiliğe telefon açın ve ne yapıp edip buraya bir yetkilinin gelmesini sağlayın lütfen. Ayrıca büyükelçilik de Sumire'nin ailesine haber versin. Bunun sizin için zor olacağını biliyorum ama artık onlara söylenmeli."

Myu başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Bildiğiniz gibi, Sumire'nin biraz uçarı yanları vardır, bazen çılgınca şeyler yapar. Ancak size haber vermeden dört gün boyunca eve dönmemezlik etmez" dedim. "Bu anlamda *düzgün* biridir. Bu yüzden Sumire'nin dört gün eve dönmemesinin mutlaka bir nedeni vardır. Bu nedenin ne olduğunu bilmiyorum ama ciddi bir şey olmalı. Gezinirken bir kuyuya düşmüş, orada yardım bekliyordur belki. Ya da birisi tarafından kaçırılmış olabilir. Öldürülüp gömülmüştür belki de. Üzerinde ince bir pijamayla gecenin bir yarısı tepelerde yürüyen genç bir kadının başına her şey gelebilir. Ne olursa olsun, hızlı bir şekilde plan yapmalıyız. Ama bugün artık uyuyalım. Yarın da uzun bir gün olacak çünkü."

"Sumire, acaba... bir yerlerde intihar etmiş olamaz mı?" diye sordu Myu.

"Elbette intihar olasılığı hiç yok diyemeyiz. Ama burada intihar etmeye karar vermiş olsaydı, muhakkak bir not bırakırdı geride. Böyle her şeyi ortada bırakıp da sizi zor duruma sokmazdı. O sizi seviyor ve hepsinden öte, sonrasında sizin hislerinizi ve durumunuzu düşünürdü."

Myu, kollarını kavuşturup bir süre yüzüme baktı. "*Gerçekten* böyle mi düşünüyorsun?"

Başımla onayladım. "Şüphesiz. O böyle birisidir."

"Teşekkürler. Bunu duymayı öyle çok istiyordum ki."

Beni Sumire'nin odasına götürdü. Oda, sanki büyük bir küp gibiydi; süssüz, dört duvar. Bir ahşap yatak vardı, eşya koymak için bir masa ve de sandalye; küçük bir elbise dolabı

ile ufak tefek şeyler için bir çekmece. Masanın ayağının dibine orta boy, kırmızı bir valiz konmuştu. Ön pencereden ileri-deki tepeler görünüyordu. Masanın üzerinde yeni bir Macintosh PowerBook duruyordu.

"Onun eşyalarını toparladım, sen burada uyuyabilesin diye."

Yalnız kalınca bir anda uyku bastırdı. Vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Üzerimdekileri çıkarıp yatağa girdim. Ancak iyi uyuyamadım. Bir süre öncesine dek bu yatakta Sumire uyuyordu, diye düşündüm. Uzun yolculuğun heyecanının yankıları hâlâ bedenimde sürüyordu. Sert yatağın üstünde hâlâ yolculuktaymışım gibi bir duyguya kapıldım.

Battaniyenin altında, Myu'yla yaptığımız uzun konuşmayı bir kez daha düşündüm. Önemli noktaları zihnimde listelemeye çalıştım. Ancak aklım doğru düzgün çalışmıyordu. Sistemli düşünemiyordum. Her şeyi yarına bırakmaktan başka çare yoktu. Sonra birdenbire Sumire'nin dilini Myu'nun ağzının içine sokuşunu hayal ettim. Bunu da yarına bırakayım, diye düşündüm. Yarının bugünden daha iyi olacağı umudu, ne yazık ki pek yoktu. Ancak durum ne olursa olsun, şimdi bunları düşünmenin de hiçbir yararı yoktu. Gözlerimi kapattım, derin bir uykuya dalmışım.

10

Uyandığımda Myu verandada kahvaltı sofrası hazırlıyordu. Saat sekiz buçuktu, pırıl pırıl bir güneş, dünyayı taze ışıklarla doldurmuştu. Myu ile verandadaki masaya geçtik, göz alıcı pırıltılar saçan denize bakarak kahvaltımızı yaptık. Kızarmış ekmek ve yumurta yedik, kahve içtik. İki beyaz kuş tepenin üzerinden sahile doğru süzüldü. Yakınlarda bir yerden radyo sesi geliyordu. Spiker hızlı bir Yunancayla haberleri veriyordu.

Kafamda saat farkının neden olduğu tuhaf bir uyuşukluk hissi vardı. Onun da etkisiyle, gerçek ile gerçek gibi görünen şeyler arasındaki ayrımı pek iyi yapamıyordum. Burada, bu küçük Yunan adasında, daha dün tanıştığım güzel ve benden yaşlı bir kadınla birlikte sabah kahvaltısı yapıyordum. Bu kadın Sumire'ye âşıktı. Ancak ona karşı cinsel istek duymuyordu. Sumire bu kadına âşıktı, dahası ona karşı cinsel istek de besliyordu. Ben Sumire'ye âşıktım, ona cinsel açıdan ilgi duyuyordum. Sumire beni seviyordu ama bana âşık olmadığı gibi bana karşı cinsel istek de duymuyordu. Ben, adını gizlediğim bir kadına cinsel istek duyuyordum. Ancak ona âşık değildim. Durum karmakarışıktı. Sanki varoluşçu bir tiyatro oyunu gibiydi. Bu oyunda her şey çıkmaza giriyor, hiç kimse bir yere gidemiyordu. Başka bir seçenek de yoktu. Ve sonra Sumire tek başına sahneyi terk ediyordu.

Myu, boşalan fincanıma yeniden kahve doldurdu. Ona teşekkür ettim.

"Sen Sumire'yi seviyordun, değil mi?" diye sordu Myu. "Yani bir kadın olarak."

Ekmeğe tereyağı sürerken hafifçe başımı eğerek onayladım. Tereyağı soğuk ve sertti, ekmeğin üzerine dağıtmak zaman aldı. Sonra başımı kaldırıp ekledim: "Böyle bir konuda sanırım insanın seçim hakkı olmuyor."

Susup kahvaltımıza devam ettik. Radyoda haberler sona ermiş, Yunan müzikleri çalıyordu. Begonviller rüzgârla salınıyordu. Gözümü kısıp bakınca kıyıda beyaz köpüklü dalgaları seçebiliyordum.

"Epey düşündüm, bugün erkenden Atina'ya gitsem iyi olacak, kararım bu" dedi Myu, portakalın kabuğunu soyarken. "Anlaşılan telefonla pek bir ilerleme kaydedemeyeceğim, hem doğrudan büyükelçiliğe gidip görüşmem daha iyi olabilir. Böylece belki de büyükelçilikten bir yetkiliyle birlikte buraya dönerim, ya da Sumire'nin anne babasının Atina'ya varışını bekler, buraya onlarla birlikte dönerim. Eğer mümkünse senin burada beklemeni istiyorum. Ada polisinden bir haber falan gelir belki, Sumire'nin geri gelme olasılığı da yok değil hani. Bunu senden isteyebilir miyim?"

"Olur" dedim.

"Ben şimdi karakola gidip soruşturmanın geldiği aşamayı öğreneceğim, sonra da limandaki küçük teknelerden birini kiralayıp Rodos'a geçeceğim. Git gel epey zaman alacağından Atina'da bir otelde kalırım. İki üç gün sürebilir tahminim."

Başımla onayladım.

Portakalı soymayı bitirince, bıçağın ucunu peçeteyle nazikçe sildi. "Bu arada sen hiç Sumire'nin anne babasıyla görüştün mü?"

"Tek bir kere bile görüşmüşlüğüm yok" dedim.

Myu, dünyanın öteki ucuna ulaşacak kadar derin bir iç

çekti. "Acaba onlara nasıl anlatmalı?" Onun kafasının karışık olmasını çok iyi anlıyordum. Açıklanamayacak bir şey nasıl anlatılabilirdi ki?

Limana kadar birlikte yürüdük. Myu yedek kıyafetlerini koyduğu küçük bir çanta almıştı yanına, topuklu, deri ayakkabı giymiş, Mila Schön marka omuz çantası takmıştı. Onunla birlikte polis karakoluna uğradık. Karakolda, Myu'nun tesadüfen aynı adaya tatile gelmiş bir akrabası rolünü oynadım. Hâlâ tek bir ipucu bulamamışlardı. "Ama her şey yolunda" demişlerdi neşeyle. "Bu kadar endişelenmenize gerek yok. Etrafınıza bir bakın lütfen. Burası huzurlu bir adadır. Elbette hiç suç işlenmiyor diye bir şey de yok. Kıskançlıktan doğan kavgalar, sarhoşların itişip kakışmaları, siyasi tartışmalar olmuyor değil. Söz konusu insan olunca, dünyanın her yerinde aynıdır bu. Fakat bunların hepsi yerel kavgalar. Son on beş yılda bu adada yabancıların ciddi bir suça maruz kaldığı tek bir olay bile yaşanmadı."

Elbette dediği gibi olabilirdi. Ancak Sumire'nin başına ne geldiği konusunda hiçbir açıklamaları yoktu.

"Adanın kuzey tarafında büyük bir kireçtaşı mağarası var, oraya girdiyse, çıkamamış olabilir" dediler. "İçerisi karışık bir labirent gibidir. Ama orası çok ama çok uzakta. Onun gibi bir hanımefendinin yürüyerek gidemeyeceği kadar uzakta."

"Denizde boğulmuş olma ihtimali olabilir mi peki?" diye sordum.

Polis başını hayır anlamında salladı. "Burada güçlü deniz akıntısı olmaz. Dahası bir haftadır hava çok güzel, deniz dalgasız. Her gün balıkçılar denize açıldı. Eğer küçükhanım yüzerken boğulmuş olsaydı, mutlaka birileri tarafından bulunurdu" diye açıkladı.

"Kuyu peki?" diye sordum. "Gezinti sırasında bir yerlerde derin bir kuyuya düşmüş olamaz mı?"

Polis başını salladı, "Bu adada hiç kuyu yok ki. İhtiyaç yok. Pınar suyu boldur, henüz kurumamış birçok kaynak var ayrıca. Zaten toprağın altındaki kaya öyle sert ki kuyu açmak çok zahmetli bir iş olur."

Polis karakolundan çıkınca Myu'ya, henüz öğlen olmamışken ikisinin her gün gittikleri, tepenin ardındaki plaja kadar yürümek istediğimi söyledim. Büfeden adanın basit bir haritasını alıp, takip edeceğim rotayı işaretledi, sadece gidiş yaklaşık kırk beş dakika sürdüğünden sağlam bir ayakkabı giymemi öğütledi. Sonra limana gittik, Myu küçük bir taksi botun sürücüsüyle yarı Fransızca yarı İngilizce Rodos Adası'na gidiş ücreti için hızlıca pazarlık edip anlaştı.

"Sonunda her şey yoluna girer umarım" dedi Myu benden ayrılırken. Ancak gözleri başka bir şey söylüyordu. İşlerin o kadar da kolay olmayacağını çok iyi biliyordu, benim de bildiğim gibi. Botun motoru çalıştı, şapkasını sol eline aldı, sağ eliyle bana el salladı. Bindiği taksi bot limandan çıkıp gözden kaybolunca sanki bedenimden birkaç parça eksilmiş gibi bir duyguya kapıldım. Limanın çevresini bir süre boş boş dolandım, hediyelik eşya dükkânından güneş gözlüğü satın aldım. Sonra dik merdivenlerden çıkıp kulübeye döndüm.

Güneş yükseldikçe sıcaklığın şiddeti de arttı. Mayomun üzerine yarım kollu tişört giydim, güneş gözlüğümü taktım, ayağımda koşu ayakkabılarımla dar, dik dağ yolundan sahile ulaşmak için yürümeye başladım. Şapka getirmemekle hata ettiğimi anlayıp pişman oldum ama artık çok geçti. Biraz yokuş yukarı tırmanınca boğazım kurudu hemen. Durup biraz su içtim, yüzüme ve kollarıma Myu'dan ödünç aldığım güneşten koruyucu yağdan sürdüm. Yol, kuru tozla bembeyazdı, güçlü bir rüzgâr esince tozlar havada uçuşuyordu. Arada bir eşeğini çekiştiren köylülerle karşılaşıyordum. Yüksek sesle

selam veriyorlardı, *"Kali meeera!"* Ben de aynı şekilde yanıtlıyordum. Sanırım doğru olan buydu.

Dağın eteklerindeki ağaçların hepsi güdük, eğri büğrüydü. Sarp kayalıklarda keçi ve koyunlar huysuz suratlarıyla geziniyorlardı. Boyunlarındaki çandan kuru, çın çın bir ses geliyordu. Onlara çobanlık edenler çoğunlukla ya çocuklar ya da yaşlılardı. Ben geçerken önce yan gözle şöyle bir bakıp, sonra bir işaret verirmiş gibi azıcık kaldırıyorlardı ellerini. Ben de aynı şekilde elimi kaldırıp selam veriyordum. Sumire buralardan tek başına geçmiş olamazdı. Gizlenecek bir yer yoktu, buradan geçseydi mutlaka birileri onu görmüş olurdu.

Sahil bomboştu. Tişörtümü ve mayomu çıkarıp çırılçıplak denize girdim. Kendimi çok iyi hissettim. Su o kadar berraktı ki açıkta dahi dipteki taşlar net olarak görülüyordu. Koy girişinde büyük bir yat demir atmış, geminin yüksek direği devasa bir metronom gibi hafifçe sağa sola sallanıyordu. Ancak güvertede kimseler yoktu. Dalgalar çekilirken sayısız küçük taşı da birlikte götürüyor, kayıtsız, kaba bir ses çıkıyordu.

Yüzdükten sonra sahile döndüm, çıplak halde havlunun üzerine uzandım, masmavi göğü izlemeye koyuldum. Martılar koyun girişinde, yükseklerde daireler çizerek balık arıyorlardı. Gökyüzünde tek bir bulut bile görünmüyordu. Yarım saat kadar uzandım, uyuklamışım biraz, bu süre içinde sahile kimse gelmedi. Bu sırada üzerime garip bir sakinlik çökmüştü. Bu sahil tek başına gelmek için aşırı sessiz ve aşırı güzeldi. Bu da bana ölümü çağrıştırdı. Kıyafetlerimi giyip aynı dağ yolundan kulübeye dönmek için yola koyuldum. Sıcaklık daha da artmıştı. Mekanik adımlarla yürürken Sumire'nin Myu'yla birlikte bu yoldan geçerken ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştım.

Belki de içindeki cinsel arzu üzerine düşünmüştü. Tıpkı benim Sumire ile birlikteyken bazen kendi cinsel arzularımla ilgili düşünmem gibi. Sumire'nin neler hissettiğini anlaya-

biliyordum. Sumire Myu'nun çıplak vücudunu yanı başında hayal ediyor, ona sarılmak istiyor. Bir beklenti içine giriyor; heyecan, vazgeçiş, kararsızlık, kargaşa, korku hissediyor. Duyguları kabarıyor, sonra yatışıyor. Bir an her şey iyi gidecek diye düşünürken, bir sonraki an ne var ne yoksa mahvolacak gibi bir duyguya kapılıyor. Ama sonuç olarak, işler iyi gitmemişti işte.

Dağın en tepesine kadar tırmandım, orada biraz soluklanıp su içtikten sonra aşağıya doğru yürümeye başladım. Kulübenin çatısı göründüğünde Myu'nun, bu adaya geldikten sonra Sumire'nin odaya kapanıp tutkuyla bir şeyler yazdığını söylediğini hatırladım. Neler yazmıştı acaba Sumire? Myu bu konuda başka bir şey söylememişti, ben de özellikle sormamıştım. Ancak Sumire'nin yazdıkları arasında, onun ortadan kaybolmasıyla ilgili ipuçları olabilirdi. Niye bunu daha önce düşünememiştim ki?

Kulübeye dönünce Sumire'nin odasına gittim, PowerBook'un düğmesine basıp sabit diski açtım. Ama önemli bir şey bulamadım. Bu seferki Avrupa gezisinin harcamalarının detaylı notları, adres kayıtları, program listesi vardı. Tümü de Myu'nun işiyle ilgili bilgilerdi. Özel bir yazı yoktu. "Son kullanılan dosyalar"ı bulup çıkardım ama orada da hiçbir kayıt bulunmuyordu. Belki özellikle silinmişti. Sumire, bunları birisinin okumasını istememiş olabilirdi. Öyleyse, kendi yazdıklarını bir diskete kaydedip bir yere kaldırmış olmalıydı. Ortadan kaybolmadan önce bu disketi yanına aldığını sanmıyordum. Pijamasının cebi yoktu.

Masanın çekmecelerini karıştırdım. Birkaç disket vardı ama bunlar ya sabit disktekilerin yedekleriydi ya da başka işlerle ilgili dokümanlardı. Anlamlı bir şey bulamadım. Masanın önünde oturup, eğer ben Sumire olsaydım o disketi nereye koyardım, diye düşündüm. Oda küçüktü, bir şey gizle-

mek için yer yoktu. Ve Sumire kendi yazdıklarını başkalarının okuması konusunda çok hassastı.

Elbette kırmızı valiz! Bu odadakiler içinde kilitlenebilen tek şey oydu çünkü.

Yepyeni valizi hafifti, boş gibiydi, salladım, hiç ses çıkmadı. Ne var ki dört haneli bir şifreyle kilitliydi. Sumire'nin şifre olarak kullanacağını düşündüğüm bazı rakamları denedim. Doğum günü, apartman, daire ve telefon numarası, posta kodu... Hiçbiri işe yaramadı. Kuşkusuz birilerinin tahmin edeceği bir sayıyı şifre olarak kullanmasının anlamı yoktu. Bu dört rakam Sumire'nin aklında tutacağı sayılar olmalıydı, ancak onun kişisel bilgileriyle bağlantılı da olmamalıydı. Uzun bir süre düşündükten sonra, Kunitaçi'nin –diğer bir deyişle benim oturduğum yerin– alan kodunu girdim: 0425. Kilit çıt diye bir ses çıkararak açıldı.

Valizin iç kısmındaki yan cebe, siyah, küçük bir bez kese sıkıştırılmıştı. Fermuarı açınca küçük, yeşil kaplı bir günce ile disket ortaya çıktı. Önce günceye baktım. Her zamanki el yazısıydı. Ancak orada anlamlı hiçbir şey yazmıyordu. Nereye gittiği, ne yaptığı, kimle görüştüğü, otel adları, benzin fiyatları, akşam yemeği mönüsü, şarap çeşitleri ve tatları; bu tür kayıtlar, neredeyse tümü sadece birer sözcük halinde sıralanmıştı. Tek bir satırı bile doldurulmamış beyaz sayfaların sayısı daha fazlaydı. Belli ki günce yazımı Sumire'nin iyi olduğu alanlardan biri değildi.

Diskete ad vermemişti. Etikette Sumire'nin kendine özgü elyazısıyla tarih yazılıydı sadece. Ağustos 19**. Disketi PowerBook'un sabit diskine sürüp açtım. İki dosya görünüyordu. Hiçbirine isim verilmemişti. Dosya 1 ve Dosya 2.

Dosyaları açmadan önce yavaşça odanın içinde göz gezdirdim. Elbise dolabında Sumire'nin montu asılıydı. Deniz gözlüğünü, İtalyanca sözlüğü, pasaportunu görebiliyordum. Çekmecede tükenmezkalem ve kurşunkalemleri vardı. Masa-

nın önündeki camın dışında hafif meyilli sarp kayalık uzanıyordu. Yan evin duvarının üzerinde kara bir kedi yürüyordu. Ve bu süssüz dört köşeli odaya güneşli öğle vaktinin sessizliği dolmuştu. Gözümü kapayınca, sabahki ıssız sahile vuran dalgaların sesini kulağımda duyar gibi oldum. Bir kez daha açtım gözlerimi, bu kez gerçek dünyaya kulak kabarttım. Hiçbir ses duyulmuyordu.

Simgenin üzerine iki kez tıklayınca dosya açıldı.

11

DOSYA 1

"Birisi vurulunca kanı akar"

Kaderin cilvesi sonucu şimdi bu Yunan adasındayım (kaderin cilvesi sonucu olmayan bir şey var mıdır ki acaba? Oldukça merak uyandırıcı bir soru olsa da, bunu şimdilik bir kenara bırakıyorum). Birkaç gün öncesine değin adını bile duymadığım bu küçük adada. Saat... sabahın dördünü biraz geçiyor. Gün henüz aydınlanmadı. Masum keçiler huzurla, bir arada uyumaktalar. Pencerenin dışında sıralanmış zeytin ağaçları bir süre daha karanlıktan besinlerini içmeye devam edecekler. Ve her zamanki gibi ay var. Ay, soğuk çatıların üzerinde asılı, kasvetli bir rahip gibi, iki avucunu uçsuz bucaksız denize doğru uzatmış.

Dünyanın neresinde olursam olayım, günün bu zamanını, diğer tüm zamanlardan daha çok seviyorum. Bu sadece bana ait bir zaman. Ve ben, bu masada oturmuş, yazıyorum. Birazdan gün doğacak. Annesinin koltukaltından (sağ kolu muydu, yoksa sol muydu acaba?) doğan Buda gibi, güneş yeniden dağın köşesinden yüzünü gösterecek. Yakında, düşünceli Myu usulca açacak gözlerini. Saat altıda hafif bir kahvaltı yapıp, arkadaki tepeyi aşarak her zamanki o güzelim sahile gitmek için yola çıkacağız. Bu yüzden her zamanki rutinimiz başlamadan önce (kollarımı sıvayıp) şu işimi bitireyim istiyorum.

Birkaç uzun mektubu hesaba katmazsak, sadece kendim için bir şeyler yazmayalı çok zaman oldu, bu yüzden bu yazıyı baştan sona iyi bir şekilde yazabilecek miyim, bu konuda kendime güvenemiyorum. Böyle diyorum ama düşününce "kendimi ifade edebilme" konusunda özgüvenim hiç olmadı ki benim. Ben yalnızca *yazmadan duramadığım* için yazıyorum.

Neden yazmadan duramıyorum acaba? Bunun nedeni belli. Bir şey üzerine düşünmek için önce o şeyi yazmam gerekiyor çünkü.

Çocukluğumdan beri bu böyle. Bir şeyi anlamadığımda, ayağımın dibine saçılan sözcükleri birer birer alıp onları cümleye diziyorum. Eğer o cümle işe yaramazsa bir kez daha onu parçalara ayırıp yeniden, başka bir şekle sokuyorum. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra nihayet ortalama bir şeyler düşünebiliyorum. Yazmak benim için ne zahmetli ne de acı verici. Tıpkı diğer çocukların çakıl taşı ya da meşe palamutu toplaması gibi ben de kendimi kaptırarak yazıyordum. Ve böylelikle *düşünüyordum*.

Her düşündüğünde bunları birer birer yaparak bir sonuç çıkarmak çok zaman alıyor olmalı, diyebilirsiniz. Belki de demezsiniz. Ama *gerçekten* zaman alırdı. İlkokuldayken etrafımdaki insanların bende "zekâ geriliği" olduğunu düşünmelerine neden olacak denli zaman alıcıydı. Benimle aynı sınıftaki çocukların temposuna ayak uyduramıyordum.

Bu beni *yabancılaştıran* rahatsızlık, ilkokuldan mezun olduğumda epey azalmıştı. Etrafımdaki dünyanın düzenine ayak uydurmayı bir nebze öğrenmiştim. Ama bu *uçurumu* üniversiteyi yarıda bırakıp dünyayla resmi ilişkilerimi kesinceye dek hep içimde hissettim. Çalıların arasındaki sessiz bir yılan gibi.

Burada beyan ediyorum:

Ben bir günden diğerine sözcüklerle kendimi onaylıyorum.

Öyle değil mi?
Aynen öyle!

İşte bu nedenle bugüne dek bir sürü şey yazdım durdum. Bir günden diğerine – neredeyse her gün. Bir otlağın ortasında durmuş, çok hızlı bir şekilde, durmadan uzayan otları tek başıma özen ve sebatla biçmeye devam eder gibi. Bugün burası, yarın orası... Bütün otlağı çevreleyip döndüğümde, başladığım yerdeki otlar eskisi kadar uzamış oluyordu.

Ne var ki Myu ile karşılaştıktan sonra yazı namına bir şey *yazamaz oldum*. Neden acaba? K.'nın bana bahsettiği Kurmaca=Aktarma Teorisi oldukça ikna ediciydi. Bir noktaya kadar doğruydu da. Ancak hepsi bu kadar olamaz gibi bir hissim de var. Hı hı, çok daha basitçe düşünelim mi? Basitçe. Basitçe.

Ben, diğer bir deyişle, düşünmek denen şeyi –bu elbette benim kişisel olarak tanımladığım haliyle düşünmek– bıraktım. Sanki iç içe geçmişiz gibi tam anlamıyla Myu'nun yanında olup onunla birlikte bir yerlere (tahmin edemeyeceğim bir yerlere demeliyim sanırım) sürükleniyor, "Olsun varsın, iyi böyle" diye düşünüyordum.

Belki de şöyle demeliyim: Myu'nun yanında olabilmek için, benim son derece *alttan almam* gerekiyor. Düşünmek denen o basit temel eylem bile benim için çok ağır yük oluyor. Olan, özetle bu işte.

Otlaktaki otlar ne denli uzarsa uzasın artık umurumda değil. Ot kümelerinin üzerine sırtüstü yatarak gökte sürüklenen beyaz bulutları izliyorum. Kaderimi o bulutların sürüklenip gidişine bırakıyorum. Keskin ot kokusuna, esen rüzgârın fısıltısına teslim ediyorum yüreğimi. Ne bilip ne bilmediğimi –hatta bunların arasındaki farkı bile– artık hiç mi hiç umursamıyorum.

Hayır, öyle değil. Bunları *en başından beri* umursamıyordum aslında. Daha kesin ifade etmeliyim. Kesin. Kesin.

Düşününce, bildiğim (bildiğimi düşündüğüm) şeyleri, önce bunları, "bilinmeyen" şeyler olarak cümle haline sokuyorum, bu benim yazmak için birinci kuralım. "Ee, ben bunu biliyorum. Bunları yazmak için özellikle zaman ve gayret sarf etmeye gerek yok" diye düşünmeye

başlayınca iş orada biter işte. Sanırım hiçbir yere varamam o zaman. Somut örnek verirsem, etrafımdaki herhangi birini, "Aa, ben bu kişiyi çok iyi biliyorum, onu düşünmeme gerek yok. Tamam" diye düşünüp rahatlayınca, ben ya da sen çok fena bir aldanışa düşebiliriz. Yeterince bildiğimizi düşündüğümüz şeylerin arkasında, bir o kadar da bilmediklerimiz gizlidir.

Anlamak dediğimiz, halihazırdaki yanlış anlamalarımızın bütününden başka bir şey değildir.

Bu (aramızda kalsın) benim naçizane, dünyayı algılayış biçimim.

Yaşadığımız dünyada "bildiğimiz" ve "bilmediğimiz" şeyler aslında Siyam ikizleri gibidir. Kaderin ipiyle bağlanmışlardır, birbirlerinden ayrılmazlar, kaotik bir varoluşları vardır. Kaotik. Kaotik.

Zaten kim ayırabilir ki deniz ile üzerine yansıyanı.

Ya da yağmurun yağışı ile yalnızlık birbirinden ayrılabilir mi?

Ben bu şekilde, bilinen ile bilinmeyen arasındaki ayrımı cesurca yok sayıyorum. Benim hareket noktam bu işte. Kötü bir hareket noktası olarak düşünülebilir. Ama insan, hımm, bir şekilde bir yerden başlamalı. Öyle değil mi? Bu yüzden konu ve tarz, özne ve nesne, neden ve sonuç, bedenim ve elimdeki eklemler, tümü birbirinden ayrılması mümkün olmayan şeyler bence. Tüm toz baharatlar mutfakta yere saçılmış halde; tuz, biber, un, nişasta, hepsi birbirine karışmış halde.

Ben ve elimin eklemleri – evet, fark ettim ki bilgisayar başında yine parmaklarımı çıtlatıyorum. Sigarayı bıraktıktan bir süre sonra bu kötü alışkanlığım yeniden ortaya çıktı. Önce sağ elimin parmaklarındaki eklemleri çıtır çıtır çıtlatıyorum, sonra da sol elimin parmağındakileri. Övünmek gibi olmasın ama çok yüksek bir ses –birinin boynunu çıplak elle kırarken çıkan o kuru, uğursuz ses gibi– çıkarabiliyorum. İlkokuldan beri sınıftaki hiç kimse beni yenemezdi parmak çıtlatırken yüksek ses çıkarma konusunda.

Ancak, üniversiteye başladıktan bir süre sonra, parmak çıtlatmanın övünülecek bir beceri olmadığını söylemişti K. bana. Belirli bir yaşa gelmiş kız çocuklarının, en azından insanların önünde, ellerinin ek-

lemlerinden öyle şiddetli bir ses çıkarmaları uygun olmaz, demişti. Böyle bir şey yapınca, *Rusya'dan Sevgilerle* adlı filmde oynayan Lotte Lenya gibi görünüyormuşum. Böylece –neden birinin bana bunu söylemesi gerekmişti acaba– "Peki anladım" demiş ve biraz çabayla bu alışkanlığımdan vazgeçmiştim. Lotte Lenya'yı sevmesine seviyordum ama onun gibi göründüğüm düşüncesi hoşuma gitmemişti. Fakat sigara içmeyi bıraktıktan sonra, bir anda fark ettim ki, masa başında farkında olmadan sık sık parmaklarımı çıtlatıyorum. Çıt çıt, çıt çıt, çıt çıt. Benim adım Bond, James Bond.

Şimdi konumuza dönelim. Fazla zaman yok, durup kaybedecek vakit de. Lotte Lenya'yı bir kenara bırakalım. Metafor kullanacak zaman da yok. Daha önce de yazdığım gibi, içimizde "bildiğimiz" ile "bilmediğimiz (bildiğimizi düşündüğümüz)" şeyler önlenemez biçimde bir arada bulunuyor. Ve insanların çoğu bu ikisi arasına kullanışlı bir set çekip yaşıyorlar. Böyle yaşamak daha rahat ve elverişli oluyor. Ama ben bu seti yıkıyorum; bunu yapmak zorundayım. Setlerden nefret ediyorum; ben bu tür bir insanım!

Bir kez daha Siyam ikizlerini örnek vereceğim; onların her zaman birbirleriyle uyumlu oldukları söylenemez. Sürekli birbirlerini anlamaya çalışıyor olamazlar. Hatta aksi durumlar çok olmalı. Sağ elin sol elin yapmaya kalkıştığı şeyden haberi olmadığı gibi, sol elin de sağ elden haberi olmaz. Aklım karışıyor, bakış açımı kaybediyorum. Sonra bir şeye çarpıyorum. Pat diye.

Bir başka deyişle, söylemek istediğim, insan "bildiği (ya da bildiğini düşündüğü) şeyler" ve "bilmediği" şeyler arasında bir uyum sağlamaya çalışacaksa, duruma göre etkili bir önlem alması gerekir. Bu önlem –evet, aynen öyle– tam da düşünmektir işte. Diğer bir deyişle, kendini bir yere sıkı sıkıya demirlemektir. Eğer böyle yapılmazsa, her şeyden önce, lanetli bir "çarpışma"ya doğru gidiyoruz demektir.

Soru.

Peki o halde insan hem ciddi bir şekilde düşünmemek (çimlere uzanmış, onların boy atma sesini dinleyip gökteki beyaz bulutları iz-

lerken), hem de çarpışmadan (küt!) kaçınmak için ne yapsa iyi olur? Bu zor mudur? Hiç de değil; Teorik olarak söylersem, bu basit bir şeydir. *C'est simple*. Yanıt, rüya görmek. Rüya görmeye devam etmek. Rüya âlemine girip oradan çıkmamak. Sonsuza dek rüya âleminde yaşamak.

Rüyadayken, bir şey ile diğeri arasında ayırım yapma gereği duyulmaz. *Hem de hiç*. Zaten baştan itibaren orada bir sınır çizgisi yoktur. Bu yüzden rüyada çarpışma diye bir şey neredeyse hiç olmaz, hadi oldu diyelim, bu durumda acı duyulmaz. Ama gerçek, farklıdır. Gerçek, dişini geçirir sana. Gerçek. Gerçek.

Sam Peckinpah'ın yönettiği *Vahşi Belde* adlı film gösterime girdiğinde bir kadın gazeteci, basın toplantısında elini kaldırıp bir soru sormuştu, "Filminizde neden o kadar çok miktarda kan gösterme gereği duydunuz?" diye; kadın kızmış gibiydi. Filmde oynayan aktörlerden Ernest Borgnine sıkıntılı bir yüz ifadesiyle yanıtlamıştı: "Hanımefendi, birisi vurulunca kanı akar." Bu film, Vietnam Savaşı'nın en sıcak zamanında çekilmişti.

Ben bu repliği seviyorum. Muhtemelen gerçekliğe dayandığı için. Anlaşılması güç bir şeyi, anlaşılması güç bir şey olarak kabul etmek. Sonra kan akması. Ateşli silah ve akan kan.

Birisi vurulunca kanı akar.

Tam da bu yüzden işte, sürekli yazdım. Ben gündelik şeyleri düşünüp, düşünmeye devam ettiğim uzamdaki adsız alanda rüya görürüm – anlaşılmayanın evrensel, boğucu amniyotik sıvısının içinde yüzen, gözleri olmayan, anlama adında bir fetüs olarak. Romanlarımın aşırı uzun ve sonlarının (şimdilik) doğru düzgün bir finale ulaşmamış olması, belki de bu yüzdendir. Ben henüz bu standarda uygun bir beslemeyi sağlayamıyorum, ne teknik ne de etik olarak.

Ama şimdi bu yazdığım bir roman değil. Ne desem doğru olur acaba? Kısaca, bu bir yazı. Doğru düzgün bir şekilde sonlandırmak gerek-

miyor. Benim sesli olarak düşünme yöntemim böyle işte. Burada hiçbir etik sorumluluğum yok. Ben... hımm, düşünüyorum sadece. Uzun bir süredir hiçbir şey düşünmemiştim. Ama şimdi düşünüyorum. Sabaha dek düşüneceğim.

Her ne kadar bunları söylesem de, her seferinde o tanıdık, sıkıntı veren şüpheden kurtaramıyorum kendimi. Tüm zaman ve enerjimi tam anlamıyla işe yaramaz bir şey için mi kullanıyordum yoksa? Yağmurdan sellerin bastığı, herkesin sıkıntıya düştüğü bir yere, ben ağzına kadar dolu bir su kovası mı taşıyordum acaba? Delice gayret etme çabasından vazgeçip kendimi doğal akışa öylece bırakmalıydım belki de, öyle değil mi ama? Çarpışma. Çarpışma da neymiş?

Başka türlü söyleyeyim.

Şeeyy, nasıl desem ki?

Hah, tamam – şöyle diyebilirim:

Bu sonu gelmeyen yazıyı yazmaktansa yeniden sıcak yatağıma girip Myu'yu hayal ederek mastürbasyon yapmak çok daha iyi değil miydi? Bunu demek istiyorum.

Myu'nun kalçasının hatlarını çok beğeniyorum, onun kar gibi beyaz saçlarını seviyorum. Beyaz saçlarıyla mükemmel bir zıtlık içindeki kapkara kasık tüylerini. Siyah iç çamaşırlarının sardığı küçük kalçası çok seksi. Külotunun içinde kalan T şeklindeki kara kasık tüylerini durmadan gözümde canlandırıyorum.

Şimdi bırakalım bunları düşünmeyi bir kenara. Kararlı bir şekilde. Anlamsız cinsel fanteziler devresini, düğmesine sıkıca basıp (tık) kapatayım ve yazmaya vereyim kendimi her şeyden önce. Gün doğmadan önceki bu değerli zamanı daha yararlı bir şekilde kullanmak istiyorum. Ne kullanışlı ne değil buna karar vermek, başka bir yerlerdeki başka birinin işi. Şimdi o kişi bir bardak arpa çayı kadar bile umurumda değil.

Öyle değil mi?

Aynen öyle.

O halde devam edelim.

Rüyalarına (gerçekten gördüğün ya da kurguladığın rüyalarına) yazdığın romanda yer vermenin tehlikeli bir deney olduğu söylenir. Rüyaların tutarsız tutarlılıklarını sözcükleri kullanarak yeniden kurgulamayı ancak az sayıdaki yetenekli yazar yapabilir. Ben de bu kanıdayım. Ben gördüğüm bu rüyayı benimle ilgili bir gerçek olarak kaydediyorum. Sadık bir depo görevlisi olarak, edebi olup olmamasına bakmazsızın.

Gerçeği söylemek gerekirse, benzer rüyaları defalarca görmüşlüğüm oldu. Her birinin farklı detayları olsa da. Mekânlar da farklıydı. Ancak rüyanın akışı hep aynıydı. Rüyadan uyandığımda hissettiğim acının türü (yoğunluğu ve süresi de) yaklaşık olarak aynıydı. Aynı şey tekrar tekrar yaşanıyordu. Kör bir virajdan önce buharlı gece treninin her seferinde düdük çalışı gibi.

Sumire'nin Rüyası

(Bu kısım üçüncü tekil şahıs zamiri ile anlatılmıştır. Böylesinin daha doğru ve anlaşılır olacağı hissedilmiştir çünkü.)

Sumire, çok eskiden ölmüş olan annesiyle görüşmek için sarmal bir merdivenden çıkıyordu. Merdivenin sonunda, yukarıda annesi bekliyordu demek ki. Annesinin Sumire'ye söyleyeceği bir şey vardı. Bundan sonra yaşamını sürdürebilmesi için Sumire'nin mutlaka bilmesi gereken çok önemli bir *gerçekti* bu. Sumire annesiyle buluşacağı için korkuyordu. Çünkü bir ölüyle ilk kez karşılaşacaktı ve annesinin nasıl birisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da annesi, Sumire'ye –Sumire'nin asla tahmin edemeyeceği bir nedenden ötürü– düşmanca ya da kötü davranabilirdi. Ama Sumire görüşmeden de edemezdi. Bu ona tanınmış ilk ve son şanstı.

Merdiven uzundu. Çıktıkça çıkıyor ama bir türlü tepesine ulaşamıyordu. Sumire, nefes nefese hızlı adımlarla tırmanmaya devam

etti. Ama vakti azalıyordu. Annesi hep orada bekliyor olmayacaktı. Sumire'nin alnından terler damlıyordu. Nihayet merdivenin sonuna geldi.

Merdivenin bitiminde önünde geniş bir alan belirdi, bu yerin sonunda ise bir duvar vardı. Sağlam bir taş duvar. Tam yüzünün hizasında, havalandırma deliği gibi bir delik bulunuyordu. Çapı 50 santimetre kadar, dar bir delik. Ve Sumire'nin annesi, sanki ayaklarından zorla oraya sokulmuş gibi o deliğin içine sıkışıp kalmıştı. Ona verilen zamanın sona ermek üzere olduğunu anladı Sumire.

Annesinin yüzü dosdoğru ona dönüktü, o dar boşlukta yatıyordu. Onu çağırır gibi bakmaktaydı Sumire'nin yüzüne. İlk bakışta anlamıştı onun kendi annesi olduğunu. Bu kişi bana yaşam ve beden verdi diye düşündü. Ama annesi her nasılsa aile albümündeki kadından farklı biriydi. Karşısındaki kadın genç ve güzeldi. Demek ki fotoğraftaki kişi gerçek annem değilmiş, diye düşündü Sumire. Kandırmış babam beni.

"Anne" diye bağırdı Sumire var gücüyle. Sanki yüreği hafifçe yerinden oynamış gibi bir histi bu. Ancak Sumire'nin ağzından bu sözcük çıkar çıkmaz, annesi sanki engin gökyüzüne doğru fırlatılacakmış gibi, diğer taraftan emilip çekildi. Annesi ağzını açıp Sumire'ye doğru haykırdı. Ama söylediği şey rüzgârın *vuu vuu* diye deliğin içinde yankılanan sesi tarafından yutuldu, Sumire'nin kulağına kadar ulaşamadı. Bir an sonra da annesi deliğin sonundaki karanlığa doğru çekilerek, gözden kaybolup gitti.

Sumire başını çevirip arkasına baktığında merdiven yok olmuştu. Şimdi dört tarafı da duvarla çevriliydi. Merdivenin yerinde ise ahşap bir kapı vardı. Kapının tokmağını çevirip içeri doğru açtı, karşısında gökyüzü vardı. Yüksek bir kulenin üstündeydi. Aşağıya baktığında yükseklikten başı döndü. Gökyüzünde bir sürü uçağa benzer şey uçuyordu. Evet, tek kişilik uçaklardı bunlar, herkesin yapabileceği türden tek kişilik basit uçaklar. Bambu ve hafif tahtadan yapılmışlardı. Koltuğun arkasındaki kısma, sıkılmış yumruk büyüklüğünde motor ve

pervane takılıydı. Sumire bağırarak, önünden geçen uçaklara doğru, onu buradan kurtarmaları için seslendi. Ancak onun bulunduğu tarafa başlarını çevirmeden geçip gitti pilotlar.

Bu kıyafetleri giydiğim için kimse beni göremiyor herhalde, diye düşündü Sumire. Üzerinde, hastanelerde hastalara giydirilen türden uzun, beyaz bir hasta önlüğü vardı. Önlüğü üzerinden çıkardı, altında hiçbir şey yoktu; çıplak kaldı. Çıkardığı önlüğü kapıdan dışarı fırlatıp attı. Önlük, bağlarından kurtulmuş bir ruh gibi, rüzgârla savrulup uzaklara gitti ve gözden kayboldu. Aynı rüzgâr Sumire'nin bedenini okşayıp kasık tüylerini dalgalandırdı. Sumire bir anda, o zamana değin yakınında uçan küçük uçakların hepsinin yusufçuğa dönüştüğünü fark etti. Gökyüzü rengârenk, büyüklü küçüklü yusufçuklarla dolmuştu. Kocaman, yuvarlak gözleri dört bir yana bakarken pırıl pırıl parlıyordu. Kanat sesleri, radyo sesinin giderek yükselmesi gibi artıyordu. Sonunda dayanılmaz bir gürültüye dönüştü. Sumire, olduğu yerde çömelip gözlerini kapattı, kulaklarını tıkadı.

Ve uyandı.

Sumire, gördüğü rüyanın her bir detayını hatırlıyordu. Olduğu gibi resmedecek kadar. Ancak, karanlık deliğin içine çekilip giden annesinin yüzünü bir türlü anımsayamıyordu. Annesinin söylediği o önemli cümle de hiçliğin boşluğunda yitip gitmişti. Sumire yatakta yastığını şiddetle ısırdı ve ağladı, ağladı.

Berber Artık Çukur Kazmıyor

Bu rüyayı gördükten sonra önemli bir karara vardım. Kendimce gayretli kazı faaliyetimin sonunda sert bir kayalığa denk gelmiştim. Çat! Myu'ya gerçekten ne istediğimi açıkça göstereceğim. Havada asılı kalmış bu durum, böyle sürüp gidemez. O uzak diyardaki yürek-

siz berber gibi arka bahçeye çukur kazıp, çukurun içine, "Ben Myu'ya âşığım!" diye gizli gizli içimi dökmek de olacak iş değil. Duygularımı gizlemeye devam edersem, böyle böyle silinip ortadan yok olacağım. Tüm gündoğumları ve günbatımları, parça parça alıp götürecek görüntümü. Ve bir süre sonra da ben denen bu varlık silinip gidecek, sonunda "bir hiç" olacak.

Her şey kristal kadar berrak. Kristal. Kristal.

Myu'yla birlikte olmak istiyorum. Benim için önemli olan pek çok şeyden vazgeçe geçe yaşayıp geldim bugüne. Bundan böyle artık hiçbir şeyi feda etmeyeceğim. Henüz çok geç değil. Bu yüzden Myu ile sevişmeliyim. Onun içine girmek zorundayım. O da benim içime girmeli. İki doyumsuz, kaygan yılan gibi.

Peki Myu beni kabul etmezse, o zaman ne yaparım?

Bu durumda bir kez daha gerçeği kabullenmekten başka çare yok.

"Hanımefendi, birisi vurulunca kanı akar."

Kan akmak zorunda! Bıçağı bileyip, bir köpeğin boğazını bir yerde kesmek zorundayım.

Öyle değil mi?

Aynen öyle.

* * *

Bu yazı kendime yazdığım bir mesaj aslında. Bumerang gibi. Havaya fırlatıyorum. Uzaklardaki karanlığı yarıyor, zavallı bir yavru kangurunun canını alıyor, nihayetinde dönüp benim elime geliyor. Ama geri dönen bumerang, fırlattığım bumerang ile aynı değil. Bunu biliyorum. Bumerang, bumerang.

12

DOSYA 2

Şu anda saat öğleden sonra iki buçuk. Dışarısı cehennem gibi sıcak ve parlaklık insanın gözünü alıyor. Kayalık, gökyüzü ve deniz aynı beyazlıkla parlıyor. Uzun süre bakınca sınır çizgilerinin iç içe geçtiğini, hepsinin eriyip birbirine karıştığını anlıyorsunuz. Bilinci olan her şey çıplak ışıktan kaçınıyor, gölgede uykuya dalıyor. Kuşlar bile uçmuyor. Ancak evin içi ferah, serin. Myu, salonda Brahms dinliyor. İnce askılı, mavi bir yazlık elbise giymiş, bembeyaz saçlarını arkasında üstünkörü toplamış. Ben masamda bu yazıyı yazmaktayım.

"Müzik rahatsız ediyor mu?" diye soruyor Myu.

"Brahms beni hiç rahatsız etmez" diye yanıtlıyorum.

Myu'nun birkaç gün önce Burgonya'daki bir köyde anlattığı şeyi zihnimde yeniden canlandırıp parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Bu öyle kolay bir iş değil. Bölük pörçük anlatmıştı; olay, zaman, hepsi baştan sona sorunlu. Hangisi önce, hangisi sonra oldu; ne neye neden sebep oldu, bazen bunların ayrımını bile yapamıyorum. Myu'yu suçlamıyorum elbette. Hafızasına gömülmüş bu olay acımasız bir ustura gibi onun etini yarıyor. Üzüm bağının üzerinde salınan şafak yıldızları bir bir solarken, onun yanaklarından da yaşamın rengi çekiliyordu.

Onu ikna edip konuşturdum. Cesaretlendirdim, tehdit ettim, şımarttım, övüp ayarttım. Kırmızı şarap içerek sabaha değin konuştuk. El ele tutuşup hatıralarının izini sürdük, onları çözümleyip yeniden kurguladık. Ancak Myu'nun bir türlü hatırlayamadığı bir kısım var-

dı. Oraya adım atınca, sessizliğe gömülüyor, daha çok şarap içiyordu. Tehlikeli bir alandı burası. Daha fazla deşelemekten vazgeçip dikkatlice oradan çıktık, daha güvenli bir alana ilerledik.

Myu'yu hikâyesini anlatmaya ikna etmem, onun saçını siyaha boyadığını fark ettiğim içindi. Myu bu konuda dikkatli olduğundan, saçını boyadığını etrafındaki hiç kimse –istisnai çok az kişi dışında– bilmiyordu. Ama ben fark etmiştim. Uzun yolculukta her anı birlikte geçirince, gözüne takılıyor işte insanın. Ya da Myu gizlemeye çalışmamış da olabilirdi, belki de öyledir. Eğer gizlemek isteseydi çok daha dikkatli davranırdı. Benim öğrenmemin kaçınılmaz olduğunu düşünmüş olabilir. Veya fark edilmesini istemiştir. (Hımm, bunlar sadece tahminler.)

Doğrudan sordum ona. Evet, ben doğrudan sormadan duramayan biriyim. "Saçının ne kadarı beyaz? Ne zamandan beri saçını boyuyorsun?" "On dört yıldır" dedi, "on dört yıl önce saçım dipten uca, tek bir teli bile kalmayacak şekilde beyazladı." "Hastalıktan mı?" diye sordum. "Hayır, değil. *Bir şey* oldu, o yüzden saçım bembeyaz oldu. Tek bir gecede" diye yanıtladı.

"Bu hikâyeyi dinlemek istiyorum" dedim – yalvardım ona. "Senin hakkında, ne olursa olsun, her şeyi bilmek istiyorum. Ben de aynı şekilde, hiçbir şey gizlemeden sana anlatacağım." Ancak Myu sessizce başını salladı. Bugüne değin bu olayı hiç kimseye anlatmamış. Kocasına bile, gerçekte olanları söylememiş. On dört yıl boyunca bir sır olarak sadece kendine saklamış.

Ancak sonunda, o olay üzerine gün doğana dek konuştuk. "Her hikâyenin anlatılacak bir zamanı vardır" diye açıkladım Myu'ya. "Eğer anlatılmazsa insanın yüreği hep o sırrın hapsinde kalır."

Ben bunları söyleyince, Myu uzaklarda bir yere bakarmışçasına bana baktı. Bakışlarında bir şeyler önce yüzeye çıktı sonra yavaşça yine battı. "Benim temize çekecek hiçbir şeyim yok. Ödeşmesi gereken onlar, ben değilim."

Myu'nun ne demek istediğini kavrayamamıştım. Dürüstçe söylüyorum bunu.

"Eğer sana hikâyemi anlatırsam, ikimizin sonsuza dek paylaştığı bir hikâye olacak bu, öyle değil mi? Ama bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Şimdi burada kutunun kapağını açarsam, sen de bu hikâyeye dahil oluverirsin belki. Bu mu istediğin? Benim ne pahasına olursa olsun unutmayı dilediğim bir şeyi öğrenmek mi istiyorsun?"

"Evet" dedim, "her ne olursa olsun, benimle paylaşmanı istiyorum. Hiçbir şeyi gizlemeni istemiyorum."

Myu, şarabından bir yudum alıp gözlerini kapattı. Zamanın uzayıp gittiği bir sessizlikti bu. Kararsız kalmıştı.

Ancak sonunda, anlatmaya başladı. Azar azar. Parça parça. Anlatırken hikâyenin bazı kısımları canlanıveriyor, bazı kısımları ise büsbütün cansız kalıyordu. Hikâyede bazı boşluklar, atlanmış yerler vardı. Bazen boşluklar ve atlamaların kendisi anlam kazanmaya başlıyordu. Anlatıcı olarak benim görevim bunları dikkatlice bir araya getirmek şimdi.

Myu'nun Dönme Dolap Hikâyesi

Myu o yaz, İsviçre'nin Fransa sınırına yakın küçük bir şehirde tek başına yaşıyordu. 25 yaşındaydı ve Paris'te piyano dersleri alıyordu. Bu şehre geliş nedeni, babası adına bir iş görüşmesini yürütmekti. Bu basit bir iş görüşmesiydi; ticari ilişkide oldukları şirketin sorumlusu ile akşam yemeğinde buluşup ona kontratı imzalatmakla iş sonra ermişti bile. Ne var ki gelir gelmez bu şehirden çok hoşlanmıştı. Küçük, güzel bir yerdi. Göl vardı bir kere, gölün kenarında da ortaçağdan kalma bir kale. Burada bir süre kalmaya karar verdi. Yakındaki şehirde yaz müzik festivali vardı. Kiraladığı arabayla her gün oraya gidebilirdi.

Şansına kısa dönemlik, dayalı döşeli kiralık bir daire de bulmuştu. Şehrin kenar mahallesindeki tepenin üzerine yapılmış bir apartmanda, insana hoşluk hissi veren küçük bir daireydi bu. Manzarası harikaydı. Yakınlarda piyano çalışmalarını yapabileceği bir yer bile vardı.

Kira ucuz sayılmazdı ama parası yetmediğinde babası takviye ederdi nasıl olsa.

Myu bu küçük şehirde geçici ama dingin bir yaşama başlar. Müzik festivaline gider, yakın çevrede gezintilere çıkar, insanlarla tanış olur. Gitmekten hoşlandığı bir restoran ve bir kafe bulur. Dairesinin penceresinden şehrin dışındaki lunapark görünmektedir. Lunaparkta büyük bir dönme dolap da vardır. Rengârenk kabinleri feleği çağrıştıran büyük bir çarka bağlanmış, ağır ağır gökyüzünde dönmektedir. Kabinler havada en yükseğe ulaşır, sonra tekrar aşağı iner. Dönme dolap hiçbir yere gitmez. Yukarı çıkar, sonra geri iner, hepsi budur. Ama alışılmadık biçimde keyif vericidir.

Gece olunca dönme dolap sayısız ışıkla aydınlanır. Gece yarısı lunapark kapanıp dönme dolap dönmez olsa da bu ışıklar yanık kalır. Gün doğana dek, kesintisiz, sanki gökyüzündeki yıldızlarla yarışırmış gibi, çarkın ışıkları pırıl pırıl parlar. Myu, pencere kenarındaki sandalyeye oturup, radyoda müzik dinleyerek dönme dolabın dönüşünü (ya da bir heykel kadar sessiz halini) hiç usanmadan seyreder.

Myu, şehirde bir adamla tanışır. 50 yaşlarında, yakışıklı, Latin kökenli biridir bu. Uzun boylu, burnu dikkat çekecek kadar güzel ve biçimli, saçları düz ve siyahtır. Kafede Myu'ya laf atar adam. Nereden geldiğini sorar. Japonya diye yanıtlar Myu. Sohbete başlarlar. Adı Ferdinando'dur. Barcelona doğumludur ancak beş yıl kadar önce bu şehre taşınmış, mobilya tasarım işi yapmaya başlamıştır.

Rahat bir tarzda konuşur, şakalar yapar adam. Havadan sudan sohbet ettikten sonra ayrılırlar. İki gün sonra yine aynı kafede denk gelirler. Onun boşanmış olduğunu öğrenir Myu. Adam, İspanya'dan ayrılma nedeninin, yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapma isteğinden kaynaklandığını anlatır Myu'ya. Ancak Myu, bu adamda hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğunu fark eder. Dahası, kendisini fiziksel olarak arzuladığını hisseder. Cinsellik kokusu alır. Bu durum Myu'yu korkutur. O kafenin yakınından dahi geçmez olur.

Ancak sonraları sık sık Ferdinando'yu görür şehirde. Hatta kendisini takip ettiğini hisseder. Belki de bu anlamsız bir kuruntudur. Küçük bir şehir olduğundan, birileriyle sık sık karşılaşmak aslında doğal bir şeydir. Adam, Myu ile göz göze gelince neşeyle güler, içten biçimde selam verir. Myu da onun selamına karşılık verir. Ancak yavaş yavaş endişe ve rahatsızlık duymaya başlar. Ferdinando adlı bu adamın, bu şehirdeki sakin yaşamı için bir tehdit haline geldiğini hissetmeye başlar. Bu, bir müzik performasının başında sembolik olarak çalınan akortsuz ses gibi, onun dingin geçen yaz dönemine uğursuz bir hissin gölgesini düşürür adeta.

Ne var ki, Ferdinando bu gölgenin küçük bir parçasından başka bir şey değildir. On gün kadar orada yaşadıktan sonra, bu şehirdeki yaşamında bir çeşit hapsedilmişlik duygusuna kapılmaya başlar Myu. Şehrin her köşesi güzel ve temizdir ama bir noktada insanları dar görüşlü ve kibirli görünmeye başlar gözüne. Aslında nazik ve arkadaş canlısıdırlar. Ancak, Myu onlarda bir Doğuluya karşı, açık açık göstermeseler de ayrımcı bir tavır sezer. Restoranda servis edilen şarabın tadında tuhaf bir ekşilik vardır. Satın aldığı sebzeden böcek çıkar. Müzik festivalindeki tüm performansları stres içinde dinler artık. Müziğe kendini tam anlamıyla veremez. İlk başlarda ferah olduğunu düşündüğü dairesi de, köylü zevksizliğinde bir oda gibi görünmeye başlar. Pek çok şey ilk baştaki ışıltısını kaybetmiştir. Uğursuz bir gölge yayılmaktadır. Ve o bu gölgeden gözünü almayı başaramaz.

Gece telefon çalar. Elini uzatıp ahizeyi kaldırır. "Alo?" der. Telefon pat diye kapanır. Bu defalarca tekrarlanır. Ferdinando mu acaba diye düşünür Myu. Ama kanıtı yoktur. Acaba telefon numarasını nereden biliyordur? Eski tarz telefon olduğundan fişini de çekemez. Rahat uyuyamaz artık Myu. Uyku ilacına başlar. İştahı da kalmamıştır.

Hemen oradan ayrılmak ister. Ama her nasılsa o şehirden kopamaz. İnandırıcı bir neden bulur kendine sonra. Dairenin bir aylık kirasını peşin ödediği gibi, müzik festivali için sezonluk bilet de satın al-

mıştır. Paris'teki evini ise yaz süresince kiraya vermiştir; bu saatten sonra vazgeçemez de – kendisini bu nedenlerle ikna eder. Hem gerçekte olan, somut olarak yaşadığı bir olumsuzluk da yoktur görünürde. Başına kötü bir şey de gelmiş değildir. "Sanırım biraz fazla hassaslaştım" diye düşünür.

Her zamanki gibi, yakınlardaki küçük bir restoranda akşam yemeğini yer. O şehirde yaşamaya başlamasının üzerinden iki hafta geçmiştir. Yemeğini bitirdikten sonra gece havasını solumak için uzun bir gezintiye çıkar, epeydir yapmamıştır bunu. Düşüncelere dalmış halde bir sokaktan diğerine yürür. Bir anda fark eder ki lunaparkın girişine varmıştır. Dönme dolabın olduğu o lunapark. Canlı bir müzik ile bağırış çağırışlar, küçük çocukların neşeli sesleri. Ziyaretçilerin çoğu aile ya da o şehirden genç çiftlerdir. Küçükken babasının onu lunaparka götürdüğü zamanları anımsar. Babasıyla birlikte dönen kahve fincanına bindiklerinde aldığı o koku, babasının yünlü kumaştan ceketinin kokusu hâlâ burnundadır. İnene kadar babasının koluna sımsıkı yapıştığı gelir aklına. O koku, hem çok uzaklardaki yetişkinlerin dünyasının işareti, hem de küçük Myu için güvenlik duygusunun sembolüdür. Babasını hatırlar özlemle.

Eğlence olsun diye bilet alıp lunaparka girer. İçeride küçük küçük bölümler, stantlar vardır. Atış yapılan bir tezgâh, yılanların sergilendiği bir yer, fal bakılan küçük bir çadır da bulunmaktadır. Önünde kristal toplar olan kadın, Myu'ya el ederek onu yanına çağırır "Hanımefendi, buraya buyurun. Bu çok önemli. Kaderin tümüyle değişmek üzere" der iriyarı kadın. Myu gülümsemekle yetinir, falcı kadının önünden geçip gider.

Myu, dondurma satın alıp bir banka oturur, dondurmasını yerken gelip geçen insanları seyreder. Kendini, insanların uğultusundan uzakta bir yerdeymiş gibi hisseder. O sırada bir adam ona yaklaşıp Almanca bir şeyler söyler. 30 yaşlarında, sarışın, bıyıklı, ufak tefek biridir. Üniforma giyse mutlaka yakışacak bir adamdır. Myu başını sallayıp gülümser ve kol saatini işaret eder. "Birini bekliyorum" der Fran-

sızca. Sesinin her zamankinden daha yüksek ve donuk çıktığı çeker dikkatini. Adam daha fazla bir şey demeden, utangaç bir şekilde gülümser ve hafifçe elini sallayarak yanından ayrılır.

Myu yerinden kalkıp, amaçsızca gezinmeye başlar. Birileri dart oynamaktadır, bir balon patlar. Bir ayı hantal hantal dans etmektedir. Orgda "Mavi Tuna" valsi çalıyordur. Başını kaldırınca, yavaşça dönmekte olan dönme dolabı görür. "Hah, şu dönme dolaba bineyim" diye düşünür birden. "Dönme dolaptan evime bakarım – bu kez her zamankinin tersini yapmış olurum" der kendi kendine. Sırt çantasında, şans bu ya, küçük bir dürbün vardır. Müzik festivalinde çimenlerin üzerinde oturduğu yer sahneye uzak kalınca kullanmak için yanına almış, öylece de çantasında kalmıştır bu dürbün. Küçük ve hafif bir şeydir ama gayet iyi gösterir. Bu dürbünle bakarak odasının içine kadar net görebilecektir.

Dönme dolabın önündeki gişeden bir bilet alır. "Hanımefendi, birazdan kapatacağız" der görevli yaşlı adam. Sanki kendi kendine mırıldanır gibi, başını kaldırmadan konuşmuştur. Sonra başını sallar. "Bugünlük kapatmak üzereyiz. Bu son tur. Bir kez daha dönüp duracak." Çenesi beyazlamış sakallarla kaplıdır, bıyıkları sigaradan sararmıştır. Köh köh öksürür. Yanakları, uzun yıllar boyunca kuzey rüzgârına maruz kalmış gibi kırmızıdır.

"Sorun değil, bir kez yeter" der Myu. Sonra bilet alıp platforma çıkar. Dönme dolapta ondan başkası yok gibidir. Görebildiği kadarıyla tüm kabinler boştur. Boş kabinler, başıboş halde dönmektedir havada. Sanki dünya kendi sonuna yaklaşıyor gibidir.

Kırmızı kabine binip yerine oturunca az önceki yaşlı adam gelerek kapıyı kapatıp dışarıdan sürgüler. Belli ki emniyet içindir. Dönme dolap yaşlı bir hayvan gibi ağır ağır, takır tukur sallanarak hareket etmeye başlar. Etraftaki çeşitli satış pavyonları ve eğlence yerleri, Myu'ya giderek daha küçük görünürken şehrin ışıkları gecenin karanlığında belirmeye başlar. Sol tarafta göl görünür. Gölde salınan gezi

botlarının ışıkları, su yüzeyine yumuşak bir biçimde yansır. Uzaktaki dağın eteklerinde köylerin ışıkları pırıldar. Bu güzellik Myu'nun yüreğini usulca ele geçirir.

Şehir dışındaki tepenin üzerinde, oturduğu yer de görünür. Myu dürbünün odağını ayarlayarak, apartmanını görmeye çalışır. Ancak kolay değildir bulmak. Bindiği kabin giderek en tepeye yaklaşır. Acele etmelidir. Telaşla dürbünü sağa sola, aşağı yukarı doğru hareket ettirerek hedefindeki binayı bulmaya çalışır. Ne var ki, mahallede birbirine benzeyen çok bina vardır. Kabin sonunda en tepeye ulaşıp, kaçınılmaz olarak aşağıya inmeye başlar. Nihayet binayı seçer Myu. İşte oradadır! Ama hatırladığından daha çok penceresi vardır. Pek çok evde serin yaz esintisi içeri girsin diye pencereler açılmıştır. Dürbünü bir pencereden diğerine çevirirken nihayet üçüncü katta sağdan ikinci pencereyi bulur. Ancak o sırada kabin iyice yere yaklaşmıştır. Görüş alanını başka bir binanın duvarı kesmektedir. Çok yaklaşmıştır oysaki. Odasının içini görmeye ramak kalmıştır...

Kabin yerdeki platforma varır. Yavaş yavaş. Kapıyı açıp dışarı çıkmaya çalışır. Ancak kapı açılmaz. Dışarıdan sürgülü olduğunu hatırlar. Bilet satış gişesindeki yaşlı adamı arar gözleri. Ama yaşlı adam ortalıkta değildir. Onu hiçbir yerde göremez. Üstelik gişenin ışıkları da sönmüştür. Bağırarak seslenmek gelir aklına. Ama sesini duyurabileceği kimse yoktur etrafta. Kabin bir kez daha yukarıya doğru hareket etmeye başlar. Bu ne aksilik böyle, diye geçirir içinden. Derin bir nefes alır. Bu da neyin nesidir böyle? Belki de yaşlı adam tuvalete falan gitmiş, onun yere varacağı zamanı kaçırmıştır. Bir tur daha dönmekten başka çare yoktur.

"Aman neyse" diye düşünür. "Yaşlı bunağın sayesinde bir tur ücretsiz binmiş oluyorum diye düşüneyim. Hem bu kez mutlaka daremi bulacağım" diye geçirir içinden Myu. Dürbünü iki eliyle kavrayıp, pencereden dışarı çıkarır başını. Yaklaşık yönü ve yeri önceki turdan bildiği için bu kez zorlanmadan kendi dairesinin penceresini bulur. Pencere açıktır ve odada ışık yanmaktadır (karanlık daireye dönmek-

ten hoşlanmadığı için ve akşam yemeğini bitirir bitirmez hemen eve dönme niyetinde olduğundan ışığı açık bırakmıştır.)

"İnsanın kendi evini dürbünle gözetlemesi garip bir şey. İnsanın, kendisini arkadan gözetlemesi gibi bir his. Ancak orada ben yokum. Doğal olarak. Masanın üzerinde telefon duruyor. Yapabilsem eve telefon ederdim" diye geçirir aklından. Masanın üzerinde henüz tamamlamadığı bir de mektup vardır. "Onu buradan okuyabilmek isterdim" der içinden Myu, "ne var ki buradan okumak mümkün değil elbette."

Kabin en tepeye ulaştıktan sonra aşağıya doğru harekete geçer. Ancak inmeye başladığı sırada büyük bir uğultu ile aniden durur. Myu, kabin duvarına sırtını sert bir şekilde çarpar ve dürbünü zemine düşürür. Çarkı döndüren motorun sesi kesilir, doğal olmayan bir sessizlik kaplar ortalığı. Kabin içinde biraz öncesine değin çalan müzik de susar. Aşağıdaki kulübelerin ışıklarının tamamına yakını sönmüştür. Myu etrafa kulak kabartır. Hafif esintininki dışında hiçbir ses duyulmaz. Tam bir sessizlik. Müşteri çekmek için bağırıp duranların sesleri duyulmadığı gibi, neşeli çocuk sesleri de gelmez kulağa. Başta ne olduğunu idrak edemez Myu. Ama sonra hemen anlar; "Burada unutuldum!"

Ancak yarısını açabildiği pencereden sarkıp, bir kez daha aşağıya bakar. Çok yukarıda olduğunu fark eder. Avazım çıktığı kadar bağırayım diye düşünür. Yardım çağırmak ister. Ancak sesinin hiç kimseye ulaşamayacağını, bağırmasa da bilir. Hem aşırı yüksektedir, hem de sesi yetmeyecektir. O yaşlı adam acaba nereye gitmiştir? "Şüphesiz *içki* içiyor olmalı" diye düşünür Myu, "yaşlı adamın yüzünün o rengi, o soluğu, o kalın sesi – hiç şüphe yok. Adam sarhoştu ve beni dönme dolaba bindirdiğini unutup makineyi durdurdu. Şimdi de bir barda bira ya da cin içiyor, daha çok sarhoş olup bilincini biraz daha yitiriyor olmalı." Myu, dudaklarını ısırır. "Yarın öğlene dek buradan kurtulamayacağım demek. Belki de akşamüzerine dek." Lunaparkın hangi saatte açıldığını bilmiyordur.

Yaz ortasında bile İsviçre geceleri çok serin olur. Myu'nun üzerinde ince bir bluzla pamuklu bir mini etekten oluşan hafif giysiler vardır sadece. Rüzgâr esmeye başlamıştır. Bir kez daha pencereden sarkıp aşağıya bakar. Işıklar biraz öncesine kıyasla daha da azalmıştır. Lunapark çalışanları günlük işlerini tamamlayıp gitmişlerdir. Yine de en azından bir bekçileri vardır mutlaka, diye düşünür Myu. Derin bir nefes alıp var gücüyle bağırır. "İmdaaat!" Etrafa kulak kabartır. Birkaç kez daha bağırarak yardım ister. Yanıt gelmez.

Sırt çantasının içinden not defterini çıkarıp tükenmezkalemle, "Lunaparktaki dönme dolapta mahsur kaldım. Lütfen bana yardım edin!" diye yazar Fransızca. Kâğıdı pencereden aşağıya atar. Kâğıt rüzgârla savrulur, uçup gider. Rüzgâr şehre doğru estiğinden, not şehir merkezine de düşebilir pekâlâ, diye düşünür. Ancak biri bu notu bulup okusa da, o adam (ya da kadın) yazana inanır mı acaba? Sonraki sayfaya aynı mesajı yazıp adını ve adresini de ekler. Böylece inandırıcı olacaktır. Bunun bir muziplik ya da şaka olmadığını, ciddi bir durum olduğunu anlayacaktır notu okuyan kişi. Not defterindeki sayfaların yarısını koparır ve birer birer rüzgâra bırakır.

Sonra birden aklına gelir, çantasından cüzdanını çıkarıp içindekileri boşaltır, sadece bir 10 franklık banknot ve bir de not yazılı kâğıdı koyar içine. "Başınızın üzerindeki kabinde bir kadın mahsur kaldı. Lütfen ona yardım edin." Cüzdanı pencereden aşağıya bırakır. Cüzdan dümdüz yere düşer ancak nereye düştüğünü tam olarak göremediği gibi yere düşme sesini de duyamaz. Bozuk para kesesine de aynı şekilde bir not koyup pencereden aşağıya bırakır.

Myu, kol saatine bakar. On buçuğu gösteriyordur saat. Çantasındakileri kontrol eder. Çantasının içinde basit makyaj malzemeleri, pasaportu, güneş gözlüğü, kiralık arabanın anahtarı, meyve soymak için İsviçre çakısı, bir plastik poşet içinde üç parça kraker, bir de Fransızca kitap vardır. Akşam yemeğini yediği için sabaha dek açlık duymayacaktır. Hava serin olduğundan boğazı da kurumaz herhalde. Henüz tuvalete gitme ihtiyacı da yoktur neyse ki.

Plastik oturağa oturup başını kabinin duvarına yaslar. Düşünmek-

le eline bir şey geçmeyecek şeyler gelir durur aklına. Neden lunaparka geldiğini, ne diye dönme dolaba bindiğini düşünür. Restorandan çıkınca doğrudan eve dönseydim keşke, diye geçirir içinden. Öyle yapmış olsa şu anda tasasız bir şekilde ılık banyosunu yapmış, yatağa kıvrılmış, kitabını okuyor olacaktı. Hep yaptığı gibi. Neden öyle yapmamıştır ki? Ayrıca neden böyle işe yaramaz, alkol bağımlısı yaşlı bir adama iş vermişlerdir?

Rüzgâr estikçe dönme dolaptan gıcırtılar çıkar. Myu rüzgârı kesmek için pencereyi kapamak ister ama gücü yetmez. Vazgeçer ve kabinde yere oturur. Yanına bir hırka almadığına pişman olur. Evden çıkarken bluzunun üzerine ince bir hırka alıp almamakta kararsız kalmıştır. Ancak hem yaz gecesi çok ılık gelmiştir, hem de restoran apartmanından sadece üç blok ötededir. Hiç aklına gelmemiştir sonrasında lunaparka kadar yürüyüp, ardından da dönme dolaba bineceği. Her şey ters gitmiştir.

Oyalanmak için, kol saati ile ince gümüş bileziğini ve deniz kabuğu şeklindeki küpelerini çıkarıp çantasına koyar. Sonra köşeye doğru kıvrılır, "Sabaha kadar deliksiz bir uyku çeksem keşke" diye düşünür. Ne var ki, gözüne uyku girmez. Üşümüş ve endişelidir. Bazen rüzgâr güçlü esip, dönme dolabı hafifçe sallar. Myu gözlerini kapar, hayalinde piyano tuşları üzerinde parmaklarını hafifçe gezdirerek Mozart'ın 8 numaralı piyano sonatını çalar. Özel bir nedeni yoktur bu parçayı seçmesinin, çocukluğunda çaldığı bu parçayı şimdi de baştan sona ezbere bilir sadece. Ancak ikinci ölçünün yarısında sersemlemiş bir halde uykuya dalar.

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordur. Uzun bir süre değildir sanki. Aniden gözünü açtığında, bir an nerede olduğunu anlayamaz. Sonra yavaş yavaş yerine gelir bilinci. "Ah, tamam, lunaparkta dönme dolapta mahsur kalmıştım" diye düşünür. Çantasından saatini çıkarıp bakar, saat on ikiyi geçmiştir. Usulca doğrulur. İki büklüm uyumuş olduğundan eklemleri ağrımıştır. Birkaç kez esner, bedenini esnetir, bileklerini ovar.

Hemen yeniden uykuya dalacak gibi değildir, zihnini dağıtmak için çantasından kitabını çıkarıp, kaldığı yerden okumaya başlar. Şehirdeki kitapçıdan satın aldığı yeni çıkan bir gizem romanıdır bu. Dönme dolabın ışıklarının tüm gece yanıyor olması büyük bir şanstır. Ancak birkaç sayfa okuduktan sonra kitabın içeriğine hiç konsantre olamadığını fark eder. Gözleriyle satırları takip etmesine karşın, aklı başka bir yerde gezinmektedir.

Myu, okumaktan vazgeçip kitabın kapağını kapatır. Başını kaldırıp gökyüzüne bakar. Gece gökyüzü hafif bulutludur, yıldızlar görünmüyordur. Belli belirsiz, hilal şeklindeki ay görünmektedir. Işıklar sayesinde dönme dolabın pencere camına Myu'nun yüzü yansır tuhaf bir şekilde. Myu kendi yüzüne bakar uzun bir süre. "Bu da elbet geçecek" der kendi kendine. "Dayan. Geçip gittikten sonra mutlaka komik bir hikâye halini alacak. 'Düşünebiliyor musunuz, İsviçre'de bir lunaparkta bir gece boyunca dönme dolapta mahsur kaldım' diye anlatacağın."

Fakat bu komik bir hikâye olmayacaktır. Asıl hikâye yeni başlıyordur.

* * *

Kısa bir süre sonra dürbünü eline alır, apartmanda kendi dairesine bir kez daha bakar. Değişen bir şey yoktur. "Normali de bu zaten" diye düşünür. Kendi kendine gülümser.

Binadaki bir başka dairenin penceresine çevirir dürbünü. Vakit gece yarısını geçmiştir, pek çok kişi uykudadır. Çoğu daire karanlıktır. Ancak birkaç kişi henüz uyanıktır, odalarının ışığı yanmaktadır. Alt kattakiler perdeleri özenle kapatmışlardır. Ancak üst katlarda yaşayanlar görülme endişesi taşımadığından perdeleri açık bırakmışlardır, gecenin serin esintisi dairelerine girsin diye. Odaların her birinde farklı birer yaşam, sessizce ve açıkça sergilenmektedir (birinin, eline dürbün alıp gece yarısı dönme dolaba gizleneceği kimin aklına gelir). Ama Myu'nun başkalarını röntgenlemek gibi bir merakı yoktur. Boş odasını izlemek ona daha ilginç gelir.

Pencerelere bir kez daha göz gezdirdikten sonra yeniden kendi da-

iresine baktığında soluğu kesilir. Yatak odasında çıplak bir adam vardır. Myu önce daireleri karıştırdığını düşünür. Dürbünü yukarı aşağı, sağa sola hareket ettirir. Ancak orasının kendi yatak odası olduğuna kuşku yoktur. Mobilyalar, vazodaki çiçekler, duvarda asılı resimler bire bir aynıdır. Ve o adam da Ferdinando'dur. Çırılçıplak halde onun yatağında oturmaktadır. Göğsü ve kasıkları kapkara tüylerle kaplıdır, uzun penisi bilincini yitirmiş bir hayvan gibi gevşek bir halde aşağı sarkmaktadır.

"O adamın benim odamda ne iş var?" diye şaşırır Myu. Alnından ince ince ter akar. "Nasıl olup da odama girebildi acaba?" diye düşünür. Hiçbir anlam veremez. Çok sinirlenir ve aklı karışır. Sonra odada bir kadın belirir. Üzerinde beyaz, yarım kollu bir bluz, altında ise pamuklu, mavi bir mini etek vardır. Kadın? Myu, dürbünü iyice kavrayıp dikkatle bakar. O kadın, Myu'dur.

Myu'nun kafası allak bullak olur: "Ben buradayım, kendi odama dürbünle bakıyorum. Baktığım odada yine ben varım." Myu defalarca dürbünün odak ayarı ile oynar. Ancak ne kadar bakarsa baksın, o kişi kendisinden başkası değildir. Şu an üzerinde olan giysilerin aynısı vardır üzerinde. Ferdinando onu kucaklayıp yatağa götürür. Sonra öperek odadaki Myu'yu soymaya başlar. Bluzunu çıkarır, sutyeninin kopçalarını çözer, eteğini çıkarır, boynunu öperken avuçlarıyla göğüslerini sıkarak okşar. Bir süre okşamaya devam ettikten sonra tek eliyle külotunu çıkarır. İç çamaşırı da, şimdi üzerinde olanın bire bir aynısıdır. Myu güçlükle nefes alır. Nedir bu olanlar?

O daha fark etmeden Ferdinando'nun penisi dikleşmiş, sopa gibi sertleşmiştir. Çok büyük bir penistir bu. Onun o güne dek görmediği kadar büyük. Myu'nun eline penisini tutuşturur. Myu'nun bedeninin her yerini okşar, yalar. Hiç acele etmeden yapar bunları. Kadın hiç karşı koymuyordur. O (odadaki Myu yani), adamın okşamalarına bedenini bırakmış, bu bedensel hazzın tadını çıkarıyor gibi görünmektedir. Bazen elini uzatıp Ferdinando'nun penisi ile testislerini okşar. Sonra tüm bedenini tereddütsüzce ona teslim eder.

Myu bu tuhaf sahneden gözünü ayıramaz. Çok rahatsız hisseder

kendini. Boğazı kurumuş, yutkunamaz hale gelmiştir. Sonra kusacak gibi olur. Her şey ortaçağdaki alegorik resimlerdeki gibi grotesk bir şekilde abartılmıştır sanki, tehdit edicidir. Şöyle düşünür: "Bunları bana kasıtlı olarak gösteriyorlar. Onları gözetlediğimi biliyorlar." Yine de gözünü ayıramaz onlardan bir türlü.

Boşluk.

Sonra ne mi olmuştu?

Ondan sonrasını Myu hatırlamıyordu. Hafızası o noktada durmuştu.

"Hatırlayamıyorum" dedi Myu, iki eliyle yüzünü kapattı, sesi sakindi. "Tek bildiğim, bunun çok iğrenç bir deneyim olduğuydu. Ben buradayken, bir başka ben oradaydı; adam, Ferdinando yani, oradaki bana türlü şeyler yapıyordu."

"Ne gibi şeyler? Türlü şeyler dediğin nedir?"

"Hatırlamıyorum. Ama *türlü* şeyler! Beni dönme dolap kabinine kilitledikten sonra diğer tarafta bana istediğini yapıyordu. Seks yapmaktan korkmam. Canımın istediği gibi seks yaptığım, bundan keyif aldığım zamanlar da oldu. Ama benim orada gördüklerim farklıydı; beni kirletmek adına anlamsız, edepsizce şeylerdi bana yaptıkları. Ferdinando bildiği bütün numaraları kullanarak, iri parmakları ve kocaman penisiyle beni kirletiyordu. (Ama diğer taraftaki ben, kirletildiğimin farkında bile değildim.) Nihayetinde o adam artık Ferdinando değildi."

"Artık Ferdinando değil miydi?" Myu'nun yüzüne baktım. "O kişi Ferdinando değilse, kimdi peki?"

"Ben de bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Bildiğim, o kişinin nihayetinde Ferdinando olmadığı. Belki de en başından beri Ferdinando değildi."

Kendine geldiğinde hastane yatağında yatıyordu. Çıplak vücuduna beyaz hasta önlüğü giydirilmişti. Tüm eklemleri ağrıyordu. Doktor neler olup bittiğini açıkladı. Sabah erken saatte lunaparka gelen

çalışanlar, onun cüzdanını bulup durumu anlamışlardı. Dönme dolabı çalıştırıp onu aşağıya indirmişler, ambulans çağırmışlardı. Dönme dolapta bilincini kaybetmişti Myu, bedeni kıvrılmış, öylece bayılmıştı. Şiddetli bir şok geçiriyor gibiydi. Gözbebekleri tepki vermiyordu. Kolunda ve yüzünde azımsanmayacak sayıda sıyrık vardı, bluzu kanlar içindeydi. Hastaneye kaldırılıp hemen müdahale edildi. Bu yaralanmaların nasıl oluştuğunu kimse çözemedi. Hiçbiri iz bırakacak türden derin yaralar değildi. Polis, dönme dolabı çalıştıran yaşlı adamı sorguladı. Yaşlı adam parkın kapanmasına yakın Myu'yu dönme dolaba bindirdiğini hatırlamıyordu.

Ertesi gün polis hastaneye gelip sorular sordu. Myu, soruları yanıtlamakta güçlük çekiyordu. Pasaporttaki fotoğraf ile Myu'nun yüzünü karşılaştıran polisin kaşları çatıldı. Yanlışlıkla tadı berbat bir şey yutmuş gibi tuhaf bir ifade belirdi yüzünde. Sonra utana sıkıla sordu: "Hanımefendi, uygunsuz bir soru olacak bu ama, siz gerçekten 25 yaşında mısınız?" "Evet" diye yanıtladı Myu, "pasaportumda yazdığı gibi." Bu soruyu neden sorduklarını anlayamamıştı.

Ancak kısa bir süre sonra yüzünü yıkamak için lavaboya kalktığında, aynada kendi yüzünü gördüğünde bu sorunun nedenini anladı. Saçı, tek bir tel bile siyah kalmayacak şekilde beyazlamıştı. Sanki yeni yağmış kar gibi, bembeyazdı. Önce, aynada yansıyan yüzün, başka birinin yüzü olduğunu sandı. Dönüp arkasına baktı. Kimse yoktu. Orada kendisinden başka kimse yoktu. Bir kez daha baktı aynaya. Aynaya yansıyan beyaz saçlı kadının kendisinden başka biri olmadığını anladı. Aniden bayılıp yere düştü.

* * *

Sonra Myu ortadan kayboldu.

"Ben bu tarafta kaldım. Ama diğer ben ya da benim öteki yarım, diğer tarafa geçti. Siyah saçlarımı, cinsel arzularımı, reglimi, yumurtlamamı ve muhtemelen yaşama isteğimi de yanına alarak. Geride kalan yarım, işte burada gördüğün kişi. Uzun zamandır böyle hissediyo-

rum. İsviçre'deki o küçük şehirdeki dönme dolabın kabininde, ben dediğim insan, her nasılsa, kaçınılmaz bir şekilde iki kişiye bölündü. Ya da bu bir değiş tokuştu. Ne var ki, benden bir şey alınıp götürülmüş değildi. Benden alınan, diğer taraftaki kendimdeydi çünkü. Buna eminim. İki tarafı sadece bir ayna ayırıyor. Ama o cam sınırı bir türlü aşamıyorum. Asla."

Myu tırnaklarını kemirdi hafifçe.

" 'Asla' fazla güçlü bir sözcük oldu galiba. Öyle değil mi ama; bir gün bir yerde karşılaşıp yeniden bir bütün oluruz belki de. Ancak yine de hâlâ önemli bir soru var yanıtlanmayan. Aynanın hangi tarafındaki imge, ben dediğim kişinin gerçek görüntüsü? Artık bunun kararını veremeyecek haldeyim. Sözgelimi, gerçek ben, Ferdinando'yu kabul eden ben mi, yoksa Ferdinando'dan nefret eden ben mi? Bu karmaşayı çözecek gücü bulamıyorum kendimde."

Myu, yaz tatili bittikten sonra üniversiteye dönmedi. Yurtdışında okumayı yarıda bırakıp dosdoğru Japonya'ya döndü. Ondan sonra da bir daha hiç piyano tuşlarına dokunmadı. Müzik yapacak gücü yitirmişti. Ertesi yıl babası vefat edince şirketin yönetimi ona geçti.

"Piyano çalamıyor olmamın nedeni kuşkusuz geçirdiğim şoktu ama çok da üzücü bir durum değildi benim için. Eninde sonunda bu olacak diye içten içte hissediyordum çünkü. Bir şekilde..." Myu gülümseyerek devam etti: "Dünya piyanistten geçilmiyor. Dünya çapında faal yirmi piyanist yeter de artar bile. Bir plak dükkânına gidip 'Waldstein', 'Kreisleriana' ya da bir başkasını aradığında, bunu sen de göreceksin. Klasik müzik repertuvarı sınırlı olduğu gibi CD raflarındaki boş yer da kısıtlı. Dünya müzik endüstrisi için, faal birinci sınıf yirmi piyanistin olması yeterli. Benim eksikliğime kimse aldırış etmez."

Myu, iki elini öne doğru uzatıp birkaç kez çevirdi. Hafızasını bir kez daha yoklar gibi.

"Fransa'ya geldikten bir yıl sonra, garip bir şeyin farkına vardım. Teknik açıdan belirgin derecede geride olanlar, benim kadar gayretli olmayan kişiler, dinleyicileri benden daha çok etkiliyorlardı. Müzik

yarışmalarında son noktada hep böyle kişilere yenildim. Başta, bir hata olduğunu düşündüm. Ancak aynı şey defalarca başıma gelince son derece rahatsız oldum, sinirlendim. Bunun adil olmadığını düşündüm. Ama sonra sonra biraz anlamaya başladım. Bende eksik olan şeyi. Çok emin değildim ama önemli bir şey eksikti. Müzikte duyguyu verebilmek için insani derinlik, böyle mi demeliyim acaba? Japonya'dayken fark etmediğim bir şeydi bu. Orada beni alt eden kimse olmadığı gibi performansımdan şüphe duyacak vaktim de olmuyordu. Ancak Paris'te, birçok yetenekli kişi arasında nihayet durumu kavramıştım. Güneş gökte yükselince yerdeki sisin dağılması kadar net bir şekilde hem de."

Myu, iç çekti. Sonra başını kaldırıp gülümsedi.

"Ben çocukluğumdan beri, çevremden bağımsız olarak kendimce özel kurallar oluşturdum ve onlara uyarak yaşamaktan hoşlandım hep. Bağımsızlık duygusu güçlü, ciddi biriydim. Japonya'da doğmuş, Japon okullarına gitmiş, Japon arkadaşlarımla birlikte büyümüştüm. Bu yüzden duygusal anlamda tamamıyla bir Japon olsam da aslında yabancı uyrukluydum. Benim için Japonya teknik anlamda sonuna dek yabancı bir ülkeydi. Annem babam beni hiç azarlamazdı ancak bir şeyi küçüklüğümden beri kafama sokmuşlardı; *sen burada bir yabancısın!* Ve yaşamımı sürdürebilmek için hep daha güçlü olmak zorundaydım."

Myu sakin bir ses tonuyla anlatmaya devam etti:

"Güçlenmenin kendisi kötü bir şey değil. Elbette değil. Ama bugün düşündüğümde, güçlü biri olmaya kendimi öylesine alıştırmıştım ki zayıf insanları anlamaya çalışmıyordum. Şanslı olmaya fazlasıyla alışmıştım, bazen karşılaştığım talihsiz insanları anlamaya gayret etmiyordum. Sağlıklı olmaya o kadar çok alışmıştım ki, hasta insanların acılarını anlamaya çalışmıyordum. Bir şeyler kötü gidince sıkıntıya düşen, olanlar karşısında aklı başından giden insanları görünce, bu durumun sadece onların yeterince gayret göstermemelerinden kaynaklandığına inanıyordum. Dillerinden yakınma eksik olmayan insanların, temelde tembel olduklarını düşünüyordum. O günlerdeki hayat görü-

şüm katı bir şekilde pratikti, sıcak insani duygulardan yoksundu. Ve bu durum konusunda beni uyaran tek bir kişi yoktu etrafımda.

17 yaşında bekâretimi kaybettim, sonrasında da kesinlikle az denemeyecek kadar kişiyle yattım. Çok erkek arkadaşım olduğu gibi, havaya girdiğimde tanımadığım insanlarla yattığım zamanlar da oldu. Ama bir kez bile birine âşık –birine tüm yüreğimle âşık– olmadım. Dürüstçe söylersem, buna zamanım yoktu. Düşündüğüm tek şey, birinci sınıf bir piyanist olmaktı. Bende neyin eksik olduğunu anladığımda, o boşluğu fark ettiğimde artık geç kalmıştım."

Bir kez daha öne doğru uzattı iki elini, bir süre düşündü.

"Bu anlamda, on dört yıl önce İsviçre'de başıma geldiğini söylediğim bu olayı ben uydurmuş da olabilirim. Bazen buna inanıyorum."

29 yaşında evlenmiş Myu. Cinsel istek duyamıyormuş. İsviçre'deki o olaydan sonra hiç kimseyle tensel birlikteliği olmamış. İçinde bir şeyler sonsuza dek yitip gitmiş. Bu durumu –sadece bu durumu– eşine açıklamış. "Bu yüzden ben kimseyle evlenemem" demiş. Ancak eşi Myu'ya âşıkmış, tensel birliktelikleri olmasa dahi mümkünse onunla yaşamını birleştirmek istediğini söylemiş. Myu bu teklifi reddetmek için bir neden bulamamış. Çocukluğundan beri onu tanıyor, ona karşı iyi hisler besliyormuş. Ne şekilde olursa olsun, yaşamını paylaşacağı bir eş olarak, ondan başkası da gelmiyormuş aklına. Ayrıca pratik nedenlerden, şirketi yönetirken evli olmak da son derece önemli bir anlam taşıyormuş.

Myu anlatmaya devam etti: "Kocamla sadece hafta sonları yüz yüze geliyoruz, temelde her şey yolunda gidiyor. İki iyi arkadaş gibiyiz, hayat arkadaşı olarak da keyifli zaman geçirebiliyoruz. Çeşitli konularda konuşabiliyor, insan olarak da birbirimize güveniyoruz. Cinsel arzularını nerede, nasıl tatmin ediyor bilmiyorum ama bu zaten benim için bir sorun teşkil etmiyor. Bizim aramızda cinsel ilişki yaşanmıyor sonuçta. Bedenlerimiz birbirine hiç temas etmiyor. Bu yüzden kendimi kötü hissediyorum ama ona dokunmak istemiyorum. İstemiyorum işte."

Myu, anlatmaktan yorulmuş, iki eliyle yüzünü kapatmıştı usulca. Pencereden, dışarısının tamamen aydınlandığı görülüyordu.

"Geçmişte yaşıyordum, şimdi de bu şekilde yaşıyorum işte, seninle karşı karşıya oturmuş sohbet ediyorum. Ama burada olan, gerçek ben değilim. Senin gördüğün, eski benin bir gölgesinden ibaret. Sen gerçekten yaşıyorsun. Ama ben yaşamıyorum. Böyle konuşuyor olsam da kulağıma kendi sesim boş bir yankı gibi geliyor."

Sessizce Myu'nun omzuna kolumu doladım. Söyleyecek bir söz bulamıyordum. Sadece kolumu omzuna dolamış halde öylece durdum.

Ben Myu'ya âşığım. Söylememe gerek yok, bu taraftaki Myu'ya âşığım. Ama aynı şekilde diğer taraftaki Myu'ya da âşığım. Duygularım çok güçlü. Anlattıklarını düşündüğümde, içimde, bedenim ikiye bölünüyormuş gibi bir çatırtı hissettim. Myu'nun ikiye bölünmesinden etkilenip parçalanıyormuşum gibi. Çok şiddetli bir duyguydu bu ve ona karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Aklımı kurcalayan bir şey var. Eğer şimdi Myu'nun bulunduğu bu tarafın gerçekliğin dünyası olmadığını kabul edersek (diğer bir deyişle, bu tarafın aslında diğer taraf olduğunu varsayarsak), burada aynı şekilde eşzamanlı olarak bulunan ben, acaba kimim?

13

İki dosyayı da ikişer kez okudum. Birinci okumayı hızlıca, ikincisini ağır ağır yaptım, detaylara dikkat edip onları adeta zihnime kazıdım. Her ikisi de kuşkusuz Sumire'nin yazdığı metinlerdi. Metinlerde onun dışında herhangi birinin kullanmayacağı özel sözcükler ve ifadeler göze çarpıyordu. Tarz ise Sumire'nin her zamanki cümlelerinde kullandığından biraz farklıydı. Onun her zamanki cümlelerinde bulunmayan bir kendini kısıtlama, bir adım geriden bakış söz konusuydu. Yine de onun kaleminden çıkan metinler olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bir an kararsız kaldıktan sonra disketi çantamın gözüne koydum. Eğer Sumire sağ salim dönerse, eski yerine koymak üzere. Asıl sorun onun geri gelmemesiydi, bu durumda birileri onun eşyalarını toparlarken disketi bulabilirdi. Bu disketteki kayıtlı olan yazıları bir başkasının görmesine hiçbir şekilde izin veremezdim.

Sumire'nin yazdıklarını okuduktan sonra içeride daha fazla duramadım. Üzerime temiz bir tişört geçirip kulübeden ayrıldım, merdivenlerden aşağıya inip merkeze gittim. Limanın önündeki bankada 100 dolarlık seyahat çeki bozdurduktan sonra büfeden İngilizce bir tabloid gazete alıp kafede, güneş şemsiyesinin altında okumaya koyuldum. Uykudan yeni kalkmış gibi görünen garsonu çağırdım, limonata, peynir ve

kızarmış ekmek sipariş ettim. Küçülmüş bir kurşunkalemle ağır ağır not aldı siparişimi. Garsonun beyaz gömleğinin sırt kısmında ter büyük bir leke oluşturmuştu. Sanki bir mesaj vermeye çalışıyordu bu leke ama çözmeyi başaramadım.

Gazetenin yarısına mekanik bir şekilde göz gezdirdikten sonra dalgın dalgın liman manzarasını seyrettim. Zayıf, kara bir köpek çıkıp geldi bir yerlerden, bacaklarımı kokladıktan sonra ilgisini tamamen kaybedip ortadan kayboldu. İnsanlar kendilerine gölge yerler bulmuş, yaz öğleden sonrasında tembellik ediyorlardı. Birazcık da olsa hareket edenler sadece garson ve köpekti. Ne kadar daha hareket ederler, belli değildi. Az önce gazete satın aldığım büfedeki yaşlı adam, güneş şemsiyesinin altındaki sandalyeye oturmuş, bacaklarını genişçe açmış bir halde uykuya dalmıştı. Meydanın ortasında duran, kazığa geçirilmiş kahraman heykelinin sırtına her zamanki gibi kızgın güneş ışınları vururken, o hiç şikâyet etmiyordu.

Soğuk limonata bardağıyla avuçlarımı ve alnımı serinletirken Sumire'nin yazdıkları ile ortadan kayboluşu arasında bir ilişki olup olamayacağını düşünmeye başladım.

Sumire, uzun bir süredir yazmaktan uzaklaşmıştı. Düğünde Myu ile tanıştıktan sonra, yazma arzusu onu terk etmişti. Yine de, bu Yunan adasında, neredeyse tüm zamanı onunla geçerken, bu iki dosyayı yazmayı başarmıştı. Her ne kadar hızlı yazabilse de, bu kadar uzun yazıları bitirmek epey zaman ve konsantrasyon gerektirmiş olmalıydı. Bir şeyler Sumire'yi yazmaya fena halde itmiş, onu dürtükleyip masa başına oturtmuştu.

Ona bunları yazdıran şey neydi acaba? Yani bu iki dosya arasında çakışan bir unsur varsa, bu neydi? Başımı kaldırıp, iskeleye konmuş martılara bakarken, bunları düşünüyordum.

Ancak karmaşık şeyler düşünmek için hava fazla sıcaktı. Dahası, kafam zaten oldukça karışıktı ve yorgundum da. Bu-

na rağmen, yenilmiş bir orduyu yeniden toparlar gibi, zihnimi toplayıp düşündüm.

"Önemli olan, başkalarının düşündüğü büyük şeylerden ziyade, küçük de olsa kendi düşündüklerindir" diye fısıldadım kendime. Bu, sınıfta öğrencilerime sürekli söylediğim bir şeydi. Ama gerçekten de öyle miydi? Söylemek kolay tabii. Ancak gerçekte her ne kadar küçük bir şey olsa da, kendi başına düşünmek korkutucu biçimde zordu. Hayır, tam tersi, küçük şeyler kadar kendi başına düşünmek de zor olmalı. Özellikle de evinden çok uzaklara gittiğin zamanlarda.

Sumire'nin rüyası. Myu'nun bölünmesi.

Farklı iki dünya, diye birden aklıma geliverdi bir süre sonra. Bunlar, Sumire'nin kaleme aldığı "dosya"lardaki ortak özellikti.

(Dosya 1)

Burada Sumire temel olarak o gece gördüğü rüyayı anlatıyordu. Uzun merdivenden çıkıp, ölmüş annesini görmeye gidiyordu. Ama oraya vardığında, annesi artık o dünyadan ayrılmak üzereydi. Bunu durdurmak Sumire'nin elinde değildi. Sonra, sarmal merdivenli kulenin tepesinde başka bir dünyaya ait şeylerle karşılaşıyordu. Sumire, bu rüyanın benzerini defalarca görmüştü.

(Dosya 2)

Burada yazılanlar, Myu'nun on dört yıl önce yaşadığı tuhaf olayı anlatıyordu. Myu, İsviçre'deki küçük bir şehirde bulunan lunaparkta bir gece boyunca dönme dolapta mahsur kalmış, dürbünle kendi yatak odasındaki öteki kendini izlemişti. *Tıpatıp* aynısını. Bu deneyim Myu'yu mahvetmişti (ya da mahvoluşunu gerçek kılmıştı). Sumire'ye anlattığına bakılırsa, benliği araya giren bir aynayla ikiye bölünmüştü.

Sumire, Myu'yu hikâyesini anlatmaya ikna edip metne dökmüştü.

Her iki dosyada da ortak olan unsur, açıkça "bu taraf" ile "diğer taraf" arasındaki ilişkiydi. Burası ile orası arasındaki gidişgelişti. Muhtemelen Sumire'nin ilgisini çeken unsur da buydu. Bu yüzden masa başına geçip uzun zaman ayırarak bunları yazmış olmalıydı. Sumire'nin ifadesiyle söylersem, o, yazma yoluyla düşünmeye çalışıyordu.

Garson, kızarmış ekmek tabağını bırakmaya geldiğinde bir bardak limonata daha ısmarladım. Bol da buz koymasını istedim. Getirdiği limonatadan bir yudum içip, bardağı yine alnıma tutarak serinledim.

"Peki Myu beni kabul etmezse, o zaman ne yaparım?" diye yazmıştı Sumire ilk dosyanın sonuna. "Bu durumda bir kez daha gerçeği kabullenmekten başka çare yok. Kan akmak zorunda! Bıçağı bileyip, bir köpeğin boğazını bir yerde kesmek zorundayım."

Sumire bunlarla ne demek istemişti acaba? İntihar edeceğini mi ima ediyordu? Böyle olduğunu düşünmüyordum. Bu satırlarda ölüm kokusu alamamıştım. Oradaki titreşimde aksine, güçlü bir devam etme isteği hissetmiştim. Köpek de, kan da sadece metafordu – İnogaşira Parkı'ndaki bankta ona anlattığım gibi. Bunlarla kastedilen, sihirli bir kalıptaki yaşam lütfu idi. Ben bir anlatının sihrini sağlama sürecindeki metafor olarak, o Çin'deki kapı öyküsünü anlatmıştım.

Köpeğin boğazını bir yerde kesmek zorundayım.

Bir yerde?

Düşüncelerim sert bir duvara tosladı ve artık oradan ileriye gidemedi.

Sumire, nereye gitmişti acaba? Bu adanın bir yerlerinde, onun gidebileceği bir yer var mıydı?

Sumire bir yerlerde, ıssız bir yerde, derin bir kuyuya düşmüş, orada bir başına yardım bekliyor; bu hayali bir türlü zihnimden uzaklaştıramıyordum. Muhtemelen yaralanmıştı, bir başınaydı, aç ve susuz kalmıştı. Bunlar aklıma gelince, çıldıracak gibi oluyordum.

Ancak polis, bu adada tek bir kuyu bile olmadığını açıkça belirtmişti. Merkez çevresinde de böyle bir kuyu olduğunu duymamışlardı. Çok küçük bir ada burası, bir çukur, bir kuyu olsa mutlaka bilirdik, demişlerdi. Gerçekten öyle olmalıydı.

Bir teori oluşturmaya karar verdim.

Sumire, *diğer tarafa* geçmişti.

Böyle bakınca pek çok şey açığa çıkıyordu. Aynanın diğer tarafına geçmişti. Muhtemelen diğer taraftaki Myu ile buluşmaya gitmişti. Bu taraftaki Myu onu kabul etmeyince, gitmesi doğaldı.

Şöyle yazmıştı – aklımda kaldığı kadarıyla: "İnsan (...) çarpışmadan kaçınmak için ne yapsa iyi olur? Teorik olarak söylersem, bu basit bir şeydir. Yanıt, rüya görmek. Rüya görmeye devam etmek. Rüya âlemine girip oradan çıkmamak. Sonsuza dek rüya âleminde yaşamak."

Tek bir soru kalıyordu. *Ciddi* bir soru. Oraya nasıl gidilebilir?

Teorik olarak basitti bu. Ne var ki somut olarak açıklamam mümkün değildi.

Yine başladığım yere dönmüştüm.

Tokyo'yu düşünmeye koyuldum. Apartman dairemi, çalıştığım okulu, istasyonun çöp kutusuna gizlice attığım yemek artıklarını. Japonya'dan ayrılmamın üzerinden daha iki gün bile geçmemesine rağmen, orayı sanki bambaşka bir dünya gibi hissediyordum. Bir hafta sonra okullar açılıp yeni dönem başlayacaktı. Otuz beş öğrencinin karşısında dururken hayal ettim kendimi. Bu kadar uzaktayken, birilerine bir şeyler öğ-

retmeyi meslek edinmem bana hiç de normal ve akla yatkın gelmedi. Karşımdaki öğrenciler 10 yaşında olsa bile.

Güneş gözlüğümü çıkarıp, mendille alnımdaki terleri sildim. Ve martılara baktım.

Sumire'yi düşündüm. Evini taşıdığımız gün onun yanında yaşadığım o şiddetli ereksiyonu düşündüm. O güne değin hiç deneyimlemediğim güçte bir ereksiyondu bu. Sanki bedenim patlayacak gibi olmuştu. O sırada hayalimde –muhtemelen Sumire'nin bahsettiği "rüyalar âleminde"– onunla birleşmiştim. Ancak bu his hafızamda, başka bir kadınla gerçekten seks yapmaktan daha sahici biçimde kalmıştı.

Ağzımın içinde biriken şeyi, limonatanın kalanıyla birlikte yuttum.

"Teori"mi bir kez daha ele alıp bir adım öteye taşıyayım. En basit haliyle, Sumire'nin bir yerlerde çıkışı bulmayı başardığını varsayıyorum. Bu çıkışın nasıl bir şey olduğunu, Sumire'nin onu nasıl bulduğunu, orasını hiç bilmiyorum. Bu soruları sonraya bırakıyorum. Ama bu çıkışın bir kapı olduğunu düşünelim. Gözümü kapatıp, o kapının somut görüntüsünü zihnimde ayrıntılı olarak hayal ediyorum. Sıradan bir duvarda, alışıldık bir kapı bu. Sumire bir yerlerde bu kapıyı buluyor, elini uzatıp tokmağı çevirerek kapıyı açıyor ve eşikten kolayca geçiyor – bu taraftan diğer tarafa. İnce, ipek pijaması ve sandaletleriyle.

O kapının ardında nasıl bir manzara olduğunu hayal edemiyorum. Kapı kapanıyor ve Sumire geri dönmüyor.

Kulübeye geri dönüp, buzdolabında bulunan yemek malzemelerini kullanarak basit bir yemek yaptım. Domates ve fesleğen soslu makarna, yanında salata, Amstel birası. Sonra verandada oturup düşüncelere daldım. Ya da belki de aslında hiçbir şey düşünmüyordum. Kimseden telefon gelmedi.

Atina'da bulunan Myu telefon bağlatmaya çalışıyor olmalıydı. Ama adadaki telefon hatlarına güven olmuyordu ki.

Önceki günküyle aynı gökyüzünün mavisi anbean koyulaşıyor, büyük bir daire şeklindeki ay denizin üzerinde yükseliyordu; yıldızlar gökte delikler açmış gibiydi. Gülhatmiler yamaçtan esen rüzgârla salınıyordu. Rıhtımın ucundaki insansız deniz fenerinde kadim zamanlardan kalmış gibi görünen ışık yanıp sönüyordu. İnsanlar eşeklerini çekiştirerek tepedeki yoldan yavaş yavaş iniyorlardı. Yüksek sesli konuşmalar bir yakınlaşıyor, bir uzaklaşıyordu. Böylesine egzotik bir manzarayı, beklenenin aksine doğal bir görüntü gibi algılayarak sessizce seyrediyordum.

Telefon çalmamış, Sumire geri gelmemişti. Zaman usulca ilerledi, gecenin karanlığı çöktü iyice. Sumire'nin odasındaki kasetlerden birkaç tanesini alıp oturma odasındaki stereo teypte çaldım. İçlerinden biri "Mozart Şarkıları Derlemesi"ydi. Etikette, Sumire'nin elyazısıyla, Elisabeth Schwarzkopf ve Walter Gieseking yazıyordu. Klasik müzik konusunda çok bilgili olmasam da ilk dinleyişte güzel olduğunu düşündüm. Şarkı söyleme stili oldukça eski bir tarzdaydı ama insanın kişilikli, güzel bir yazıyı okurken yaptığı gibi, sırtını doğal olarak dikleştirmesini sağlayan, dinginlik veren bir şeydi. Piyanist ve şarkıcının uzayıp kısalan, kısalıp uzayan zarif soluklanmalarıyla, her ikisi de gerçekten tam karşımda duruyorlarmış gibi gözümde canlandılar. Derlemedeki parçalardan biri "Sumire"ydi sanırım. Koltuğa gömülüp gözlerimi kapattım, Sumire ile parçayı paylaştım.

Müzik sesine uyandım. Çok yüksek bir ses değildi gerçi; uzaktan, duyulur duyulmaz bir müziğin yankısı. Ancak bu yankı, yüzü olmayan denizcilerin gece vakti denizin dibindeki çapayı yavaş yavaş çekmeleri gibi, kademe kademe, ama kesin olarak uyandırmıştı beni. Yatakta doğruldum, açık pence-

reye doğru başımı uzatıp kulak kabarttım. Kuşkusuz müzikti bu. Yatağın başındaki kol saatim, biri geçtiğini gösteriyordu. Acaba kim bu saatte yüksek sesle müzik çalıyordu?

Pantolonumu giydim, gömleğimi başımdan geçirip ayakkabılarımı giyerek kapıdan dışarı çıktım. Çevredeki ışıkların istisnasız tümü sönmüştü. Görünürde kimse yoktu. Ne rüzgâr esiyor, ne de dalga sesi duyuluyordu. Sadece ay ışığı sessizce toprağı yıkıyordu. Orada dikilip daha dikkatle kulak kabarttım. Müzik, tepenin üstünden geliyordu. Ama bu çok garipti. Sarp dağın üzerinde tek bir köy bile yoktu, orada yaşayanlar yalnızca manastırda inzivaya çekilmiş rahipler ile bir avuç çobandı. Onların bu saatte bir araya gelip coşkulu bir eğlence yapacaklarını düşünemiyordum.

Müziğin sesi açık havada, evin içindekine göre daha net duyuluyordu. Melodiyi seçemiyordum ama ritimden anladığım kadarıyla bu, Yunan müziğiydi. Müzik aletiyle çalınan, keskin ve düzensiz, canlı bir müzikti. Hoparlörden duyulan türden bir ses değildi.

Artık tamamen ayılmıştım. Ferahlatıcı yaz gecesinin gizemli bir yanı vardı. Sumire'nin ortadan kayboluşu beni endişelendirmese, bu ortamda mutlaka neşelenirdim. Ellerimi belime dayadım, vücudumu esneterek göğe baktım ve derin bir nefes aldım. Serin hava bedenimin içine işledi. Bir an aklıma, Sumire'nin de şimdi, bir yerlerden, aynı müziği dinliyor olabileceği geldi.

Müziğin geldiği yöne doğru birkaç adım attım. Bu ses nereden geliyordu, bu müziği kim çalıyordu, mümkünse görmek istiyordum. Dağın yukarılarına doğru uzanan yol, sabah plaja gitmek için yürüdüğüm aynı tekyönlü yoldu; kaybolmazdım. Yürüyerek ulaşabileceğim yere dek gidecektim.

Ay ışığı etrafı yumuşak bir biçimde aydınlattığından rahat yürünüyordu. Bir kayalık ile diğeri arasında karmaşık göl-

ge şekilleri oluşturuyor, toprağı tuhaf renklere boyuyordu. Küçük taşlara her bastığımda spor ayakkabımın lastik tabanından doğal olmayan, abartılı bir ses çıkıyordu. Tepe yolunu tırmandıkça müziğin sesi daha da arttı, belirgin şekilde duyulur oldu. Şüphesiz dağın tepesinde bir konser veriliyordu. Müzik aletleri, pek de bilmediğim telli çalgılardı sanki; buzuki ve sanırım akordeon ile yan flüt de vardı. Belli belirsiz bir de gitar sesi geliyordu. Müzik aletlerinin sesi dışında başka ses duyulmuyordu. Şarkı söyleyen olmadığı gibi dinleyicilerin sesi de duyulmuyordu. Uzayıp giden, hiç ara vermeyen, neredeyse duygusuz denecek bir tempoda sürmekteydi konser.

Dağın tepesinde gerçekleştiriliyor olmalıydı, kendi gözlerimle görmeyi istemekle birlikte oraya çok yaklaşmamam gerektiğini de hissediyordum. İçimde bastıramadığım bir merak ve aynı zamanda sezgisel bir korku vardı. Ama ne olursa olsun ilerlemeden duramazdım. Bu, rüyada hareket etmeye benziyordu. Orada başka seçenek oluşturma hakkı tanınmıyordu bize. Ya da bir hak için seçenek verilmiyordu.

Belki de birkaç gece önce Sumire de aynı müzikle uyanmış, meraklanıp üzerinde pijamasıyla tepenin yolunu tutmuştu. Kim bilir. Bunun hayali canlandı gözümde.

Bir an durup arkama baktım. Aşağı doğru inen patika, sürünen dev bir böceğin beyaz kaygan izleri gibi merkeze doğru devam ediyordu. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, sonra ay ışığının altında avuçlarıma kaydı bakışlarım. Birden o eller benim değilmiş gibi bir hisse kapıldım. Pek iyi açıklayamıyorum. Ama bir bakışta anlamıştım *bunu*. Artık ellerim benim ellerim değildi, bacaklarım da benim bacaklarım değildi. Solgun ay ışığı altında vücudum sanki balçıktan yapılmış bir heykel gibi, yaşam sıcaklığından yoksundu. Batı Hint Adaları'ndaki büyücülerin yaptığı gibi, bir büyü yapılmış, o

büyülü çamur kütlesine benim eğreti yaşamım üflenmişti sanki. Gerçek yaşamın canlılığı yoktu orada. Asıl yaşamım bir yerlerde uykuya dalmış, suratı olmayan biri onu çantasına tıkıştırmış ve şimdi de alıp götürmek üzereymiş gibi.

Müthiş bir serinlik hissettim, öyle ki düzgün soluk alıp vermeyi başaramıyordum. Birisi hücrelerimin yerini değiştiriyor, bilincimi bir arada tutan ipleri çözüyordu sanki. Durup düşünecek zamanım yoktu. Yapabileceğim tek şey, çabucak her zamanki sığınağıma çekilmekti. Derin bir nefes aldım ve bilinç denizimin derinliklerine daldım. Ağır suları iki elimle yarıp hızlıca aşağıya indim, orada bulunan büyük bir kayayı iki kolumla kavradım. Su, işgalcisine karşı koyarcasına, kulak zarıma büyük bir basınç yapıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp nefesimi tutarak bu tehdide dayandım. Bir kez karar verince o kadar da zor değildi. Su basıncına da, havasız kalmaya da, dondurucu karanlığa da, kaosun gönderdiği işaretlere de alışmıştım.

Zaman ilerledi, kendi üstüne katlandı, öylece yığılıverdi, sonra yeniden düzenlendi. Dünya sınırsızca genişlerken aynı zamanda da sınırlandı. Birkaç belirgin görüntü –sadece görüntü– kendi karanlık koridorlarından sessiz sedasız geçip gitti. Denizanaları gibi, sürüklenen ruhlar gibi. Ama başımı çevirip bakmadım bile onlara. Onları fark ettiğimi birazcık da olsa belli etseydim, her biri hiç vakit kaybetmeden bir anlam yüklenmeye başlayacaktı şüphesiz. Anlam, olduğu haliyle zamansallığa bağlanacak, zamansallık ise beni istesem de istemesem de yüzeye itecekti. Zihnimi onlara sımsıkı kapattım ve geçip gitmelerini bekledim.

Ne kadar süre o halde kaldığımı bilmiyorum. Sonra suyun yüzeyine çıkıp gözlerimi açtım, sessizce soluk aldım; müzik kesilmişti artık. O esrarengiz konser sona ermişti. Etrafa kulak kabarttım. Hiçbir şey duyulmuyordu. *Hem de* hiçbir şey. Ne müzik, ne bir insan sesi, ne de rüzgârın uğultusu.

Saati merak ettim ama saatim kolumda değildi. Yatağın başucunda kalmıştı.

Başımı göğe kaldırıp baktığımda, biraz öncesine göre yıldızların sayısı artmış gibiydi. Ama belki de bu bir yanılsamaydı. Göğün kendisi de az öncekinden değişik, farklı bir gök gibi geldi bana. Bedenimdeki tuhaf yabancılaşma hissi gitmişti. Vücudumu esnetip kollarımı, parmaklarımı oynattım. Bir gariplik yoktu. Terli koltukaltlarım üşümüştü biraz.

Otların üzerinden kalkıp tepeye doğru yürümeye devam ettim. Madem buraya kadar gelmiştim, en azından tepeye kadar çıkayım diye düşündüm. Orada gerçekten birileri müzik çalmış mıydı çalmamış mıydı, en azından bir iz bulup müziği duyduğumdan emin olmak istiyordum. Beş dakikada vardım tepeye. Tırmandığım güney yamacının aşağısında, deniz ve liman ile uykudaki şehir görünmekteydi. Az sayıdaki sokak lambası sahil yolunu hafifçe aydınlatıyordu. Dağın öte yanı ise göz alabildiğine karanlığa gömülmüştü. Tek bir ışık bile yoktu. Gözlerimi kısıp uzun süre baktığımda, başka bir dağın sırt çizgisi belirdi ay ışığında. Onun ardında ise zifiri karanlık vardı. Etrafımda, az öncesine dek canlı müzik yapıldığına dair hiçbir iz yoktu.

Gerçekten müzik çalınmış mıydı, emin olamıyordum artık. Sesi hâlâ kulağımda yankılanıyor olsa da. Bir süre sonra şüphelerim daha da arttı. Belki de aslında hiç müzik olmamıştı. Bu bir halüsinasyondu; kulağım tamamıyla başka bir yer ve zamanda olan bir şeyi farklı bir şekilde algılamıştı belki. Gecenin birinde, ne tür insanlar bir dağın tepesinde toplanıp da müzik yapardı ki?

En tepeden göğe bakınca, ay şaşılacak kadar yakında, kaba saba görünüyordu. Yıllar yılı yüzeyi acımasız zaman tarafından kemirilmiş kötü görünümlü bir kaya küresi gibi. Yüzeyindeki uğursuz gölgeler, yaşamın sıcaklığına karşı duyar-

galarını uzatan kör kanser hücreleriydi. Ay ışığı tüm sesleri bozuyor, anlamları aşındırıyor, insanı hislerinde tereddüde düşürüyordu. Myu'ya öteki kendini göstermişti. Sumire'nin kedisini kaçıran da oydu. Sumire'nin ortadan kaybolmasına neden olan da. (Muhtemelen) asla var olmayan bir müzikle beni buraya kadar sürüklemişti. Önümde dipsiz, bilinmez bir karanlık uzanıyordu, ardımda ise soluk renkli dünya vardı. Ben ise yabancı bir ülkedeki bir dağın tepesinde dikilmiş, ay ışığıyla yıkanıyordum. Belki de her şey en başından beri itinayla planlandı diye düşünmeden edemiyordum.

Kulübeye döndüm ve Myu'nun brendisinden bir kadeh içtim. Uyumaya çabaladım ama başaramadım. Gözümü bile kırpmadım. Gökyüzü doğudan ışımaya başlayana kadar öylece, ay, yerçekimi ve kaos tarafından ele geçirilmiş halde kaldım.

Kilitli kaldıkları apartman dairesinde ölesiye aç kalan kedileri hayal ettim. O yumuşacık, küçük etobur hayvanları. Hayalimdeki ben –gerçek ben– ölmüştüm, onlar canlıydı. Etimi yedikleri, kalbimi çiğnedikleri, kanımı içtikleri sahneler canlandı zihnimde. Kulak kabartınca, uzak, çok uzak bir yerlerde kedilerin beynimi yalayıp yutarken çıkardıkları sesi duyabiliyordum. Üç kıvrak kedi, kırılmış boynumun etrafında toplanmış, kafamın içindeki lapamsı, gri bulamacı yalayarak mideye indiriyorlardı. Kırmızı, sert dil uçları, bilincimin yumuşak kıvrımlarını iştahla yalıyordu. Her yalamada, bilincimde titrek bir ışık parlıyor, sonra sönüp gidiyordu.

14

Sumire'ye ne olduğunu öğrenemeden sonlandı her şey. Myu'nun deyişiyle, Sumire adeta duman olmuş, ortadan kayboluvermişti.

Myu, iki günün ardından, öğleden sonra, Japonya Büyükelçiliği yetkilisi ve Yunanistan turizm polisinden bir görevli ile birlikte feribotla adaya döndü. Gelenlerle adadaki polisler aralarında konuştular, ada halkını da kapsayan büyük bir soruşturma başlatıldı. Sumire'nin pasaportundaki fotoğrafın büyütülmüş hali Yunanistan'daki tüm gazetelerde yer aldı ve bilgi toplandı. Polis merkezi ve gazetelere hiç de azımsanmayacak kadar ihbar geldi ancak ne yazık ki bunların hiçbiri Sumire'yle ilgili bir ipucu sağlamadı. İhbarların tümü de farklı kişilerle ilgiliydi.

Sumire'nin anne babası da adaya geldi. Onların gelmesinden kısa bir süre önce ben adadan ayrıldım. Yeni okul döneminin çok yakında başlayacak olması da bir nedendi elbet ama hepsinden öte, adada kalıp da Sumire'nin anne ve babasıyla karşılaşmak istemedim. Dahası, Japon medyası da olaydan haberdar olmuş, Japonya Büyükelçiliği ve ada polisiyle irtibata geçmişlerdi. Myu'ya, artık Tokyo'ya dönmem gerektiğini söyledim. Adada kalmamın Sumire'yi bulma konusunda artık bir faydası olmayacaktı.

Myu başını sallayarak onayladı. "Şimdiye dek yanımda kalman bile çok işe yaradı. Gerçekten. Eğer buraya gelme-

seydin, ben tek başıma perişan olurdum. Ama artık endişelenme. Ben bir yolunu bulup Sumire'nin anne ve babasına bir açıklama yaparım. Gazetecileri de bir şekilde idare ederim. Bundan sonrasını bana bırak. En başından itibaren bu olanlarla ilgili senin hiçbir sorumluluğun yok. Gerektiğinde çok dayanıklı biri olabildiğim gibi esasında olayları yönetmeye de alışığım" dedi.

Limana dek geçirdi beni. Öğleden sonraki feribotla Rodos'a hareket ettim. Sumire'nin ortadan kayboluşunun üzerinden tam on gün geçmişti. Tam ayrılmak üzereyken Myu bana sarıldı. Son derece içten bir sarılmaydı bu. Tek bir söz etmeden uzunca bir süre ellerini sırtımda gezdirdi. Teni, öğleden sonraki sıcak güneşin altında, tuhaf bir şekilde serindi. Myu, avuçlarını kullanarak sanki bana bir şey iletmeye çalışıyordu. Ne demek istediğini anladım. Gözlerimi kapatıp o sözlere kulak verdim. Ama bunlar söze dökülemeyecek şeylerdi. Sanırım sözcük şeklini alması gerekmeyen şeyler. Myu'yla birbirimize sarılırken aramızda sessiz bir anlaşma oldu.

"Sağlıcakla" dedi Myu.

"Sen de sağlıcakla kal" dedim. Sonra feribot iskelesinin önünde bir süre sessizce bekledik.

"Baksana, dürüstçe yanıtlamanı istiyorum" dedi Myu, ciddi bir surat ifadesiyle, ben feribota binmeden hemen önce, "Sumire'nin artık hayatta olmadığını mı düşünüyorsun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Somut bir delilim yok ama Sumire'nin bir yerlerde yaşamaya devam ettiğini hissediyorum. Uzun zamandır kayıp olsa da, onun öldüğüne dair bir his yok içimde."

Myu, bronzlaşmış kollarını kavuşturup yüzüme baktı.

"Aslına bakarsan, ben de aynı düşüncedeyim" dedi. "Ben de senin gibi hissediyorum; Sumire'nin ölmediğini yani. Ama aynı zamanda onu bir daha asla göremeyeceğimi de seziyo-

rum. Böyle düşünmek için geçerli bir nedenim yok ama."

Bir şey diyemedim. Ortak suskunluğumuz etrafımızdaki tüm boşlukları doldurdu. Martılar ciyaklayarak, tek bir bulutun bile bulunmadığı gökyüzünü boydan boya kat ediyor, kafede aynı garson uykulu bir suratla içecek taşıyordu.

Myu bir süre dudaklarını büzüp düşündükten sonra sordu: "Benden nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Sumire kaybolduğu için mi?"

"Evet."

"Bunun için senden neden nefret edeyim ki?"

"Bilmem." Uzun zamandır belli etmemeye çalıştığı bitkinliği sesinden anlaşılıyordu. "Sadece Sumire'yi değil, seni de bir daha göremeyeceğim gibi bir his var içimde. Bu yüzden sordum."

"Senden nefret etmiyorum" dedim.

"Ama bundan sonrasını kestiremezsin, değil mi?"

"Bu tür şeylerden dolayı insanlardan nefret etmem ben."

Myu, şapkasını çıkarıp kâkülünü düzeltti, sonra yeniden başına geçirdi. Ciddi bir ifade vardı bakışlarında.

"Bunun nedeni, insanlardan bir beklentinin olmamasıdır mutlaka" dedi. Gözlerini kısmış, bana bakıyordu. Onu ilk gördüğüm akşamüzeri alacakaranlığında baktığı gibi. "Ben öyle değilim. Ama senden hoşlanıyorum, hem de çok."

Sonra ayrıldık. Gemi, pervanesinden beyaz köpükler çıkararak limandan geri geri çıktı, sonra yavaşça gövdesini döndürür gibi 180 derece dönüp yön değiştirirken, Myu rıhtımın başında durarak gidişimi izledi. Bedenine tam oturan beyaz bir elbise giymişti, rüzgârda uçmaması için arada bir eliyle şapkasını tutuyordu. Bu küçük Yunan adasının limanında gerçek olamayacak kadar uçucu ve asil görünüyordu. Güvertenin korkuluğuna yaslanıp, gözümü ayırmadan onu izledim. Sanki zaman bir süreliğine durmuş, o manzara zihnimin duvarına net bir şekilde resmedilmişti.

Zaman yeniden akmaya başlayınca Myu giderek küçüldü, soluk bir nokta halini aldı ve sonunda güneş ışığına karışıp gözden yitti. Derken şehir uzaklaştı, dağın şekli belirsizleşti, en sonunda da adanın kendisi ışık buğusuyla kaplanmış gibi sisler içinde kayboldu. Bir süre sonra, arkamda bıraktığım şeyler sanki en baştan beri hiç var olmamış gibi bir hisse kapıldım.

Belki de Myu'nun yanından ayrılmamalıydım diye düşündüm. Yeni okul dönemi başlayacaksa da varsın başlasındı. Adada kalıp Myu'ya destek olmalı, onunla birlikte Sumire'yi bulmak için elimden geleni yapmalı, elim bir durum olursa ona sımsıkı sarılmalıydım. Myu'nun beni istediğini düşünüyordum, ben de bir anlamda onu istiyordum.

Myu, benim yüreğimi tuhaf bir güçle ele geçirmişti.

Feribotun güvertesinden, geride kalan Myu'ya bakarken, ilk kez fark etmiştim bunları. Bunu aşk olarak adlandıramazdım ama ona çok benzeyen bir duyguydu. Tüm bedenim sayısız iple çekiliyormuş gibi bir histi bu. Duygularım karmakarışık bir halde, geminin güvertesindeki banka oturdum, spor çantamı yanıma koyup, geminin arkasında bıraktığı beyaz köpüklü dalgaları izledim. Birkaç martı o izin ardından geliyordu. Myu'nun küçük avucunu sanki bir ruhun gölgesi gibi hâlâ sırtımda hissediyordum.

Doğrudan Tokyo'ya dönme niyetindeydim ama nasıl olduysa önceki gün ayırttığım uçak bileti iptal edilmişti, bu yüzden Atina'da bir gece geçirmek zorundaydım. Havayolu şirketinin ayarladığı minibüsle havalimanından ayrılıp, yine şirketin yer ayırttığı, şehirdeki bir otelde kaldım. Plaka'nın yakınlarında küçük, iyi bir oteldi burası ama hengâmeye yol açan, gürültücü bir Alman turist grubu doldurmuştu. Vakit geçirmek için yapabilecek bir şey yoktu. Şehir merkezin-

de gezindim biraz, birkaç hediyelik eşya aldım, özellikle birisi için almış değildim, akşamüzeri tek başıma Akropolis Tepesi'ne çıktım. Sonra düz bir kayanın üzerine uzandım, günbatımındaki ılık rüzgârı tenimde hissederken, ışıldakların mavimsi ışığının vurduğu beyaz tapınağı seyrettim. Enfes bir manzaraydı.

Ama orada hissettiğim şey, hiçbir şeye benzemeyen bir yalnızlıktı. Bunu fark ettiğim anda, beni çevreleyen dünyadan birkaç renk daha sonsuza dek silinip gidiverdi. Bu boşluk duygusunun enkazı içinden, yıkık dökük dağın tepesinden, kendi yaşamımı çok ilerisine kadar görebildim. Çocukluğumda bilimkurgu çizgi romanlarında gördüğüm, insansız gezegenlerdeki ıssız manzaraya benziyordu. Orada hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Günler öyle uzundu ki geçmek bilmiyordu, hava ya aşırı soğuk ya da aşırı sıcaktı. Beni oraya götürmüş olan uzay aracı, bir anda ortadan kayboluvermişti. Artık hiçbir yere gidemezdim. Bir şekilde, kendi çabamla hayatta kalmak zorundaydım.

Sumire'nin benim için ne denli önemli ve yeri doldurulamaz olduğunu bir kez daha anladım. Sumire, başka kimsenin yapamadığı biçimde, bu dünyaya bağlıyordu beni. Onunla buluşup sohbet ettiğimde ya da onun yazdıklarını okuduğumda, bilincim sessizce genişliyor, o zamana dek görmediğim görüntüler canlanıyordu gözümde. Kalplerimiz doğal olarak birleşmişti. Ben ve Sumire, genç çiftlerin elbiselerini çıkarıp birbirlerine bedenlerini sergilemeleri gibi, birbirimizin yüreklerini tüm çıplaklığıyla görebilmiştik. Her şeyden önce bu, başka bir yerde, başka biriyle yaşanacak türden bir deneyim değildi ve biz bu duyguya zarar vermemek için –dile getirmesek de– ciddi ve özenli davranıyorduk.

Onunla tensel bir haz paylaşamamış olmak, söylememe gerek yok ama, benim için üzücüydü. Eğer bunu yapmış ol-

saydık, daha mutlu olacağımızdan emindim. Ama bu, suların yükselip alçalması, mevsimlerim değişimi gibi, elimizde olmayan, değiştiremeyeceğimiz bir şeydi. Bu anlamda, bizimki değiştirilemeyecek bir kaderdi denebilir. Onunla aramızdaki tuhaf dostluk, ilişkimizde ne denli tedbirli davranırsak davranalım, ne kadar serinkanlılıkla hareket edersek edelim sonsuza dek sürmeyecekti. En sonunda bir çıkmaz sokağa ulaşmamız kaçınılmazdı. Acı verici biçimde kesindi bu.

Ama ben Sumire'yi herkesten daha çok seviyor ve arzuluyordum. Ne kadar uğraşsam da bu ilişkinin bir yere varmayacağını biliyordum, yine de duygularımdan kolayca vazgeçemiyordum. Onun yerine koyabileceğim bir şeyim yoktu ki.

Ayrıca "aniden köklü bir değişim" olmasını hayal etmiştim. Gerçekleşme olasılığı az olsa da, en azından hayal kurma hakkına sahiptim. Elbette bu hayalim, sonunda gerçeğe dönüşmemişti.

Sumire'yi yitirince, içimde de pek çok şeyin kaybolduğunu anladım. Sanki dalgaların çekilmesiyle sahildeki bazı şeylerin sürüklenip gitmesi gibi. Geride kalan, benim için artık doğru düzgün bir anlamı olmayan, rayından çıkmış ve boş bir dünyaydı. Karanlık, soğuk bir dünyaydı bu. Benimle Sumire arasında geçenler, bu yeni dünyada artık yaşanmayacaktı. Bunu anlamıştım.

Her insanın, hayatının özel bir zamanında elde etme şansına sahip olduğu birtakım özel *şeyler* vardır. Bunlar, küçük birer kıvılcım gibidirler. Dikkatli ve şanslı olanlar, bunları özenle korur, büyütür, meşale olarak kullanır. Ancak bir kez kaybedince o kıvılcım bir daha geri gelmez. Benim tek kaybettiğim, Sumire değildi. Onunla birlikte, o değerli kıvılcım da dahil, her şeyi yitirmiştim.

Acaba "diğer taraftaki" dünya nasıldır diye düşündüm. Sumire muhtemelen oradaydı, Myu'nun kayıp yarısıyla birlikte. Myu'nun siyah saçlı, güçlü cinsel arzuları olan diğer yarısı. Onlar orada karşılaşmış, birbirlerini tamamlamış, birbirlerini seviyorlardı belki de. "Dile getirilemeyecek şeyler yapıyoruz" diyecekti muhtemelen Sumire bana (ancak nihayetinde bu yaptıklarını bana "dile getirecekti.")

Orada bana bir yer var mıydı peki? Orada onlarla birlikte olabilir miydim acaba? Onlar kendilerini şehvetle sevişmeye kaptırmışken, ben odalardan birinin bir köşesinde Balzac'ın tüm eserlerini okuyarak mı zaman geçirirdim? Sevişmenin ardından duş alıp gelen Sumire'yle uzun bir gezintiye çıkıp çeşitli konularda sohbet ederdim (böyle desem de daha çok Sumire konuşacaktı aslında.) Bu ilişkiyi sonsuza kadar sürdürmek mümkün olur muydu peki? Normal miydi bu? "Elbette" diyecekti Sumire. "Bunları sormana gerek yok. Çünkü sen benim tek ve gerçek arkadaşımsın."

Ancak, o dünyaya nasıl gidileceğini bilmiyordum. Akropolis'teki pürüzsüz, sert kayalıkların içine işlemiş, orada gizlenmiş uzun tarihi düşündüm. Ben dediğim kişi, istesem de istemesem de, o zamansallığın devamında kısılı kalmıştı. Oradan çıkamıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Oradan çıkmayı istemeyen aslında bendim.

Ertesi gün uçağa binip Tokyo'ya dönecektim. Yaz tatili bitmek üzereydi, sonu gelmeyen günlük yaşam akışının içine bir kez daha adım atacaktım. Orada bana yer vardı. Evim vardı, masam, sınıfım, öğrencilerim de. Sakin günlerim, okunacak kitaplarım, ara sıra karşıma çıkacak ilişkiler de.

Bunlara rağmen, bir daha asla eski ben olamayacağım. Yarın başka bir insan olacağım. Ancak etrafımdaki hiç kimse Japonya'ya dönenin eskisinden farklı bir kişi olduğunu fark

edemeyecek. Dışarıdan bakıldığında, tek bir şeyin bile değiştiği anlaşılmayacak çünkü. Fakat, içimde bir şeyler yanıp kül olmuş, yok olmuş olacak. Bir yerlerde kan akmış, içimden bir şeyler kopmuş olacak. Yüzüm düşecek, dilim tutulacak. Kapılar açılıp kapılar kapanacak. Işıklar sönecek. Bugün bu benim için son gün. Bu son günbatımım. Şafak sökünce ben artık burada olmayacağım. Bu bedene başka bir insan girmiş olacak.

Neden insanlar bu denli yalnız olmak zorundalar? Neden bu denli yalnız olunmak zorunda? Bu dünyada bu kadar çok insan yaşarken, her birimiz bir başkasından bir şeyler beklerken, neden bu kadar yalnızız? Ne için? Yoksa gezegenimiz, insanların yalnızlığından beslenerek mi sağlıyor dönüşünü?

O düz kayalığın üzerine sırtüstü uzandım, başımı göğe kaldırıp yerkürenin yörüngesinde dönmekte olan yapay uyduları düşündüm. Ufukta hâlâ hafif bir aydınlık vardı, üzüm bağları gibi koyu bir renge boyanmış gökyüzünde sadece birkaç yıldız görünüyordu. Onların arasında yapay uyduların ışıklarını aradı gözlerim. Ne var ki, çıplak gözle seçebilmek için gökyüzü henüz fazla aydınlıktı. Gözle görülebilecek yıldızların tümü mıhlanmış gibi, aynı yerlerinde kımıldamadan duruyorlardı. Gözlerimi kapattım, kulak kesildim; Sputnik'in, dünyayla tek bağları yerkürenin çekim gücü olan, gökyüzünde dolaşmaya devam eden torunlarını düşündüm. Bu yapayalnız metal kütleler uzayın dipsiz karanlığında birdenbire karşılaşıyor, birbirlerinin yanından geçip gidiyorlardı, bir daha asla karşılaşmamak üzere ayrılarak. Birbirlerine ne söyleyecekleri bir şey vardı, ne de yerine getirmek üzere verecekleri bir söz.

15

Pazar öğleden sonraydı, telefon çaldı. Eylül ayıydı, yeni okul dönemi başladıktan sonraki ikinci pazar günü. Telefon çaldığı sırada öğle yemeğimi hazırlamakla meşguldüm, hemen ocağın altını kapatıp ahizeyi kaldırdım. Sumire'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak Myu arıyor olabilirdi. Zilin çalışında aciliyet içeren bir şeyler vardı. En azından ben öyle hissetmiştim. Ne var ki, telefon "kız arkadaşım"dandı.

"Çok ciddi bir durum" dedi, hoşbeş faslını atlayarak. "Hemen buraya gelebilir misin?"

Sesinden başına kötü bir şey geldiğini düşündüm. Acaba kocası aramızdaki ilişkiyi mi öğrenmişti? Derin bir soluk aldım. Sınıfımdaki öğrencilerden birinin annesiyle yattığım okul yönetimi tarafından öğrenilecek olursa, söylememe gerek yok, çok zor bir durumda kalırdım. En kötüsü, işimden olurdum. Ama aynı zamanda, öyle olursa da yapacak bir şey yok ki, diye düşünüyordum. Çünkü ta en başından beri bu tehlikenin farkındaydım.

"Neredesin?"

"Süpermarkette" diye yanıtladı.

Trenle Taçikava'ya gidip, istasyonun yakınındaki süpermarkete vardığımda saat iki buçuk olmuştu. Yaz ortası sıcaklarının geri geldiği bir öğle sonrasıydı ama kız arkadaşımın benden istediği gibi beyaz gömleğin üzerine kravat takmış,

ince gri takım elbisemi giymiştim. Bu halimle daha bir öğretmene benzeyeceğimi, karşımdakinde iyi bir izlenim bırakacağımı söylemişti kız arkadaşım. "Bazen öğrenci gibi görünüyorsun çünkü" diye eklemişti.

Market girişinde alışveriş arabalarını düzene sokan genç görevliye güvenliğin yerini sordum; orada olmadığını, caddenin karşısındaki ek binanın üçüncü katında bulunduğunu söyledi. Burası gösterişsiz, küçük, üç katlı bir binaydı ve asansörü de yoktu. Beton duvarlardaki çatlaklar, "Bir süre sonra tamamıyla yıkılacağımız için, bizi kafanıza takmayın" der gibi görünüyorlardı. Köhnemiş, dar merdivenleri çıkıp üzerinde "güvenlik" yazılı kapıyı tıklattım. Kalın bir erkek sesi geldi içeriden, kapıyı açtığımda odada kız arkadaşım ile oğlunu gördüm. Masanın önüne oturmuşlardı, karşılarında orta yaşlı, üniformalı güvenlik görevlisi vardı. Başka da kimse yoktu odada.

Çok geniş sayılmasa da pek de dar olmayan bir odaydı bu. Pencere kenarına üç masa dizilmişti, karşı taraftaki duvarda ise kilitli bir çelik dolap vardı. Aradaki duvarda mesai çizelgesi, çelik rafta ise üç güvenlik görevlisi şapkası duruyordu. Odanın en dibinde buzlu camlı kapının ardında ise dinlenme odası gibi bir yer vardı. Odada ne bir süs eşyası, ne bir çiçek, ne bir resim, ne de bir takvim göze çarpıyordu. Duvarda yalnızca oval bir saat asılıydı, çirkin ve kocaman görünüyordu. Tuhaf bir boşluk hüküm sürüyordu odada, bir nedenle zamanın akışının dışında kalmış, dünyanın eski bir köşesi gibiydi. Yıllar yılı sigara, küflü evrak ve insan teri kokuları birbirine karışmış gibi tuhaf bir koku vardı.

Sorumlu güvenlik görevlisi, kısa boylu, tıknaz bir adamdı, ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Adaleli kolları vardı, başı iriydi, aralara beyazların karıştığı saçları kalın telli, gür ve sertti, ucuz kokulu bir saç spreyi ile zorla yatırmış-

tı saçlarını, maddi imkânı ancak buna yetiyordu herhalde. Önündeki kül tablası, SevenStars sigara izmaritleriyle doluydu. Ben odaya girince, siyah çerçeveli gözlüğünü çıkardı, bir bezle sildi, yeniden taktı. Yeni biriyle karşılaştığında alışkanlık icabı hep yaptığı bir hareket olmalıydı bu. Gözlüğünü çıkarınca gözleri aydan toplanıp getirilmiş taşlar kadar soğuk göründü. Gözlüğünü geri taktığında o soğukluk kayboldu, yerini camın ardından güçlü bir bakış aldı. Her iki şekilde de, insana huzur veren türden bakışlar değildi.

Oda çok sıcaktı; pencere açıktı ama içeriye hiç hava girmiyordu. İçeriye giren tek şey, caddenin gürültüsüydü. Kırmızı ışıkta bekleyen büyük yük arabasının havalı freni, Ben Webster'ın son dönemlerindeki tenor saksofonunu hatırlatan boğuk bir ses çıkardı. Hepimiz epeyce terliyorduk. Masanın önünde durup kısaca kendimi tanıttım, kartvizitimi uzattım. Güvenlik görevlisi sessizce kartviziti aldı, dudaklarını büzdü, bir süre karta baktı. Sonra kartvizitimi masanın üzerine koyup bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Öğretmen olmak için oldukça gençsiniz" dedi. "Kaç yıldır bu meslektesiniz?"

Biraz düşünür gibi yapıp, "Üç yıldır" dedim.

"Hımın" dedi, başka da bir şey çıkmadı ağzından. Ancak suskunluğu pek çok şeyi gayet güzel anlatıyordu. Bir kez daha kartviziti eline aldı, bir şeyleri tekrardan teyit etmek ister gibi karttaki adıma baktı.

"İsmim Nakamura, güvenlik şefiyim" diye kendini tanıttı. Kartvizit vermedi. "Kendinize şuradan bir sandalye çekiverin lütfen. Oda çok sıcak, kusurumuza bakmayın. Klima bozuk. Pazar günü tamir servisi gelmiyor, vantilatör de yok elimizin altında, burada böyle ölüyoruz sıcaktan. Ceketinizi de çıkarın, çekinmeyin lütfen. İşimiz hemen bitmeyebilir; sizi böyle ceketli görünce bana ter basıyor."

Söylediği gibi kendime bir sandalye çektim, ceketimi de çıkardım. Gömleğim terden üzerime yapışmıştı.

"Hep düşünmüşümdür, öğretmenlik ne kadar güzel bir meslek diye" dedi güvenlik şefi, dudağında yarım gülümsemeyle. Ancak gözlüğünün ardındaki gözleri, denizin derinliklerinde yaşayan vahşi hayvanların, en ufak bir hareketi gözlemeleri gibi, dimdik bana bakıyordu. Ağzından çıkan sözler nazikti ama tamamen yapmacıktı. Özellikle "öğretmen" derken bunda ister istemez bir aşağılama hissediyordum.

"Yaz tatiliniz bir aydan fazla, pazar günleri işe gitmeniz gerekmiyor, gece mesainiz de yok, ayrıca insanlar size hep hediyeler veriyor. Hiç de şikâyet edilecek bir yaşam değil bana sorarsanız. Keşke diyorum ben de derslerimde daha gayretli olup öğretmen olsaymışım. Ancak ben ola ola bir süpermarkette güvenlik görevlisi oldum. Yeterince akıllı değildim çünkü. Çocuklarıma da hep tembihliyorum, büyüyünce öğretmen olun diye. Kim ne derse desin, öğretmenlik en rahat meslektir."

"Kız arkadaşım" yarım kollu, sade, tek parça, mavi bir elbise giymişti. Saçlarını başının üzerinde güzelce toplamış, kulaklarına küpe takmıştı. Topuklu beyaz sandaletler vardı ayağında, dizinin üzerinde beyaz bir çanta ile krem renkli küçük bir mendil duruyordu. Yunanistan'dan döndükten sonra ilk karşılaşmamızdı. Hiçbir şey söylemiyor, ağlamaktan şişmiş gözlerle bir bana bir güvenlik şefine bakıyordu. Yüzündeki ifadeden çok daraldığı anlaşılıyordu.

Kısa bir anlığına bakıştık, sonra gözlerimi oğluna çevirdim. Çocuğun gerçek adı Şin'içi Nimura idi ama sınıfta herkes onu "Havuç" diye çağırıyordu. Zayıf, uzun bir yüzü vardı; kıvırcık, dağınık saçlarıyla gerçekten de bir havuca benziyordu. Ben de genelde onu bu takma adıyla çağırıyordum. Uysal, gerekmedikçe fazla konuşmayan bir çocuktu. Ders not-

ları iyiydi, ödevlerini yapmayı ihmal etmez, sınıf temizliği sırasını hiç aksatmazdı. Problem çıkardığını hiç görmemiştim. Ancak derste hiçbir zaman el kaldırıp söz istemişliği olmadığı gibi liderlik özelliği sergileyen biri de sayılmazdı. Sınıf arkadaşları tarafından nefret edilen biri değildi ama popüler de sayılmazdı. Annesi onun bu durumundan hoşnutsuzdu, ne var ki bir öğretmen gözüyle bakınca, iyi bir çocuktu.

"Olanlardan annesi size telefonda söz etti, değil mi?" diye sordu güvenlik görevlisi.

"Evet, söz etti" dedim. "Hırsızlık yapmış, değil mi?"

"Evet, öyle" dedi güvenlik görevlisi ve ayağının altındaki karton kutudan çıkardıklarını masanın üzerine dizdi. Sonra bana doğru itti. Kutunun içinde jelatinleri hâlâ üzerinde sekiz adet küçük zımba vardı. Bir tanesini elime alıp inceledim. Üzerindeki etikette 850 yen yazılıydı.

"Sekiz tane zımba" dedim. "Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu kadar."

Zımbayı geri koydum. Toplamda 6.800 yen değil mi?"

"Evet, 6.800 yen. Şimdi siz şöyle düşünüyor olmalısınız: 'Hırsızlık kötü bir şey elbette. Bir suç bu. Ama neden sekiz zımba için bu denli yaygara koparılsın ki? Hem bu çocuk henüz ilkokula gidiyor.' Yanılıyor muyum?"

Hiçbir şey demedim.

"Böyle düşünmenizde sorun yok. Öyle çünkü. Bu dünyada sekiz adet zımba çalmaktan çok çok daha kötü suçlar işlenmekte. Burada güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başlamadan önce, uzun süre polis olarak görev yaptığımdan, çok iyi biliyorum."

Güvenlik görevlisi doğrudan gözlerimin içine bakarak konuşmaya devam etti. Gözlerimi kaçırmamaya çalışırken bir yandan da ona meydan okur gibi görünmemeye dikkat ediyordum.

"Bu ilk hırsızlığı olsaydı, mağazamız böyle küçük bir zarar için bu kadar yaygara koparmazdı. Sonuçta işimiz müşterilerle ilgilenmek, olayları gereğinden fazla büyütmekten kaçınırız. Normalde bu odaya getirir, gözünü korkutmakla yetiniriz. Daha kötü durumlarda ise evini arar, ebeveyninin ilgilenmesini sağlarız. Okula hiç haber vermeyiz. Bu kadar küçük çaplı bir hırsızlığı sessizce çözümleme yoluna gideriz, bu bizim mağazamızın küçük hırsızlıklara karşı temel politikasıdır.

Ne var ki bugünkü bu çocuğun ilk hırsızlığı değil. Bugüne dek, bizim bildiğimiz kadarıyla üçüncüsü. Duydunuz mu, tam üçüncü hırsızlığı! Dahası ilkinde de, ikincisinde de inat edip, ne adını, ne de gittiği okulu söyledi. Her iki seferde de kendisini ben sorguladığım için çok net hatırlıyorum. Ne söylenirse dinliyor, ama ağzından tek bir söz çıkmıyordu. Polisler arasında buna "pasif direniş" denir. Ne özür diliyor, ne hatasını anlamış gibi duruyor, bu haliyle de isyankâr ve son derece kötü bir tavır sergiliyordu. Adını söylemezsen seni polise veririm desem de suskunluğunu korudu. Çaresiz, otobüs kartını zorla gösterttim, adını oradan öğrendik."

Konuşmasına kısa bir ara verip, anlattığı ayrıntıları hazmetmemi bekledi. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, ben de bakışlarımı kaçırmadım.

"Bir de çaldığı şeylerin türü konusu var. Bir çocuk için masumca şeyler değil bunlar. İlkinde on beş tükenmezkalem, toplam fiyatı 9.750 yen. İkincisinde sekiz adet pusula, toplam fiyatı 8.000 yen. Yani bu çocuk her seferinde aynı şeyden çok miktarda çalıyor. Kendisi kullanmayacak demek ki. Ya sadece eğlence için çalıyor ya da okulda arkadaşlarına satmak için."

Öğle tatilinde onun sınıf arkadaşlarına, çalmış olduğu zımbaları sattığını hayal ettim. Bu olacak şey değildi.

"Anlamıyorum" dedim. "Neden hep aynı mağazadan hır-

sızlık yapıp durdu acaba? Aynı yerden çalmayı sürdürdükçe, doğal olarak yüzü tanınacağından daha dikkatli davranmak zorundaydı, hem tekrar yakalanırsa cezası da ağırlaşacaktı. Yakalanmamak için her seferinde farklı mağazalara gitmesi daha normal olmaz mıydı?"

"Bunu bana sormayın. Belki başka mağazalardan da çalmıştır. Ya da bizim mağazamızı çok beğenmiştir. Veya benim suratımı beğenmemiştir. Ben bir süpermarketin güvenlik görevlisiyim sadece, akıl karıştıran detaylar üzerinde çok durmam; bana ödedikleri maaşın karşılığını veririm sadece. Bilmek istiyorsanız, neden doğrudan kendisine sormuyorsunuz? Bugün de, buraya getirilmesinin üzerinden üç saat geçmesine karşın ağzından tek bir sözcük çıkmadı. Uslu gibi görünüyor ama tam bir baş belası. Bu yüzden sizden yardım istedik. Tatil gününde verdiğimiz rahatsızlık için üzgünüm... Bu arada deminden beri dikkatimi çekiyor, bayağı güzel bronzlaşmışsınız. Bunun konumuzla doğrudan ilgisi yok ama yaz tatilinde bir yere mi gitmiştiniz?"

"Özel bir yere gitmedim" diye yanıtladım.

Bunu dememe karşın ısrarla yüzümü inceliyordu. Sanki ben bu yaşanan sorunun önemli bir parçasıymışım gibi bakmaktaydı.

Jelatinli zımbayı bir kez daha elime aldım, en ince ayrıntısına kadar inceledim. Herhangi bir evde ya da büroda bulunabilecek türden, son derece sıradan, küçük boy bir zımbaydı; her yerde bulunabilecek ucuz bir ofis malzemesi. Güvenlik görevlisi dudaklarının arasına kıstırdığı SevenStars marka sigarasını Bic marka çakmağıyla yaktı. Sonra başını yana çevirip dumanını üfledi.

Çocuğa dönüp sakince sordum: "Neden zımba?"

Havuç, öne eğik başını usulca kaldırıp bana baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. O zaman ilk kez onun yüzündeki ifadenin her zamankinden farklı olduğunu gördüm. Tuhaf bir şe-

kilde hiçbir duygu yoktu yüzünde, gözleri belli bir yere odaklanmıyordu sanki. Boşluğa bakıyor gibiydi.

"Biri seni bunu yapman için zorlamadı değil mi?"

Havuç'tan yine ses çıkmadı. Dediğimi anlıyor muydu, ondan bile emin olamıyordum. Vazgeçtim. Şimdi burada ona soru sormakla bir şey halledilemeyecekti. Kapılarını kapatmış, pencerelerini sımsıkı örtmüştü.

"Peki bu durumda ne yapalım öğretmenim?" diye sordu güvenlik görevlisi. "Mağazada devriye gezmek, monitörden marketin içini gözleyip hırsızlık yapanları yakalayarak bu odaya getirmek benim işim, ben bunun için maaş alıyorum. Bundan sonra ne yapılacağı ayrı bir konu. Özellikle suçu işleyen bir çocuksa, ne yapacağım konusu daha da zorlaşıyor. Ne yapılmasını önerirsiniz öğretmen bey? Bu konuda siz öğretmenler daha deneyimlisinizdir. Ya da bu durumu polise mi bildirelim? Bu benim için en kolayı olur. Böylesine önemsiz, anlamsız bir şey için yarım gününüzü aldığımız için kusurumuza bakmayın."

Gerçeği söylemek gerekirse, benim o sırada, aklımın bir köşesinde başka bir şey vardı. Süpermarketin dökük güvenlik odası bana ister istemez Yunan adasındaki o karakolu hatırlatmıştı. Ve Sumire'yi düşünmeden edemedim. Onun yok oluşunu.

Bu yüzden bu adamın bana söylediklerini tam olarak anlamam biraz zaman aldı.

"Babasına da söyleyeceğim, oğlumuza dikkat etmesini. Hırsızlığın bir suç olduğunu ona iyice anlatacağım. Bir daha size hiç sorun çıkarmayacağız" dedi Havuç'un annesi tekdüze bir sesle.

"Bunun duyulmasını istemiyorsunuz, tamam, bunu deminden beri defalarca söylediniz zaten" dedi güvenlik görevlisi, artık iyice sıkılmıştı. Kül tablasının kenarına hafifçe vurduğu sigarasının külü düştü. Sonra yine bana çevirdi ba-

kışlarını. "Bana sorarsanız, aynı şeyin üç kere tekrarlanması çok fazla. Buna mutlaka bir son verilmesi gerek. Bu konuda siz ne dersiniz?"

Derin bir nefes alıp, zihnimi şimdiki zamana döndürdüm. Sekiz adet zımbaya ve eylül ayının bir pazar öğleden sonrasına.

"Çocukla konuşmadan bir şey diyemem. Bugüne dek hiç problem çıkarmadığı gibi akıllıdır da. Neden bu saçma hırsızlığı yaptığını şimdilik bilemiyorum. Ama uzun uzun konuşacağım kendisiyle. Konuşurken mutlaka bir ipucu bulacağımdan eminim. Size sorun yaşattığımız için gerçekten özür dileriz."

"Baksanıza, tam olarak bilmiyorum ama" dedi güvenlik görevlisi, gözlüğünün ardındaki gözlerini kısarak, "bu çocuk –Şin'içi Nimura– sizin sorumluluğunuzdaki sınıftan biri galiba. Bu da onunla her gün yüz yüze geliyorsunuz demek. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Dördüncü sınıfta, bu da demek oluyor ki bir yıl dört aydır sizin sınıfınızda. Yanılıyor muyum?"

"Doğru, üçüncü sınıftan beri benim öğrencim."

"Sınıfta toplamda kaç öğrenciniz var?"

"Otuz beş."

"Hepsine göz kulak oluyorsunuz herhalde. Yine de bu çocuğun bir sorun çıkaracağını sezemediniz. Hiçbir belirti göremediniz öyle mi?"

"Öyle."

"Ne var ki bu çocuk altı ay içinde bildiğimiz kadarıyla üç kez hırsızlık yaptı. Ve bunu hep tek başına yaptı. Onu birisi hırsızlık yapması için zorlamadı. Gerekli olduğu için de değil, bir anlık heyecan için de değil. Para için hiç değil – annesinin dediğine göre ihtiyacından fazla harçlık veriliyormuş kendisine. Demek oluyor ki bu çocuk bu suçu bilinçli işliyor. Çalmak için çalıyor. Diğer bir deyişle bu çocuk açıkça 'sorunlu'

biri. Haksız mıyım? Bu durumda en azından bir belirtisi olmuş olmalı, öyle değil mi ama?"

"Bir öğretmen olarak fikrimi söylersem, hırsızlığı alışkanlık edinmek, özellikle de çocuklarda, suç olmaktan ziyade duygusal bir bozukluktan kaynaklanan, yaygın bir durumdur. Elbette biraz daha dikkatli gözlemlemiş olsaydım belki bunu fark edecektim, bu konuda eksiklerim olabileceğini kabul ediyorum. Ancak böyle bir bozukluğun dışarıdan kolayca fark edilmesi oldukça güç. Ya da aynı şekilde, bir davranışın kendisini salt kötü bir davranış olarak ele alıp uygun bir şekilde ceza verince hemen düzelecek diye bir durum da söz konusu olamaz. Temel sorunu bulup ortaya çıkarmazsanız ve düzeltmeye çalışmazsanız ilerleyen zamanlarda aynı sorun farklı biçimlerde yeniden ortaya çıkabilir. Hırsızlık yaparak çocukların aslında bir mesaj vermek istediği durumlar az değildir. Yüzde yüz etkili olur denemese de zaman ayırmaktan, karşına alıp konuşmaktan başka çare yok."

Güvenlik görevlisi sigarasını bastırıp söndürdü; ağzı aralık vaziyette, ender bulunan bir hayvana denk gelmiş gibi uzun bir süre suratıma baktı. Masanın üzerinde duran parmakları çok kalındı. Uzun, kara tüylü küçük yaratıklar gibi göründüler gözüme. Onlara baktıkça nefesim daraldı.

"Şimdi söylediklerinizi size üniversitede, öğretmen okulunda ya da her ne diyorsanız orada mı öğretiyorlar?"

"Şart değil öğretmeleri. Bu, psikolojinin temel ilkesi olduğundan ilgili bütün kitaplarda geçer."

"Bütün kitaplarda geçer" diye benim söylediklerimi hissiz bir şekilde yineledi. Sonra bir havlu alıp kalın boynundaki terleri sildi.

"Duygusal bozukluk dediğiniz şey neyin nesidir? Ben polisken sabahtan akşama dek, *duygusal bozukluğu* olan kişilerle uğraşarak geçirdim hayatımı. Dünyada onlardan çok var. Süpür süpür bitmez. Bu tür insanların anlattıklarını dikkat-

le dinlemek için uzun uzun vakit ayırmaya, verdikleri mesajın ne olduğunu ciddi anlamda düşünmeye kalkacak olsaydım kafamın içinde on beyin daha olsa yetmezdi."

İç çekip zımbaların olduğu kutuyu masanın altına geri koydu.

"Dedikleriniz mantıklı. Çocuk kalbi temizdir. Onlara fiziksel ceza uygulamak uygun olmaz. İnsanların tümü eşittir. İnsanlar sınavdan aldıkları notlarla değerlendirilemez. Zaman ayırıp konuşarak çözümlemeye çalışın bakalım. Benim için sorun yok. Öte yandan, bu şekilde sizce dünya düzelir mi? Hayır, düzelmez. Aksine daha kötü hale geliyor. İnsanların hepsinin eşit olmasını nasıl beklersiniz, değil mi? Hayatımda duymadım böyle bir şey. Şunu bir düşünsenize, şu küçük Japonya'da 110 milyon kişi yaşıyor. Hadi varsayalım ki herkes eşit, neler olur bir düşünün bakalım. Japonya cehenneme döner.

Güzel şeyler söylemek kolaydır. Gözünüzü kapatıp görmezden gelerek sorunlarla yüzleşmeyi erteleyebilirsiniz. Her şeyi görmezden gelip, onlara 'Hotaru no Hikari'[8] şarkısını söyletin ve mezun edin, sonra herkes sonsuza dek mutlu yaşasın. Hırsızlık yapması çocuğun kalbinden gelen bir mesajdır. Sonrasını düşünmek yok. Böylesi daha kolay tabii. İşin arkasını kim temizleyecek peki? Bizler. Bizim bu işi severek, isteyerek yaptığımızı mı düşünüyorsunuz? Yani bütün bunlar sadece 6.800 yen için mi, der gibi bir ifade okunuyor yüzünüzde ama bir de hırsızlığa maruz kalanın tarafından bakın olaya. Burada çalışan yüz kişi var, 1 yen, 2 yen bile fark çıksa yüzleri değişiyor. Kasadaki nakit para toplamında 100 yen fark çıksa, mesaiye kalıp araştırmasını yapıyoruz. Burada kasiyer kadınların saat ücretinin ne olduğunu biliyor musunuz? Öğrencilerinize bu tür şeyleri neden öğretmiyorsunuz?"

8. "Ateşböceğinin Parıltısı". Müziği "Auld Lang Syne" adlı İskoç şarkısından alınmış, sözleri 1877'de Chikai Inagaki tarafından yazılmıştır. 1881'den İkinci Dünya Savaşı sonuna kadar eğitim sisteminde ilkokullarda söyletilen şarkılar repertuvarındaydı. NHK, Japon devlet televizyon kanalında yılbaşı özel programında bu şarkının en sonda okunması bir âdet haline gelmişti. (ç.n.)

Bir şey demeden dinledim. Kız arkadaşım da bir şey demedi. Havuç da sessizdi. Güvenlik görevlisi konuşmaktan yorulmuştu, bir süre suskun kaldı. Diğer odada telefon kısa bir süre çaldı, birisi ahizeyi kaldırmış olmalıydı.

"Söyleyin şimdi ne yapalım?"

Yanıtladım: "Çocuk, 'Özür dilerim' deyinceye kadar onu iple bacaklarından tavana asıp sallayalım mı?"

"Fena fikir değil. Ancak bildiğiniz gibi gerçekten böyle bir şey yapacak olursak ikimiz de işimizden oluruz."

"O halde, uzun zaman ayırıp onunla sabırla konuşmaktan başka çare yok. Benim nihai düşüncem bu."

Diğer bölümden biri kapıyı çalmadan odaya girdi, "Bay Nakamura, deponun anahtarını versenize" dedi. "Bay Nakamura" bir süre masanın çekmecesinde anahtarı aradı ama bulamadı. "Burada yok" dedi. "Tuhaf, hep buraya koyardım oysaki." Acil bir durum olduğundan anahtarın hemen gerekli olduğunu söyledi diğer adam. İkisinin konuşmasına bakılırsa bu önemli bir anahtardı ve normalde orada olması gerekiyordu. Masanın çekmecelerine tekrar baktılar ama anahtar yoktu.

Bunlar olup biterken üçümüz de sessizce oturuyorduk. Ara sıra yüzüme yalvarırcasına bakıyordu kız arkadaşım. Havuç ifadesiz bir yüzle yere bakıyordu. Benim aklımaysa durmadan başka şeyler geliyordu. Felaket sıcaktı oda.

Anahtara ihtiyaç duyan adam vazgeçti, kendi kendine söylenerek odadan çıktı.

"Bu kadar" dedi güvenlik görevlisi Nakamura bana dönerek, duygusuz, resmi bir ses tonuyla. "Geldiğiniz için teşekkür ederiz. İşimiz bitti. Bundan sonrası artık sizin ve annesinin sorumluluğunda. Ancak bir kez daha aynı şeyi yaparsa, dikkatinizi çekerim, çok daha büyük bir sıkıntı olur. Anlıyorsunuz değil mi? Ben de sıkıntılı durumları sevmem ama iş iştir."

Kız arkadaşım başıyla onaylayınca ben de onayladım. Havuç hiçbir şey işitmemiş gibiydi. Ben yerimden kalkınca on-

lar da bitkin bir halde aynı şeyi yaptılar.

"Son bir şey" dedi güvenlik görevlisi, oturduğu yerden bana bakarak. "Bunu söylemem kabalık olacak ama kendimi tutamayacağım. Sizi gördüğümden beri içime sinmeyen bir şey var. Genç, uzun boylu, iyi izlenim bırakan, güzelce bronzlaşmış ve mantıklı birisiniz. Söylediğiniz her şey akla uygun. Öğrenci velileri de sizden hoşlanıyor olmalılar. Nedenini tam bilmiyorum ama sizi ilk gördüğümden beri bir şey içimi kemiriyor. Sizinle ilgili tam içime sinmeyen bir şey var. Kişisel bir şey değil bu, lütfen kızmayın. Sadece bir şeyler rahatsız ediyor beni. Neye takılıyorum acaba?"

"Özel bir şey sorabilir miyim size, sakıncası yoksa?" dedim.

"Buyurun sorun, ne dilerseniz."

"Eğer insanların eşit olmadığını düşünürsek, siz kendinizi nerede konumlandırırdınız?"

Güvenlik şefi Nakamura, sigarasının dumanını ta ciğerlerine kadar çekti, başını salladı, sonra sanki nefesiyle birini arkadan zorla itecek gibi, ağır ağır nefes verdi. "Bilmem. Ama endişe etmeyin, sizinle aynı yerde olmazdık."

Kız arkadaşım kırmızı Toyota Corolla'sını süpermarketin otoparkına park etmişti. Onu çocuğun yanından biraz uzaklaştırıp, "Sen eve önden dönsene" dedim. Çocukla bir süre baş başa kalıp konuşmak istiyordum. "Sonra onu eve bırakırım" diye ekledim. Başıyla onayladı. Bir şeyler diyecek gibi oldu ama hiçbir şey söylemeden tek başına arabaya bindi, çantasından güneş gözlüğünü çıkarıp taktı, motoru çalıştırdı.

O gidince, Havuç'u gözüme ilk çarpan ferah bir kafeye soktum. Kafe klimalıydı, nihayet rahat bir soluk aldım. Kendime buzlu çay, çocuk için de dondurma söyledim. Gömleğimin yaka düğmesini açtım, kravatımı çıkarıp gömlek cebime koydum. Havuç, sessizliğe gömülmüş, kabuğuna çekilmişti. Ne ifadesi, ne de bakışları güvenlik şefinin odasından bu ya-

na değişmişti. Sanki bir şok geçiriyordu, uzun bir süre daha böyle olacak gibiydi. Küçük, ince ellerini düzgünce dizinin üzerine koymuştu, başı yere eğikti. Buzlu çayımı içmiştim ama Havuç dondurmasına dokunmamıştı bile. Dondurma tabağında eriyordu ve Havuç bunun farkında değildi. Karşılıklı oturuyor olmamıza rağmen, arası kötü evli çiftler gibi çok uzun bir süre suskun kaldık. Masamıza her gelişinde garsonun suratından endişe okunuyordu.

"Olur böyle şeyler" dedim, çok uzun bir sürenin ardından. Konuşmaya bir şekilde başlayayım diye dememiştim bunu, yüreğimden gelmiş, ağzımdan kendiliğinden çıkıvermişti bu sözler.

Havuç, başını yavaşça kaldırıp bana baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Ben gözlerimi kapatıp bir iç çektim, sonra bir süre daha sessiz kaldım.

"Henüz kimseye söylemedim ama ben bu yaz tatilinde Yunanistan'a gittim" dedim. "Yunanistan nerede biliyorsun değil mi? Hayat bilgisi dersinde videosunu izlemiştik hani. Avrupa'nın güneyinde, Akdeniz'de bir ülke. Birçok adası var, zeytin yetiştiriliyor. Milattan önce 500'lü yıllarda antikçağ uygarlığı gelişiyor orada. Atina'da demokrasi doğuyor, Sokrates zehir içip ölüyor. İşte oraya gittim. Çok güzel bir yer. Ama eğlenmek için değil, arkadaşım küçük bir Yunan adasında ortadan kaybolduğu için, onu aramaya gittim. Ne yazık ki bulamadık. Öyle sessizce ortadan kayboluverdi. Duman gibi."

Havuç'un dudakları aralandı, bana baktı. İfadesi hâlâ sert ve donuktu ama gözlerine azıcık da olsa ışık gelmişti. Anlattıklarımı dikkatini vererek dinliyordu.

"O arkadaşımı seviyordum. Çok seviyordum. O, herkesten, her şeyden önemliydi benim için. Bu yüzden hemen uçağa binip o Yunan adasına onu aramaya gittim. Ancak sonuç olumsuz oldu. Bir türlü bulunamadı. Biliyor musun, o arkadaşım

ortadan kaybolduktan sonra artık benim hiç arkadaşım kalmadı. Tek bir kişi bile."

Konuşurken Havuç'a bakmıyordum. Kendi kendime konuşuyordum. Sesli düşünüyordum.

"Şu an en çok ne yapmak istiyorum biliyor musun? Piramit gibi yüksek bir yere tırmanmayı. Olabildiğince yüksek bir yere. Çevremi açık seçik görebileceğim kadar yükseğe. En tepeden etrafa bakıp tüm manzarayı görmek ve kendi gözlerimle görüp dünyada nelerin kaybolduğundan emin olmak istiyorum. Acaba bu nasıl olurdu? Bilmiyorum. Aslında böyle bir şeyi görmek istemiyor da olabilirim. Belki de hiçbir şey görmek istemiyorumdur artık."

Garson geldi ve Havuç'un önündeki erimiş dondurma tabağını alıp önüme adisyonu bıraktı.

"Çocukluğumdan beri daima yalnız hissettim kendimi. Evde annem, babam ve ablam vardı ancak ben hiçbirini sevemedim. Ailemden hiç kimseyle duygularım uyuşmadı. Bu yüzden beni evlatlık aldıklarını hayal ederdim hep. Bir sebepten dolayı uzak akrabalarımın beni aileme verdiklerini. Ya da yetiştirme yurdundan alınmış olduğumu. Ama şimdi düşündüğümde, böyle bir şey olmadığını anlıyorum. Nasıl düşünürsem düşüneyim, kendi kanından olmayan birini evlat edinecek türde insanlar değil çünkü bizimkiler. Ben her nedense, onlarla aramda bir kan bağı olmasını bir türlü hazmedemedim. Onların bana tamamıyla yabancı olduklarını düşünmek daha kolay geliyordu.

Uzaklarda bir şehir hayal ediyordum. Orada bir ev vardı, benim asıl ailem yaşıyordu o evde. Küçük, sade bir yerdi ama insanın yüreğini ferahlatıyordu. Orada herkes birbirinin duygularını anlıyor, hislerini olduğu haliyle söylüyordu. Akşamüzeri mutfaktan annemin yemek hazırlama tıkırtılarını duyuyordum, sıcak, leziz yemek kokusu geliyordu burnuma. Orası gerçek benin olması gereken yerdi. Hep orayı zih-

nimde resmediyor, kendimi o resme katıyordum.

Asıl evimde bir köpeğim vardı ve ailemde tek sevdiğim oydu. Melezdi, çok zeki bir köpekti, bir şeyi bir kez öğrettin mi bir daha hiç unutmuyordu. Her gün gezintiye çıkarıyordum onu, birlikte parka gidiyorduk, banka oturup pek çok konuda bir şeyler anlatıyordum ona. Birbirimizi anlıyorduk. Çocukluğumun en mutlu zamanlarıydı o zamanlar. Ne var ki ben ilkokul beşinci sınıftayken evin yakınlarında bir kamyon çarptı köpeğime, ezilip öldü. Ondan sonra da bir daha köpek beslememe izin vermediler. Çünkü onlara göre köpekler çok gürültücüydü, etrafı kirletiyorlardı, köpek bakmak zahmetli bir şeydi.

Köpeğim öldükten sonra yaptığım tek şey, odamda tek başıma oturup kitap okumak oldu. Kitaplardaki dünyanın etrafımdaki yaşamdan daha canlı olduğunu hissediyordum. Orada hiç görmediğim bir manzara genişleyip uzuyordu. Kitaplar ve müzik benim en iyi arkadaşlarım olmuştu. Okulda arkadaşlarım yok değildi ama içimi açıp rahatlıkla konuşabileceğim bir kişiye denk gelmemiştim henüz. Her gün bir araya gelince havadan sudan konuşuyor, beraber futbol oynuyorduk. Canımı sıkan bir şey olduğunda bunu kimseye açmıyordum. Düşüncelerimi kimseyle paylaşmıyor, tek başıma hareket ediyordum. Ama kendimi yalnız da hissetmiyordum. Bunun olağan bir şey olduğunu düşünüyordum çünkü. Bana göre insanlar nihayetinde tek başlarına hayatta kalmak zorundaydı.

Üniversitede, sana sözünü ettiğim kişiyle arkadaş olduktan sonra biraz farklı düşünmeye başladım. Çok uzun bir süre düşünceler kimseyle paylaşılmayınca, sonunda tek kişilik bir bakış açısının dışına çıkılamadığını anladım. Tamamen tek başına olmanın korkunç bir yalnızlık olduğunu düşünmeye başladım.

Tek başına olmak, yağmurlu bir akşamüzeri, geniş bir ne-

hir ağzında dikilip, suların denize dökülüşünü izleyip durmak gibi bir duygu. Hiç yaptın mı sen bunu? Yağmurlu bir akşamüzeri, geniş bir nehir ağzında dikilip, suların denize dökülüşünü izledin mi hiç?"

Havuç cevap vermedi.

"Ben izledim" dedim.

Havuç, gözlerini kocaman açmış, yüzüme bakıyordu.

"Nehrin bütün suyunun deniz suyuyla birleşmesini izlemek insana kendisini neden o denli yalnız hissettirir, bilmiyorum. Ama gerçekten de öyleydi. Sen de bir ara denemelisin bunu."

Sonra ceketimi ve adisyonu aldım, yavaşça doğruldum yerimden. Havuç'un sırtına elimle dokununca, o da ayağa kalktı. Sonra kafeden çıktık.

Oradan onun evine yürüyerek otuz dakikada vardık. Yan yana yürürken ne benim, ne de Havuç'un ağzından tek bir söz çıktı.

Evin yakınlarında küçük bir ırmak ve üzerinde beton bir köprü vardı. Aslında ırmak denecek bir görüntüsü yoktu. Daha çok sulama kanalının genişletilmiş hali gibiydi. Burada çeltik tarlalarının olduğu dönemlerde sulama için kullanılıyor olmalıydı. Ama şimdi çamurumsu bir su akıyor ve biraz da deterjan kokuyordu. Irmak kıyısında yaz otları bitmişti, atılmış bir çizgi roman açık halde duruyordu. Havuç, köprünün ortasında durup, parmaklıktan sarkarak aşağı baktı. Ben de onun yanında durup aynı şekilde aşağı baktım. Uzun bir süre öylece kaldık. Eve dönmek istemiyor olmalıydı. Onu anlıyordum.

Havuç, elini pantolonunun cebine soktu ve oradan bir anahtar çıkarıp bana uzattı. Sıradan görünen bir anahtardı bu; ucuna kırmızı, büyük, plastik bir isimlik takılıydı. İsimlikte "Depo 3" yazıyordu. Bu, güvenlik görevlisi Nakamura'nın ara-

dığı anahtardı. Sanırım Havuç odada bir ara tek başına bırakıldığında çekmecede onu bulmuş, çabucak cebine atmıştı. Bu çocuğun yüreğinde benim hayal gücümü aşan gizemli şeyler vardı. Tuhaf bir çocuktu.

Avucuma koyduğu anahtarda, çok sayıda insanın ona derinden nüfuz etmiş yükümlülüğünü hissettim. Güneşin göz kamaştıran ışığı altında çirkin, kirli, adi bir şey olarak göründü gözüme. Kısa bir süre tereddüt ettim ama sonra gözümü karartıp anahtarı ırmağa atıverdim. Etrafa biraz su sıçradı. Derin değildi ama çamurlu su yüzünden anahtarın nereye gittiğini de göremedim. Ben ve Havuç, ikimiz köprünün üzerinde yan yana durmuş, bir süre öylece ırmak yüzeyine baktık. Anahtarı atmak bir şekilde ferahlatmıştı beni.

"Bundan sonra gidip anahtarı geri vermek olmazdı" dedim, sanki kendimle konuşur gibi. "Hem mutlaka yedek anahtarları vardır bir yerlerde. Ne de olsa önemli bir *depo* ya."

Havuç'a elimi uzattım, oğlan hemen tuttu. Avucumda ufacık, ince parmaklarını hissettim. Bu çok uzun zaman önce bir yerlerde –neresiydi acaba?–yaşamış olduğum bir histi. Eli avucumda, evine doğru yürüdük.

Evlerine vardığımızda annesini bizi beklerken bulduk. Üzerini değiştirmiş, temiz, beyaz bir kolsuz bluz ile pilili eteğini giymişti. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Eve döndükten sonra da tek başına hüngür hüngür ağlamış olmalıydı. Kocası şehir merkezinde bir emlak şirketi işletiyordu; pazar günleri de ya işe ya da golfe gittiğinden yine evde bulunmuyordu. Havuç'u üst kattaki odasına çıkarıp beni oturma odası yerine mutfaktaki yemek masasına götürdü. Böyle daha rahat konuşacak demek, diye düşündüm. Mutfakta avokado yeşili büyük bir buzdolabı ve yemek odasının ortasında bir yemek masası ve doğuya açılan büyük, aydınlık bir pencere vardı.

"Öncesine göre biraz daha iyi görünüyor" dedi bana kısık sesle. "Yüzünü güvenlik görevlisinin odasında ilk gördüğümde, gerçekten ne yapacağımı bilemedim. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sanki, başka bir dünyadaydı."

"Endişe etme artık. Bir süre sonra düzelir. Bir süre hiçbir şey söylemeden, onu kendi haline bıraksan iyi olur."

"Ben ayrıldıktan sonra siz ikiniz ne yaptınız?"

"Konuştuk" dedim.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Önemli bir şey değildi. Daha doğrusu ben kendi kendime konuşup durdum. Öylesine."

"Soğuk bir şey içer misin?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Bazen onunla ne konuşmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmuyor. Bu duygum giderek de güçleniyor" dedi.

"Zorla konuşmaya çalışmanın bir anlamı yok. Çocukların kendilerine ait bir dünyaları vardır. Konuşmak isterlerse kendileri başlatır konuşmayı."

"Ama bu çocuk neredeyse hiçbir şey demiyor."

Bedenlerimizin birbirine değmemesine özen göstererek, yemek masasını aramıza almış, karşılıklı oturmuş, zoraki bir şekilde konuşuyorduk. Bir öğretmen ve bir anne sorunlu çocuk hakkında nasıl konuşursa öyle. O konuşurken, yemek masasının üzerine koyduğu iki elinin parmaklarıyla gergin bir şekilde oynuyor, onları büküp esnetiyordu. Onun bu parmaklarla bana yatakta yaptıklarını aklıma getirmeden edemedim.

Okul yönetimine bu olayı bildirmeyeceğimi, çocukla uzun bir konuşma yapacağımı ve yeni bir sorun çıkması durumunda da konuyla ilgilenip problemi çözeceğimi söyledim ona. "Bu yüzden sen fazla düşünme. O zeki bir çocuk, iyi bir çocuk; zaman geçtikçe her şey yoluna girecektir. Bir süreçten geçiyor sadece. Önemli olan senin sakin olman" dedim. Bu dediklerimi onun aklına sokmak istercesine, sakince ve ağır

ağır tekrarladım. Nihayet biraz rahatlamış göründü.

Beni arabasıyla Kunitaçi'deki evime bırakmayı teklif etti.

"Çocuk bir şeyler mi seziyor acaba?" diye sordu, kırmızı ışıkta beklerken. Kastettiği onunla aramdaki ilişkiydi kuşkusuz.

Başımı sallayıp sordum: "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Demin eve gelmenizi beklerken birden aklıma geldi. Özel bir nedeni yok, öylesine aklıma geldi. Sezgileri oldukça kuvvetli bir çocuktur, kocamla aramızın iyi olmadığının da doğal olarak farkında galiba."

Bir şey demedim. O da başka bir şey söylemedi.

Arabasını oturduğum apartmanın iki sokak ötesindeki otoparka park etti. El frenini çekti, anahtarı çevirip motoru kapattı. Motorun sesi kesildi, havalandırmadan gelen ses de kesilince arabanın içinde rahatsız edici bir sessizlik hüküm sürmeye başladı. Onu hemen şimdi burada kollarıma almamı istediğini biliyordum. Bluzunun altındaki o pürüzsüz bedenini düşününce, ağzım kurudu.

"Artık görüşmesek iyi olacak" dedim pat diye.

Bir karşılık vermedi. İki elini direksiyona dayamış halde, gözünü ayırmadan yağ göstergesine bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu

"Çok düşündüm" dedim, "ama sorunun bir parçası olmam doğru değil. Pek çok kişinin iyiliği için. Sorunun bir parçası olmaya devam ederek, çözümün bir parçası olamam."

"Pek çok kişi?"

"Özellikle de oğlun."

"Sen de dahil misin bu pek çok kişiye?"

"Elbette."

"Peki ya ben? O *pek çok kişi* içinde ben de var mıyım peki?"

Sen de *varsın*, diye yanıtlamak istedim. Ama söyleyemedim. Koyu yeşil Ray-Ban güneş gözlüğünü çıkardı, sonra vazgeçip geri taktı.

"Bunu böyle kolayca söylemek istemezdim, ama seninle görüşemeyecek olmak benim için çok zor olacak."

"Benim için de çok zor olacağı belli. Bu şekilde, sorunsuzca devam etmeyi isterdim. Ama bu doğru bir şey değil."

Derin bir soluk alıp verdi.

"Doğru olan şey nedir acaba? Söyler misin bana? Dürüst olursam, neyin doğru olduğunu ben pek bilmiyorum. Doğru olmayanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama *doğru olan şey* nedir?"

Bu sorusunu da yanıtlayamadım.

Ağlayacak gibi oldu. Avaz avaz bağıracakmış gibi göründü. Sonra kendine hâkim oldu. Direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavramakla yetindi. Elinin üzeri kıpkırmızı olmuştu.

"Henüz genç olduğum zamanlarda pek çok kişi benimle konuşurdu. Bir sürü şey anlatırlardı bana. Keyifli şeyler, güzel şeyler, ilginç hikâyeler. Ama bir zaman sonra, artık kimse bana bir şey anlatmaz oldu. Tek bir kişi bile. Ne kocam, ne çocuğum, ne de arkadaşlarım... Hiç kimse! Sanki dünyada konuşulacak hiçbir konu kalmamış gibi. Bazen bedenimin tamamen görünmez olduğu gibi bir hisse kapılıyorum."

Direksiyondan ellerini çekip önündeki boşluğa doğru uzattı.

"Ama sana bunları söylesem de anlayamazsın."

Söyleyecek uygun bir şeyler düşündüm; bulamadım.

"Bugün geldiğin için çok teşekkür ederim" deyip, konuyu değiştirdi. Bunu söylerken o her zamanki sakin tavırları geri gelmiş gibiydi. "Bugün olanlarla yalnız baş edemezdim. Çok zor bir durumdu benim için. İyi ki yanımdaydın. Bunun için sana minnettarım. Mükemmel bir öğretmen olacaksın. Şimdi bile öylesin gerçi."

Söylediklerinde bir kinaye mi var acaba diye düşündüm. Muhtemelen; hayır, kuşkusuz öyleydi.

"Henüz değil" dedim. Çok hafif bir gülümseme belirdi yü-

zünde. Böylece sona erdi konuşmamız.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Yaz mevsimine özgü pazar günü öğleden sonrası aydınlığı, tamamıyla etkisini kaybetmişti. Zorlukla nefes alıyordum ve ayaklarımın yere değmesi tuhaf bir his vermişti. Arabanın motoru çalıştı ve kız arkadaşım hayatımdan çıkıp gitti. Muhtemelen sonsuza dek. Arabanın camını indirip şöyle bir el salladı, ben de ona karşılık verdim.

Evime döndüm, terden kirlenmiş iç çamaşırlarımı makineye atıp duşa girdim. Mutfağa geçip, yarıda bıraktığım öğle yemeğimi hazırlayıp yedim. Sonra kendimi kanepeye bıraktım, kitabımı kaldığım yerden okumaya devam ettim. Ancak beş sayfa okuyabildim, kitabı kapatıp bir süre Sumire'yi düşündüm. Ardından bulanık ırmağa düşen depo anahtarını. Arabanın direksiyonunu sımsıkı kavrayan "kız arkadaşım"ın ellerini. Nihayet bir gün daha sona eriyordu, geride gelişigüzel düşünceler bırakarak. Uzun uzun duş aldığım halde vücuduma sinmiş sigara kokusu hâlâ geçmemişti. Elimde ise, bir şeyin canını almışım gibi keskin bir his kalmıştı.

Doğru olanı mı yapmıştım?

Doğru olanı yaptığımı düşünmüyordum. Benim için gerekli olduğuna inandığım şeyi yapmıştım sadece. Bu ikisi arasında büyük bir fark vardı. *"Pek çok kişi?"* diye sormuştu bana, "O *pek çok kişi* içinde ben de var mıyım peki?"

Gerçeği söyleyecek olursam, o an benim düşündüğüm, *pek çok kişi* değildi, sadece Sumire idi. Orada bulunan onlar değil, burada olan bizler değil, hiçbir yerde olmayan Sumire'ydi sadece o an düşündüğüm kişi.

16

O Yunan adasından ayrıldığımdan beri, Myu'dan bir kez bile haber çıkmamıştı. Bu çok tuhaf bir durumdu. Çünkü, Sumire'yle ilgili bir gelişme olsa da olmasa da mutlaka bana bildireceğine söz vermişti. Benim varlığımı unuttuğunu düşünmediğim gibi, verdiği sözü unutacak karakterde biri de değildi. Bazı nedenlerden dolayı bana haber verme imkânı bulamamış olmalıydı. Ona telefon etmek geçti aklımdan. Ama tekrar düşününce onun gerçek adını dahi bilmediğimi fark ettim. Ne şirketinin adını, ne de ofisinin yerini biliyordum. Sumire bana hiçbir ipucu bırakmamıştı.

Sumire'nin dairesindeki telefonda bir süre daha aynı telesekreter mesajı çıktı ama sonra artık telefon bağlanmaz oldu. Ailesinin evine telefon etmek geldi aklıma ama onların numaralarını da bilmiyordum. Elbette Yokohama şehri telefon rehberinden diş hekimi babasının muayenehanesinin numarasını bulup onunla iletişime geçebilirdim, ne var ki böyle bir şey yapma isteği uyanmadı içimde. Kütüphaneye gidip ağustos ayı gazetelerini karıştırdım. Sumire hakkında küçük bir haber yer alıyordu. *Bir Yunan adasında 22 yaşındaki bir Japon kadın turist kayıp. Polis aramaya devam ediyor. Henüz izine rastlanmadı. Şu ana dek kendisinden bir haber yok.* Hepsi bu kadardı. Benim bilmediğim bir şey yazmıyordu. Belli ki yurtdışı gezilerinde ortadan kaybolan kişilerin sayısı az değildi. Sumire de onlardan biriydi işte.

Sonrasında haberleri takip etmeyi bıraktım. Onun ortadan kaybolma nedeni ne olursa olsun, soruşturmanın varacağı nokta ne olursa olsun, kesin olan tek bir şey vardı. Sumire, geri dönerse, beni mutlaka arardı. Benim için önemli olan da buydu.

Eylül bitti, güz çabucak geçip gitti ve kış geldi. 7 Kasım Sumire'nin yirmi üçüncü doğum günüydü; ben ise 9 Aralık'ta 25 yaşına girdim. Yıl sonu geldi, okul dönemi sona erdi. Havuç, o günden sonra bir problem çıkarmadan beşinci sınıfa, yeni sınıfına geçti. Hırsızlık olayı ile ilgili olarak, Havuç'la daha sonrasında hiç konuşmadım. Onun yüzüne baktığımda, böyle bir konuşma yapmanın gereği olmadığını hissediyordum çünkü.

Havuç başka bir öğretmenin sınıfına geçtiği için "kız arkadaşım"la okulda görüşme fırsatımız da olmuyordu artık. Bu durum hem benim, hem de onun için iyi olmuştu. Her şey geçmişte kalmıştı artık. Yine de bazen onun teninin sıcaklığını özlemiyor değildim, kaç kez ona telefon etmekten son anda alıkoydum kendimi. Beni o kritik anda durduran şey, o yaz öğleden sonrasında süpermarketin depo anahtarının avucumda bırakmış olduğu histi. Ve Havuç'un küçük elinin hissi.

Ara sıra bazı şeyler Havuç'u anımsattı bana. Tuhaf bir çocuk; onu okulda ne zaman görsem aklıma gelen bu oluyordu. Böyle düşünmeden edemiyordum. O ince, sakin yüzünün arkasında ne tür düşüncelerin gizlendiğini kestiremiyordum. Ancak kafasında bir sürü şeyin dönüp durduğu kesindi. Ve gerek gördüğünde bunları hızlıca, tam istediği gibi uygulamaya sokmak için yeterli güç vardı o çocuğun içinde. Onda yoğun bir duyarlılık olduğunu hissediyordum. O gün öğleden sonra kafede ona yüreğimi açmakla muhtemelen iyi bir şey yaptım diye düşünüyordum. Hem benim, hem de onun için. Aslında en çok kendim için. Havuç –böyle düşünmek tuhaf

gelebilir belki ama– o zaman beni anlamış, beni olduğum gibi kabul etmişti. Hatta beni bağışlamıştı. Bir dereceye kadar.

Havuç gibi bir çocuk bundan sonra nasıl günler (sonsuza dek sürecek gibi hissedilen o uzun gençlik günleri) geçirip nasıl bir yetişkinliğe doğru gidecek acaba diye düşündüm. Zorlu bir zaman dilimi olacağı kesindi. Kolay olan şeylerden ziyade güç olacak şeylerin sayısı fazlaydı. Kendi deneyimlerime göre, bu güçlüğün genel hatlarını öngörebiliyordum Acaba birine âşık olacak mıydı? Ve o kişi, onu olduğu haliyle kabul edecek miydi? Söylemek gereksiz, artık bunları düşünmemin de bir anlamı da yoktu. İlkokuldan mezun olunca onun benimle bir ilişkisi kalmayacak, dünyaya karışıp gidecekti. Ve benim düşünmem gereken kendi problemlerim olacaktı.

Plak dükkânına gidip Elisabeth Schwarzkopf'un söylediği "Mozart Şarkıları Derlemesi" CD'sini satın alıp art arda dinledim. Bu müziklerdeki güzel dinginliğe âşıktım. Gözlerimi kapayınca bu müzik beni hep Yunan adasındaki o geceye götürüyordu.

Sumire'den bana kalan, canlı anıların dışında (bu anılara, evini taşıdığımız o günün akşamüzeri hissettiğim şiddetli cinsel arzu da dahil) birkaç uzun mektup ve bir adet disketti sadece. Yazdıklarını defalarca, defalarca okumuştum; neredeyse ezberlemiştim tüm detayları. Onları okurken Sumire'yle birlikte zaman geçirdiğimi, yüreklerimizin bir olduğunu hissediyordum. Bu içimi her şeyden daha fazla ısıtıyordu. Gece vakti uçsuz bucaksız bir araziden geçen bir buharlı trenin penceresinden uzaklardaki bir çiftlik evinin ışığının görünmesi gibi. Sonra bir anda bu ışık karanlık tarafından emiliyor ve gözden yitiyordu. Ama gözünü kapattığında, o ışık noktası bir süre daha retinanın üzerinde parıldıyordu.

Gece yarısı uyandım, yataktan kalktım (uyuyamıyordum zaten), tek kişilik koltuğa gömüldüm, Schwarzkopf dinleyerek o küçük Yunan adasında yaşadıklarımı düşündüm. Bir kitabın sayfalarını sessizce çevirir gibi, oradaki her bir manzarayı zihnimde ardı ardına canlandırdım. Issız, güzel sahili, limandaki açık hava kafesini. Garsonun sırtındaki ter lekesini. Myu'nun asil profilini, verandadan görülen Akdeniz'in parıltısını. Hepsi gözümün önüne geldi. Meydanda durmaya devam eden, kazığa geçirilmiş zavallı kahraman. Sonra gece yarısı dağın tepesinden gelen Yunan müziği. Büyülü ay ışığı ile tuhaf melodinin hatırası zihnimde capcanlıydı. Uzaktan gelen o müzik tarafından uyandırıldığım zaman hissettiğim yabancılaşma hissi. Gecenin bir yarısı hissettiğim o tarifsiz acı; sanki benim de bedenim sessizce, zalimce kazığa geçirilmiş gibi.

Koltukta gözümü bir süre kapattım, sonra yine açtım. Sessizce soluk alıp verdim. Bir şey düşünüp, sonra bir şey düşünmemeye çalıştım. Ancak bu ikisi arasında aslında pek bir fark yoktu. Bir şey ile diğeri arasında, var olan ile var olmayan arasında, belirgin bir fark göremiyordum. Pencereden dışarı baktım; gökyüzü beyaza dönünceye, bulutlar geçip gidinceye, kuşlar ötüp yeni bir gün başlayarak bu gezegende yaşayan herkesin bilincini uyandırıncaya dek.

Myu'yu bir keresinde Tokyo şehir merkezinde gördüm. Sumire'nin ortadan kaybolmasının üzerinden altı ay geçmişti, Mart ayının ortasında ılık bir pazar günüydü. Bulutlar göğü kaplamıştı, yağmur yağması an meselesiydi. Sabahtan beri herkesin elinde şemsiye vardı. Şehir merkezindeki bir akrabamı ziyarete giderken, Meici-ya Market'in bulunduğu kavşağın yakınında, Şibuya Caddesi boyunca ilerleyen koyu lacivert Jaguar'ını gördüm. Ben taksideydim, Jaguar ise sol tarafımdaki şeritten gidiyordu. O arabanın dikkatimi çek-

mesinin nedeni, kadın sürücüsünün hayret edilecek denli beyaz saçlarının olmasıydı. Üzerinde tek bir leke olmayan arabanın koyu lacivertliği ile kadının bembeyaz saçları, uzaktan bakan için bile belirgin bir zıtlık oluşturuyordu. Onun hep siyah saçlı halini bildiğimden, iki imge zihnimde eşleşinceye dek biraz zaman geçti, bu kişi şüphesiz Myu idi. Eskisi kadar güzel ve zarif görünüyordu. Saçlarının soluk kesici beyazlığı, insanın kolayca yanına yaklaşamayacağı, mitsel olarak tanımlanabilecek kadar güçlü bir hava veriyordu ona.

Ancak arabadaki Myu, Yunan adasındaki limanda benim el sallayarak ayrıldığım kadın değildi. Aradan sadece altı ay geçmiş olmasına rağmen, tamamıyla başka birine dönüşmüş gibi görünüyordu. Kuşkusuz saç renginin farklı olmasının da etkisi vardı. Ama tek neden bu değildi.

Boş kabuk; onu gördüğümde aklıma gelen ilk sözcükler bunlar olmuştu. Myu'nun görüntüsü bana, içinde tek bir kişinin bile kalmadığı bomboş bir odayı düşündürdü. Şüphe yok ki çok önemli bir şey (bu şey, bir kasırga gibi Sumire'yi kaçınılmaz olarak çekip almış, feribotun güvertesindeyken benim yüreğimi sarsmıştı) onun içinden ebediyen silinip gitmişti. Geriye kalan, birinci derecede önemli anlam ise varlık değil, *yokluktu*. Yaşamın sıcaklığı değil, belleğin suskunluğuydu. Saçının o saf beyazlığı bana, kaçınılmaz biçimde uzun yılların geçişiyle beyazlaşmış insan kemiklerini çağrıştırdı. Tıkanıp kaldım, bir süre nefes alamadım.

Myu'nun kullandığı Jaguar, benim bindiğim taksiyi bazen geçiyor, bazen onun gerisinde kalıyordu ama Myu benim ona hemen yanı başından baktığımı fark etmemişti. Ben de ona seslenmedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum, hem zaten Jaguar'ın camları da sımsıkı kapalıydı. Myu, iki elini direksiyona koymuş, dimdik oturmuş, önündeki yola odaklanmıştı. Derin derin düşünüyor gibiydi. Ya da araba teybinde ça-

lan "Art of the Fugue"ü dinliyor olabilirdi. O buz gibi ifadesini bir an olsun bozmadan, neredeyse hiç gözünü kırpmadan. Sonra ışık yeşile döndü, koyu lacivert Jaguar dosdoğru Aoyama tarafına devam etti, bindiğim taksi ise olduğu yerde durup sağa dönmeyi bekledi.

Bir şekilde her birimiz hayatımıza devam ediyoruz, diye düşündüm. Ne kadar büyük ve ciddi bir kayıp yaşasak da, ne denli önemli bir şey elimizden alınmış olsa da ya da sadece üzerimizdeki deri aynı kalıp kendimiz tamamıyla farklı bir insana dönüşmüş olsak da, sessizce yaşamımızı sürdürüyoruz. Bizim için belirlenmiş zamanın sonuna doğru gittikçe yaklaşıyor, ardımızda bıraktığımız zaman dilimi uzaklaşıp kaybolurken ona veda ediyoruz. Gündelik hayatın sonu gelmez işini gücünü tekrar tekrar –bazı durumlarda büyük bir beceriyle– yaparak. Böyle düşününce büyük bir boşluk duygusuna kapıldım.

Japonya'ya dönmüş olmasına rağmen benimle bir nedenle iletişim kuramamış olmalıydı Myu. Ya da sessizliğini korumak, belleğindekileri unutmadan, adı olmayan uzak bir yer tarafından yutulup gitmek istemiş olabilirdi. Ben öyle olduğunu hayal ettim. Myu'yu suçlamak istemedim. Elbette ondan nefret de edemezdim.

O gün aklıma, Myu'nun babasının, Kore'nin kuzey bölgesindeki bir kasabaya dikilmiş bronz heykeli de geldi. Oradaki küçük meydan ile alçak evleri ve tozla kaplanmış bronz heykeli hayal ettim. Orada hep sert rüzgârlar esiyor, ağaçları eğip gerçeküstü şekillere sokuyordu. Nedenini bilmiyorum ama o bronz heykel zihnimde Jaguar'ın direksiyonuna ellerini koymuş Myu'nun görüntüsü ile birleşmişti.

Belki de diye düşündüm, bütün her şey uzak bir yerlerde önceden usulca kaybolmuştu. En azından birbirine karışan

tek bir görüntü olarak, kaybolacakları sessiz bir yerleri vardı. Bizler yaşarken, ince ipleri çeker gibi onların birbirlerine geçmiş hallerini birer birer keşfediyorduk sadece. Gözlerimi kapatıp, o kaybolmuş güzel görüntülerden olabildiğince çoğunu hatırlamaya çalıştım. Onları avucumda toplamaya çalıştım. Ömürleri kısacık olsa da.

Rüya görüyorum. Bazen bunun tek doğru şey olduğunu düşünüyorum. Rüya görmek, rüyalar âleminde yaşamak – Sumıre'nin yazdığı gibi. Ama uzun sürmüyor bu. Uyanıklık hali beni almak için dönüyor.

Gecenin üçünde uyanıyorum, ışığı yakıyorum, doğrulup yatağın başucundaki saate bakıyorum. Telefon kulübesinde sigarasını yakıp telefon numaramı tuşlayan Sumire'yi hayal ediyorum. Saçları darmadağın, üzerinde kendine büyük gelen balık sırtı erkek ceketi, ayağında birbiriyle uyumsuz çorapları. Çatık kaşları, ara sıra sigara dumanı içinde kalan yüzü. Numaramı baştan sona doğru tuşlaması zaman alıyor. Kafası, bana söylemek zorunda olduğunu hissettiği şeylerle dopdolu. Sabaha kadar konuşsa da anlatacaklarını bitiremeyebilir. Sözgelimi, semboller ve işaretler hakkında. Telefon her an çalacak gibi duruyor. Ama çalmıyor. Yatağa uzanıyorum, gözüm sessizliğini sürdüren telefonun üzerinde.

Ve birden telefon çalıyor. Gözümün önündeki telefon, gerçekten çalıyor. Çok havalı bir şekilde. Gerçek dünyanın atmosferini sarsıyor. Hemen kaldırıyorum ahizeyi.

"Alo."

"Geri döndüm ben" diyor Sumire. Çok havalı. Çok gerçek. "Çok sıkıntılı oldu, Homeros'un *Odysseıa*'sını elli sözcükle özetler gibi, ama her şeye rağmen döndüm işte."

"Bu çok iyi" diyorum. Hâlâ inanamıyorum onun sesini duyduğuma. Bunun gerçek olduğuna.

"*Bu çok iyi* mi?" diyor Sumire (sanırım) kaşlarını çatıp. "Ne diyorsun sen? Dönebilmek için kan kustum neredeyse, neleri neleri aştım da geldim buraya kadar, tek tek anlatmaya kalksam sonu gelmez. Ağlayacağım şimdi. İyi olmasa ne olurdu benim halim? 'Bu çok iyi' ha, inanamıyorum ya sana, hiç ama. Böylesine içten, müthiş bir zekâyla dolu repliği, toplama çıkarmayı nihayet öğrenmiş öğrencilerin için kullansan?"

"Şimdi neredesin?"

"Şimdi *nerede* miyim? Nerede olduğumu sanıyorsun? O eski, özlediğim sıradan telefon kulübesindeyim. Her tarafta sahtekâr tefeci şirketlerin ve eskort kulüplerinin reklamları asılı; beş para etmez, kutu gibi telefon kulübesinin içindeyim. Gökyüzünde küf renginde yarımay asılı duruyor, yerlere sigara izmaritleri saçılmış. Etrafa baktığımda içimi ısıtacak hiçbir şey görünmüyor gözüme. Başka bir şeyle yer değiştirebilecek, sonuna dek semiyotik bir telefon kulübesi. Peki, burası neresi? Pek emin değilim. Her şey o kadar semiyotik ki – hem sen de çok iyi bilirsin, ben adres konusunda gerçekten kötüyümdür. Hiç yer tarif edemem. Bu yüzden de taksi şoförlerinden azar yerim her seferinde, 'Sen nereye gitmek istediğini biliyor musun?' diye. Ama pek de uzak bir yerde değilim sanırım. Senin evine çok yakın bir yerdeyim galiba."

"Almaya geleyim mi seni?"

"Sevinirim. Nerede olduğumu çıkarınca seni yine arayayım. Bozuk param bitmek üzere şimdi. Bekle e mi?"

"Seni çok özledim" diyorum.

"Ben de seni çok özledim" diyor. "Seni göremeyince çok daha iyi anladım. Sanki bütün gezegenler önümde tek bir sıra halinde dizilmişler gibi açık bir şekilde anladım. Sana gerçekten ihtiyacım var. Sen benim bir parçamsın. Ben senin bir parçanım. Bir yerlerde –neresi olduğunu hatırlamadığım bir yerde– bir şeyin boğazını kestim sanırım. Bıçağımı bileyip

taş gibi bir kalple. Çin'deki kapının yapımı sırasında olduğu gibi, sembolik olarak. Dediklerimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum galiba."

"O zaman gel de al beni buradan."

Sonra birden telefon kesildi. Elimdeki ahizeye uzun bir süre bakakaldım. Sanki ahizenin kendisi çok önemli bir mesaj taşıyormuş gibi. Sonra akıl edip ahizeyi yerine bıraktım. Yatağıma oturarak, telefonun yeniden çalmasını bekledim. Sırtımı duvara yaslayıp, önümdeki boşlukta gözümü tek bir noktaya diktim, sessizce soluk alıp vermeye devam ettim. Bir anın diğerine bağlandığından emin olmak ister gibi. Ne var ki telefon çalmıyordu. Mutlak bir sessizlik kaplamıştı etrafı. Ama acele etmiyordum. Acele etmeme gerek yoktu. Hazırdım. Neresi olursa olsun gidebilirdim onu almaya.

Öyle değil mi?

Aynen öyle!

Yataktan çıktım. Güneşten rengi solmuş perdeyi kenara çekip pencereyi açtım. Başımı çıkarıp karanlık gökyüzüne doğru baktım. Gerçekten de oradaydı küf rengi yarımay. İyi. Biz aynı dünyada aynı aya bakıyoruz. Biz kesinlikle aynı bağla gerçekliğe bağlıyız. Tek yapmam gereken, onu usul usul kendime doğru çekmek.

Parmaklarımı açıp avuçlarıma baktım. Kan lekesi görmeyi bekledim. Yoktu. Kan kokusu da yoktu, bir kasılma da. Kan muhtelemen sessizce içeri doğru sızıp gitmişti.

Sen benim bir parçamsın...

Ben âşık oldum. Şüphe yok. Buz soğuktur, gül kırmızı. Ve bu aşk beni sürükleyip bir yerlere götürmeye çalışıyor; öyle güçlü bir akıntı ki ondan kendimi korumam neredeyse olanaksız. Ama artık dönüş yok. Kendimi bu akıntıya bırakmak dışında bir şey yapamam. Yanıp kül olsam da, yok olup gitsem de.

Japonya'dan bir Yunan adasına uzanan, üç kişiyi birbirine kenetleyen büyüleyici bir aşkın hikâyesi. Haruki Murakami'den düşlerinize sızacak bir roman...

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

Sertifika no: 11940
ISBN 978-605-09-3572-1
9 786050 935721
DK DOĞAN KİTAP
tavsiye edilen satış fiy

THG
0452093
NHC